

POESII

CASA SCOLARII
BIBLIOTECA PUBLICA
No 14746

CAMPUL SI SALONUL

DE

Dimitrie Bolintineanu.

BUCURESCI

TYPOGRAPHIA NAȚIONALE, ANTR: C. N. RĂDULESCU.
Strada Germană, Haau Ghermany Nr 2.

1 8 7 0.

76088

BIBLIOTECA FE

No 4

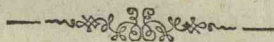
POESII

DIN TINERETE

NE PUBLICATE INCA

DE

DIMITRIE BOLINTINEANU

BUCURESCI

TYP. NATIONALE ANTREPRENOR: C. N. RADULESCU

1869

144536

Biblioteca Universitară

Cota 76088
Inventar 144536

RC 100/01

1958

B.C.U. Bucuresti

C144536

76088

PREFAȚĂ

Aceste poezii scrise în frageda tinerețe, și lăsate, nu au nici un raport cu viața autorului. Ele sunt o vibrațiune a hymnurilor grece și latine, care fac și astăzi literatura și poezia tuturilor națiunilor Europei. Faptul imaginațiunii, scôla elegantă și amoroasă în care au strălucit Sapho, Bion, Theocrit, Alceu, Harace, Catulle Propers, Tibul și alții. Educațiunea litterară a națiunilor din Europa este grécă și latină. Până astăzi toate aceste idei sunt venite din Asia. Această scôla ca la Români dominați de limba, de datinele grece, în timpul phanarioților, în mijlocul suferințelor și aspirațiunilor către un viitor român, cugetată și visată ca poezii antice amoroși și gracioși, în acea poezie delicată și suavă prin care Anacreon venea să ia locul lui Homer sub altă față. Secolul se moleșea, inimile se delicatisau, datinele se înfrăgeșeau. Această reformă a poezii grece fu-se anunțată de Anacreon prin umătorele versuri.

Pe lyra mea timide
Eu vreau se cânt cu dor
Pe Cadmus și Atride
Dar lyra cântă amor!

Spre a cânta p'Alcide
Schimb lyri cordele lor

Suave și perfide
Sun cânturi de amor.

Eroi! ce lumea-admiră
Și pentru Ea ei mor!
Vedeți că a mea lyră
Nu vrea de cât amor?

Asfel era scóla unde Văcărescii Conaki, împleteaŭ pe ro-sele Grecii crinii Carpaților, și făceaŭ dinpoesia română o musă dulce și molatecă, când veniră alți poeți, spre a da mai multă vigóre nervelor acestii poesii. Sub impresiunea scolii antice, scriseiŭ cele mai multe din aceste poesii pe care nu am publicat nici odată. Faptele strelucite a le eroilor noștri, acest trecut strelucit de rașele glorii ca un Cer senin de pulbere de stele, Spiritul timpului le prefera.

Acéstă carte este o cestiune de curiositate, de sentimente inspirate în țeră, în streinătate; dar creațiuni a le imaginațiunei. Ca curiosități: esilații din 1848 n'aŭ avut tinerețe. Acéstă scólă nu mai este de timp. Cată a se cănta eroii, faptele lor strělucitóre, durerile și aspirațiunile națiunii, Eroii graciosi și drăgălași ai lui Anacreon, cu bușele de trandafir, cu bucele de aur sau de ebin căđind pe sînul lor de albastru, nu mai esistă, în locul cosișelor s'a pus cocul de pěr de mort, și în locul roselor și crinilor naturaii pe feșe, a venit fardul. Asfel acéstă scólă poetică a nemuritorului Anacreon și a perdut strelucirea sa.

Dimitrie Bolintineanu.

NEAPOL

Un nor sta între sóre și marea de azur,
Vârsa pe mare aur și valuri de purpur ;
Privém din naltă stâncă, cu-amanta mea divină
Vedere-amăgitoare, feerică, streină,
Natura se făcuse splendidă pentru ea ;
A ei frumoasă mână țineam în mâna mea,
La mólea strălucire a palidei regine
Ce se rădica -n aer, la focul de rubine
Ce sórele în mare departe apuind
Revarsa și poleie apusul scânteind.
Tot luptă, tot străluce în dulcele delire,
Colo valul tresare sub moile Zephyre,
Recórea și profume ce-'mbată, ce uimesc
Sub rađe argintie ce spuma-î poleesc.
Colo coróna lunei resfrântă peste mare
Formedă o brasdă d'aur-ce scântie, tresare,
Și unde mergi, cu tine ea vine, ne-ncetat.
Sub vântul ce lovesce în valul înspumat.
Sub al lopetei fremet și repede mișcare
Phosphoru'n plóie d'aur se scutură pe mare

Ca p rul  frumuse ii pe corpul ei de crin,
 Ca pulberea de stele în spaciul senin.
 Când ea privea la ceruri, r pita  ncantata,
 E  respiram ferice suflarea-adorata,
 Sim eam al ei p r t ner, de zephiri rădicat
 C d nd pe albiu umeri ca pruncul resf tat,
 Sa  resf t ndu-i fruntea cu v rfuri aurite
 De umedela serei plăcut  mb ls mite.
 Cu inima mea plina de un ceresc delir
   ei suflare dulce ca unei flori aspir.
  i orele ce sbora, revasa  i aduna
 Placerile divine din care fac eu nun .
 Ea cant , vocea dulce,  i tristă ca suspin,
 De sălcii în furtun , avea fermec divin.
 Om muritor, finta n scuta a suferi,
  i a lasa  er na! Ia ce vei mai trăi
 Când ai trecut o sera, c nd sufletu ca ro 
 Te  nnec , în unde de r sf turi ce plo .
 Tu te perdeai ca v ntul pe un ocean de flori.
  mi spune, nu vrea-i ore pe bra ul ei ce mori?

DILICA

Când tot ce via a tace,
  i-oru ce chini se-ndulcesc
 E  nu dorm, eu nu am pace,
 E  sufer, căci te iubesc!

Dar tu pari atunci frumo sa
 Str lucind ca dulce stea

Ca o flóre amorósă
Tu te-'nclinî pe fruntea mea.

Simţ pe fruntea-nflăcărată
Pěrul teũ, sóre divin!
Şi suflareaţi prefumată
Din gura ta de rubin;

BARGAHOLO

Înotând în strălucire,
Vin în umbra negrii serî
Ca un gînd de fericire
Îe gîndurî d'amari durerî.
Vântul serei te prefumă
Resfătând suavu-ţi pěr,
Stelele şi plina lună
Te înec în focde cer.
Stelele în aer ploă,
Rađe d'aur ce plutesc;
Florile se scald în roă,
Zefirî pe florî iubescũ.
Luna-nótă 'n nóptea caldă
În spaciũ întunecos
Cum frumuseţea se scaldă
Când dórme'n păruî umbros.
Din gura-i de rose noă
Amorul dă sârutări,
Şi cu mâna sa de roă
Gracióse resfătări.

Vin și fămî cunună mie
 Din bucla ta cea de fir,
 Vin, esală ambrosie
 Din gurați de trandafir !

ALIZA

Cu dulcea mea frumósă ședeam pe o 'nălțime.
 Și nóptea o ascunde sub bucle-ebenine,
 Molatecile paseri esprim ai lor amori
 Și aerul se-mbată de dulci parfumí de flori ;
 În nūori s'ascunde luna, și cerul fără lună,
 Mai viú lucește-'n nópte cu splendidai cunună.
 E Cerul ce se miră în câmpul înflorit
 Saú câmpul se resfrânge în cerul strelucit ?
 Ședénd cu-amea frumósă delicios tesaur
 De inimă, de spirit, de frumuseți ceresci.
 Véd vântul dulce-al serii cum îi aruncă aur
 Din buclele-ei riđinde, în rumeneleí feți.
 E când bălaia lună suride dintre nori.
 Când aerul se 'mbată de sufletul din flori,
 Trec ore ca secunde, și amorósa flóre
 Ce tremură sub roă, suride către sóre,
 Frumósa Alaisă perdută de delir
 Inclină p'a mea frunte, a sa frunte sub fir.
 Suflarea sa diviuă, o fermec, o beție !
 Mě-mbată, de profumul de dulce ambrosie.
 O điori, o dulci fecióre de rose,
 Opriți orele nopteí pe sín sě vė repose !
 Nu desfaceți cosița de splendid diamant
 O đori. aveți pietate d'un noferice-amant,

Un hymn el vă va face, mai rem ne i pe cale
Să puie o sărutare pe bra ul dragii sale.

La Principesa S. Chica.

Tu pl ngi virtuo s  mum  pe fia ta perdută
Aici p'acest morm nt.
 i lacrima ta cură din ochii tei tăcută
Ca roa dimine ii ce cade pe p m nt.
Dar roa c nd se varsă pe fa a veste it 
A c mpilor p lii
D  via a  i june e, la flórea ofilită
La fa a mohorită a palidei c mpii.
Dar lacrimele tele ce cură ca o c r 
Nu ii vor da nici via a nici fragede culori,
E mincinosă via a ca roa cea de s r ,
 i ale frumuseței  i-ale speran ei flori,
 i vise amorose ce-'n via a omu-nbat 
Se risipesc în v nt
Ca nisce dulci profume ce-nu-nflor nici odată
De c t pentru morm nt.
Ah! mórtea este cupa din care bea tot omul!
Ferice sa  strein,
In t t  nóptea m re un om c nd vine somnul
 i-adórme al se  chin.
Sci  tu, ce pl ngi cu lacrimi, o graciosă mum ,
O frumuse e este ca crinul trecător
Ce  si termină via a îndată ce prefum .
El a trăit, c nd gust  int iul se  amor.
Dar ast  dulce flóre muri mai înainte
Ce-amorul p'a sa frunte se puie ver i cunun ,

Ca rață pură a serei se duse în morminte.
Nu scie nici plăcere, nici crude-amărăciuni.

LA Y.

Esci mórta! stea a seriî, o diamant sublim
Din cóma strelucită a cerulni senin.
Acolo o fecióră! prin umbre și lumine
De ce nu pociu îndată se sbor eu către tine?
Ce dulce și frumósă, tu pari ochilor mei
Ca flacăra curată p'altarul unei deî;
Te du. Acolo mórtea nu fană blinde florî;
Acolo cerul dulce nu are negri norî.
Și noptile plăcute de stele luminate
Ca șilele sunt albe, suave profumate,
Acolo aniî viețiî, și urile ce sbor
Tac, și esal plăcerea etern din sînul lor
Plăcerile nu lasă desgust nici obosire,
Și urele se scură în riû de fericire.
Amorul este fraged, suav curat divin
El nu cunósce lacrimi, e ideal, sublim.
Tu plóe de lumină, și rosă-'nbălsămită
Esci o planetă noă, o dulcea mea iubită.

BARGAROLA

Vino, marea erte lină
Nu adie nici un vânt;
E ca fruntea de virgină
Unde grijî nu se avînt.
Vino ca se veđi đimbirea
Lunei pline peste val,

Daca are strelucirea
 Ochiului teŭ virginal.
 Privirea ta 'i mai dulce
 De cât nectarul divin
 Când prin lacrimi ea luce
 Sub cenele de ebin.

BALCAROLA

Ești o dulcea mea frumoasă
 Din acest locaș umbros,
 Ești ca luna luminosă
 Dintr'un nor întunecos!
 Vin p'această lină mare
 Ce reflectă dulcii ceri,
 Vin cum printre întristare
 Scănteie-un hor de plăceri!
 Cum în nóptea furtunosă
 Când se desface un nor
 Pare stéoa radiósă
 Cu discul strălucitor,
 Vin se-'ntîmpini resfățarea
 Prefumatului zefir.
 Vin'o să auđi cãntarea
 Paserilor în delir.
 Nici o rađă de lumină
 Nici de sóro nici de stea
 N'a lucit mai drag ca tine
 Astă séră, dulcea mea!
 Nici aurora senină
 Pe umbrosul resărit

Nici p'o față de vergină
 Surisul ei fericit.
 Vin pe undele-azurate
 De culege desfătări,
 Căci orele prefumate
 Daū dulcele sărutări.

EVELINA

Mă întorseiū o dată din cale după mare.
 Pe țerm vėđ p'Evelina ședind în întristare.
 Mă vede și pălesce; iar vocea dulce-a sa
 Vrind numele-mi a țice, vai! ea nu-l mai găsea!
 Oe față sa cobórá o cėță purpurie,
 Ce este astă uitare? e óre-o mândrie,
 Un semn ce-mi face scire că mă desprețuesci
 Saū nu simptom ce spune că tēner mă iubesci?
 Roșind ca aurora; ea ochiī seī inclină
 In lacrimi, în langóre, și rađe de lumină.
 Acum în vasu-mi vine, sburam din val în val,
 Cánta pe mal amanta suavului lial.
 Frumósa Evelină alături strălucea
 D'o rară frumusețe. Natura o privea.
 Pe umeriī d'albastru ploa păru-ī de fir
 Jucând la sărutarea suavului zephir.
 Iar ochiī seī sub cene bălae se inclină
 In roă, în langóre, în rađe de lumină,
 Oh! cât esci de frumósă; îi țic atuncea eū.
 Dar cine esci, imi spune? nu esci tu Dumneđeū?
 Pe când mărețul sóre vārșa pe linu azur
 Ghirlandele de aur de perle, de purpur,

De ce tacî, o frumósă și dulce amică-a mea?
 Când eü vorbesc atâta, Poete! dice ea:
 Pe verđile grădine, auđi privigătorul
 Ce-n cânturi dulci esprimă durerea și amorul?
 E sođiul nu e sóđa, bărbatul e ce cântă
 Și spune dorul dulce ce inima-î frământă;
 Privigătórea tace și ascunde al ei dor
 Așa ori ce femeie ascunde-al ei amor.
 Frumósă auroră din rose amăgitóre,
 A împletit femeii un vël drag de pudóre.
 Ea dice și roșesce și pune fađa-n mână
 Pe fađa î cu surisul carminul se îngână
 Oh! cât escî de frumósă, și cât te iubesc eü,
 Tu escî a lumii viađa, tu escî un Dumneđu!
 Nu! eü nu sunt frumósă, închipuirea ta,
 Înflăcărata dulce te face a crede-așa!
 Dar mergî unde te chiamă o sântă datorie
 Și morî! eü te voi plânge atât cât voi trăi.
 Iar daca te-î întórc, îți, jur, o dragă, ție
 Din rose, crini, din brațemî, cunună-ați împleti.

LA DORA

Când séra pare-în cétă
 pe oceanul de azur
 Și p'a mării albă fađa
 Varsă unde de purpur.
 Amintirea tinereții
 Mî-aduce-'n sînu-î frumos
 Lacrimile frumuseții
 Și risul amoros.

Și pe frunte-mi se înclină
 În al serii dulce vânt
 Ca o rață p'o ruină,
 Ca o rosă p'un mormânt.
 Când veđ ochiți în ținbire
 Și jumătate-n langor,
 Pe fruntea ta-'n strălucire
 Grijile ne vĕrsând nor.
 Eă plâng gândind că o dată
 Măna timpului amar
 Pe a ta gură parfumată
 Va bea dulce nectar.
 Ca stelele stinse în ceață
 Speranțele năstre mor.
 Vor trece umbre pe viață
 Mărtea pe al nostru-amor !

ELIGIE

Rege căruī Cerul a dat tron de roă,
 Omul viețuesce în lume o ți;
 Astfel e ursita ce ne-a făcut noă
 A nasce în lume apoi a peri.
 La-'nceputul vieții tot este plăcere.
 Iar în cursu i lacrimi, amară durere,
 Din ți până-n seră este un minut;
 Sfârșitul se nasce chiar în început.
 Gloria înainte d'a se nasce móre,
 E ceva mai fraged de cât chiar o flóre:
 Ce nasce și pre când a strălucit.
 Inima femeii care am iubit.

REGINA DACII

Valuri de ceresci lumine
 Pe Dacia se vărsaă ;
 Sclave dulci ca niscc Zine
 Prin pădure se duceaă.
 Ai fi ȕis hori înflorite
 De ȕine ce rătăcesc ;
 Côme negre și aurite
 Pe sînul lor alb plutesc.
 Ele'n mâna de ninsóre
 Țin un lanț, de lanț legat
 Un roman dat lor s'móre.
 Ele l'ar fi sărutat !
 Intră în silva umbrósă.
 — „ Cum vei să mori ? Să îmi spuni
 Ȕice regina frumósă.
 — „ Cum përuți să mă sugrumi ! “
 Dar regina se roșesce
 Ca boboc de trandafir.
 Ne sciind ea ce voesce
 Desface păru-î de fir
 Tótă sclava ca ea face
 Ochiul reginei ardea
 Plécă capu-'n jos și tace
 Și përul îl împletea.

BARGAROLA

Vin dulce frumusețe cu brațile rotunde !
 Sub forma ta cerescă o ȕee se ascunde.

Ferice muritorul ce p'al teŭ braț curat,
 Inclină a sa frunte și lasă un serutat.
 Vin! vasul ne astéptă și marea cu sin pur
 Vrea ca să te resfete pe sînu-î de azur,
 Să bea a ta suflare suavă-'nbălsămită
 Se ametece azurul cu cōma-ți aurită.
 Vin, vin, și mă repesce de dulce ambrosie
 Deliciî, fermec, graciî, estaz, amor, beție.

LILIA

„Ce? tu n'ai pietate?” Dar ea a tresărit,
 Și tristă mie-mî ȃice: „De ce tu m'ai iubit?”
 Ah! și de ce pe mine, se mă iubescî, pe mine?
 Sunt altele în lume de frumusețe pline.
 Ce pot cu a lor ȃimbire și farmec răpitor
 Se facă atita de dulce al inimii crud dor.
 Ea ȃice, se rădică se duce și revine.
 Și tremurând ca roa pe florî cade pe mine.
 — „Iubescî tu pe acela, ce grijele sdrobesc?”
 Ce amorul teŭ consumă?...“
 — „Să mor, vai! te iubesc!”

AMBROASIA

Dulcea mea! îți aduc ție,
 Un drăgălaș trandafir,
 Pentru sînuți d'ambrosie
 Saŭ pentru părul de fir.

Așa diceam Evelinei când în cămașa sa albă
 Cu părul seü desfăcut,
 Ce vârful îi ocolise gîtul cu-aurita salbă.
 Ce lucru e ambrosia? mă-'ntrebă ea plăcut.
 Din care voi poezii femeilor dași bae?
 —„Ascultă, rîdătore și tănără bălae:
 A șteilor băatură
 De graciî și de amor!
 Cine bea a sa purpură
 Se face nemuritor.
 Omer dice, șteia Juna
 Se scaldă-n acest licuor,
 Când în cerurî părea luna
 Și sinuî ardea d'amor;
 Când chema pe schimbătorul
 Sociu pe sinul ei frumos,
 Prin seducțiî ce amorul
 Îi inspiră gracios;
 Ibycus își dă părerea
 Că-ambrosia noă orî
 E mai dulce de cât mierea,
 Desfătătoarelor florî.
 Este dulce, prefumată
 Șeile-în cupe o torn;
 Calimac că e formată
 Din al Amaltei corn.
 Când din cel alt corn apare
 Deliciosul nectar;
 Roă dintr'o sărutare
 D'amor dulce, și amar.
 Virgile în Eneida,
 Dice că apropiînd

 925441
 144536

De cosița cea splendidă
 A Venerii, dănțuind,
 Un profum de ambrosie
 Respândea delicios
 În jurul ei pe câmpie
 În vântul cel amoros.
 Vindecă rana ce crește,
 Pe morți întregi îi păstra.
 Cytherea lecuiesce
 P'Eneū de răne cu ea.
 Nectarul este purpură.
 Hebe și cu Ganimid
 Cu bujorași p'a lor gură
 Turnă dulcele liquid.
 Cel din urmă cu-ochiu-albastru
 Törnă deul primar;
 Hebe din anphor d'albastru
 Vărsa dulcele mectar.
 În cupele înrosate
 Ale deilor și lei,
 Cu mânele delicate
 Și cu perii aurei.
 Tu o porți pe a ta gură,
 Dulcea și frumoasa mea.
 Cu o sărutare pură
 Vindecă vai! rana mea!

LA EA

Tu ești mândră, dómna mea
 De cununa frumuseței,

Dar când vântul bătrâneții
 Va sufla pe fața tea,
 Ast pěr d'aur, dulce dómna
 Va cădea grămadă jos
 Asfel dă un plop în tómnă
 Frunđa la vântul geros.
 Fața ta pe care crinii
 Céța de purpură-ngin
 Se va vesteji ca spiniș,
 Se va usca albuți sîn.
 Dar atunci, o frumusețe
 Crudă! când tu vei privi
 În miradă-acele fețe,
 Ce de mórte-ți vor vorbi;
 Tu vei dice cu suspine
 Și cu sufletul sdrobit.
 Aste frumuseți divine
 Pentru ce aũ trebuit?

CAYALCADA

Lasă friul se s'abată;
 Plécă fruntea p'al meũ sîn.
 Bolta este înstelată
 Florele stelele-'ngin,
 O delir! o nópte dulce!
 Dar ce vėđ departe eũ?
 Luna-n negură se duce,
 vântul suflă pěrul teũ!
 Valul geme, se unesce
 Val ca val, geme în plop

Vântul, vijelia crește,
 Pune calul în galop!
 Printre vânturile rele
 Intunerecul profund
 Să fugim ca două stele,
 Ce filă și se confund.
 Iute! capul teă sã plécã
 Peste mine gracios,
 Un dulce nectar mē-nécã!
 O moment delicios!

O resã la Princesa S.

Princesã! mē puĩ pe sîn
 Pe a ta încingãtóre,
 Unde albe, rumeóre
 Alți crini și rose se-ngin.
 P'astã vale prefumatã
 De ambrosie divinã
 Mai mult de cât altã datã
 Sunt a florilor reginã.

ELUCIE

Vedeți pe fața mării scãnteitóra ceață.
 Ca cóma despletitã a blondei frumuseți,
 Ce strãlucese-n rose. Simțiți o noã viață
 Cerescã și eternã ce voi nu o aveți?

Vă întrebați voi ore ce este-acéstă lume?
 Ce nasce ca să móră când a trăit o ȝi?
 Va fi mai mult ca valul ce lasă-ale lui spume
 In depărtarea mării trecând spre-a se topi?
 Din négra eternitate visări dulci și frumoșe
 Ca rađe de lumină vîn a ne resfăța,
 Și scânteind din aripă suave, gracióșe
 P'aceste aripă d'aur aduc figura ta.
 Véd sinul teú cel fraged prin vélul gracios
 Cum printr'un nor ce crapă o auroră-apare,
 Ca rosa ce-'n floresce l'amorului suflare;
 O mare turburată ca omul pe pământ,
 Din sinul teú ferice se nu-mă faci un mormént?
 Mě lasă a mě duce p'aripeleți ușóre
 La ceia ce m'astéptă în lacrimi cum o flóre,
 In roa dulce-a serií astéptă un zefir
 Să bea sufletul dulce ce florile respir.

BARGAROLA

Luna cu curtea bălaie
 Trece pe bolta d'azur,
 Varsă cóma de văpae,
 Pe undele ce murmur.
 Pe a valurilor spumă
 Zefhirul se jócă lin
 Valul mării ne prefumă,
 Cu suflet de viață plin.
 Vin, căci marea strălucesce
 Sub un brîú d-aur ceresc,
 Unde zefirul plutesce,

Și spumele-abia albesc
 Përu-ți negru sã plutescã
 In loc de vël pe sub cer,
 Ochiï teï sã strëlucescã
 Ca stelele în ether!
 La luminele de stele,
 La suspinele de vânt,
 Lasãte n brațele mele,
 Legãnãndute se-ți cânt.
 Sã ved la luna ce luce
 Chipul teũ desfãtãtor;
 Sã beau sufletul teũ dulce
 Și beat de dẽnsul sã mor!
 Vin, o vis de tinerețe,
 Suris al lui Dumneđeũ,
 Lasãmã se mẽ resfețe
 Ebinul din përul teũ.
 Përul teũ ce în negre unde
 Cade pe albul teũ sin.
 Unde doã rose-ascunde
 Purpura lor între crin.

JUNA FEMEIE

Cu inima strãnsã de mare durere
 In umbrele noptii mergeamũ cãtre ea.
 Frumósã, suavã, un vis de plãcere,
 Cu përul seũ palid, cu brațul de nea.
 Era un tesaur de graciï, de fermec.
 Ca viața frumósã pe ea eũ iubeam;
 Ca spicul în tómnã, nebun și nemic,

De dragostea î dulce, din ȃ-n ȃi păream.
 Copilul p' o masă in flori se reposă
 Nainte d' a merge in negrul p m nt
 Tot nasce in lume fragil ca o rosă,
 Tot nasce să fie întors in morm nt.
 Pe d nsul suspină frumósa lui muma,
 Si p ru-  in valuri pe el se lăsa
 Pe mica-  guri  ce mórtea consumă,
 Sărutul din urmă pling nd ea-l lua.
 Pl ngez  lingă d nsul b tr ni veghetori,
 F cliele triste, p litele flori.
  sedeam pe un scaun sdrobit, de suspine,
 Voiam să am sórta acelu  copil
 Când muma frum s  veni l ng  mine
 Si m na st ng ndu-mi pe sinu  gentil,
 „ mi jur  in fa a acestii s nt nume,
 Al căruia suflet se urcă la cer,
 Să fii pentru mine, ce-a fost el in lume,
 Ea lasă pe fruntea s  cadă al ei p r.
 —  ti jur!... că amoru  cu mine va trece!
 — Iubescem ,  ise cu dulci suspinari.
  clin  a sa frunte pe frutea mea rece
 Din gură m mbat  de dulci sărutări.
 Durere si lacrimi, suspine, se ng n 
 Cu tineri resfături, complingeri d' amor,
 Un clopot s' aude, ea astfel resbun 
 Ursita  amar , si crudul se  dor.

La Principesa S. Gh.

Cum p' o baie d' aur unda cristalină
 Cură si nu scie ce ascunde-n sin,

Tu nepăsătoare ca juna vergină
 Treci și ascunzi un suflet unde se îngin,
 Gracii răpitoare, daruri prețioase
 Și virtuți, și fermeci, și simțiri frumoase.
 Florile suave și prefumătoare
 Care incunună sufletuți frumos
 Ornă a ta frunte, stea strălucitoare!
 Cene ce pudorea plăcă gracious.

BARGAROLA

Gondoliere ! la Dogană,
 La Rialto cel nebun !
 Se-ntălnim această damă
 Cu ochi negri, cu păr brun.
 E feciără saū femeie ?
 Nu știū, este-un fermec rar.
 Sub forma-ī s'ascunde-o dee,
 Gura-ī ei ploă nectar.
 Raḏele înec privirea
 Și obraḏul se-ū de crin,
 Unde riură ḏimbirea
 Și cade bucle d'ebin.
 Iată vine în gondolă
 Stăi, o dragul meu sub vânt
 O frumoasă barcarolă
 Pentru dēnsa voi se cânt :
 „Vin frumoasă strelucire,
 Țintă-n ochiumi lăcrămat
 Săgetătoareați privire
 Ce ochi miaū fermecat.

Dămî suflarea-mbătătore
Se o beaŭ desfătător.
Las, se beaŭ acea savore
De săruturî și d'amor.
Tu bei tĕnărul meŭ sânge!
Lacrimî se vĕrs mĕ supui,
Durerea ce-n sînumî plânge
Nu mai am cui sĕ o spuî.
Ascunde rosele dalbe
Ce pe criniî teî din sîn
Surid cum pe cerurî albe
Doî norî de purpur se-ngîn.
Aste darurî ce respiră
Prefum dulce-mbătător
Mĕ ard, și mĕ îndeliră
Mĕ tortnră, mĕ omor!
A ochilor teî privire
Tot fermecă, drăgălaș
Voluptate și iubire
In eî și-au ales locaș.
Sărutarea ta suavă
Dorul meŭ va lecui
Și victima ta vai! sclavă
In lanțurî nu va mai fi."
Asfel cântă barcarole
Călătorul amoros,
Și pe golf doă gondole
Se unesc, las vîsla jos.
Stelele strălucitore
Pe mare se resfrângeaŭ
Orele desfătătore
Plăcerile dulcî le beaŭ.

Ce? tot d'auna aur, mătase, diamant?
 In păruți elegant,
 Și buceleleți umbróse ce gitul teú ingină
 In cercuri hotăríte d'a artei dulce mână?
 A frumuseții cómă de vânturí frică n'are
 Desordinul ți face o gracie mai mare.
 In locu-acestor fardurí ce arta ție cere
 Nu ai tu a ținbirii destătátóre miere?

LA SILICA

Dupe ȃile numeróse,
 Când in brațul teú de crin,
 Sufletele amoróse,
 Le-í strins, cu amor divin;
 Tu mă chemi să viú eú iară
 Să resfaț pėrul de fir;
 Nu mai voi se sufer heară
 Fie chiar de trandafir.
 Nu mai voi să fiú in viață
 Sclavul dulcei frumuseți
 In molateca dulceățã
 Să perd dalbe tinereti.
 Departe-acum de la mine
 Luptele dulci de amor!
 Pentru-al țerii mele bine,
 Voi să mă lupt, voi să mor.
 Când neamicul lovesce,
 Sub sabie se-l restorn,
 Când tyranul ne robesce
 In sângele lui se-l torn.

In lanțu-ți perdui junețe,
Bărbăția, dar senin!
Sub a le tale resfețe,
Sub surisul său divin.
In deșert pe a ta gură
Sufletul tău l'am băut,
Și din crin și din purpură
Mie leagăn am făcut.
N'ai știut tu, o femeie,
Să mă faci un om mărit
Tu frumoasa ca o dee,
Tu făcuși un Sibarit!
Deriderea bărbătească,
Egoist, nepăsător,
Ne vrind de cât să trăiască
Să se-mbete de amor.
Nu mai voi această viață
Ce se scură în orgii,
Care nu este măréță,
Nu cunoște datorii.
Unde toți respir miróse
Afemeiate și moi
Și lyrile gracióse
Nu spun fapte de eroi.
Unde hore de amante
Cu perii pe nudul sîn,
Cu pletele odornate,
Și cu brațele de crin,
Cântă cântece suave
Danță cu albul picior
Și fac sufletele sclave
Plăcerilor de amor.

LA O ODALISGA

Aruncă feregeaoa, iasmacul vînt țesut,
 Ilecul de mătase, cu colți de fir cusut,
 Șalvarul cu briu d'aur, molatecul Cerkez
 De stofe de la Meca, d'atlaz și de geanfez.
 Oprește-a ta cămașă de borangic prin care
 Ca-n legiveru mării pătrunde o cătare.
 Cămașa se-nveléscă al tēu corp nalt, divin,
 Și părul val de aur, cămașa ta de crin.
 O rosă sē îngine pe graciosiți sîni
 Pe alte doă rose ce se rădic pe crini.
 Piciorul nud sē fie în auriti conduri
 Și atuncea ne vom perde în aste verđi păduri.
 Și legănați pe vëlul de rose și de crin
 Sē ne urcăm privirea în spaciul divin.

LA TECLA

Tecla, graciosă flóre
 Pentru cine, draga mea,
 Pêrul teū il faci un sóre
 Luminos pe fruntea tea?
 Un tyran, fără-ndoială
 Vrei tu óre sē supui,
 Și în përuți de beteală
 Sē lași cruda mână-a lui?
 Un tyran? ce degradare!
 Aste florî, câmp gracios
 Frumuseți ce fațați are
 Sunt pentru un tyran hidos.

ADIO LA AMOR

Adio, amor ferice cu buđele de roà!
 Și frumuseți nebune și tinere đimbiri
 Cu brațul de ninsóre, voi ce ne faceți noă
 Din ale vieții đile un lanț de străluciri;
 Adio, dulci suspine, muștrări și dulci complingeri,
 Resfături și surideri, arđinde sărutări,
 Și bucele de umbră saú d'aur ca de ingeri,
 Și sînul d'albastru, lăcaș de fermecări,
 Gurițele de purpur, grumađii d'alabastru
 Și ochii plini de lacrămi din care trec la cer
 Priviri ca nisce focuri ce dintr'un lac albastru
 Se-'nalță către ceruri, și între umbre per!
 Colo prin aste umbre nu veđi tu o lumină
 Cu formă de femeie, ea este, oh! amar!
 Ea îi deschide sînul și gura sa divină
 Revarsă p'a lui gură o plóe de nectar!

ELIA

Ședeam lêngă o femeie
 Brună cu ochii d'azur,
 Și suavă ca o đee
 Cu buđele de purpur.
 — Îți voiú spune o taină-adîncă,
 Peste đeece anî, va fi."
 — Đeece anî trăivom încă,
 Noi care trăim o đii?

Cómele moi și umbróse
 Ca aripele de corb
 Rîurând pe sîn undóse;
 Sēniî bucelele eî sorb.
 Are mâna de regină
 Elegant al eî mijloc,
 Dulce, suavă, divină,
 Inima flacără-n foc.
 Astepta cu nerăbdare
 Rochia de bal; a venit.
 Ea 'mî dice: în cugetare
 Ce-am dorit, ađi s'a-nplinit.
 Într'o đi de sērbătóre
 Șingură eű o găsesc,
 Ștrélucea ca roa-n sóre.
 Eű îi đic: Eű te urăsc!
 Urascemă și pe mine,
 Astfel cum te urăsc eű?
 Sē mă urăscî, tu faci bine,
 Astfel te urăsc și eű."
 Și rîđindă și voiósă
 Îmî đicea sē es cu ea.
 Privirea eî amórosă
 Printre lacrimi lucea.
 Noi jucam un joc o dată
 Ea distrată se păru.
 Si cu mâna delicată,
 Pionii ea abātu.
 Nu e luptă mai plăcută
 Pentru slabul muritor
 Ca lupta ce e ęesută
 De rose și ghimpî d'amor.

Altă dată ah! ferice!
 Vrind să plec atuncea eu.
 „Mă iubesci tu? Ea îmi dice.
 Plecându-se-n brațul meū.
 Și-a sa gură profumată
 Cu-un ocean de sărutări
 De nectar dulce mē-nbată.
 Oh! delicii! desfătări!
 Palidă, suavă, dulce,
 Arde, strigă: te iubesc!
 Și privirea ei străluce,
 În lacrimi d'amor ceresc.
 Inșă e capricioasă:
 De atunci când mă vedea,
 Făcându-se mai frumósă,
 Ca căprioara fugea.
 Ea dă dulcea sa guriță
 Astăzi unui alt iubit,
 Și în neagra sa cosiță
 Ca nópte l'a invelit.

GELOSIA

Sunt gelos, o Evelină,
 Idol dulce și rebel!
 Când cu vocea sa divină
 Privigătorul suspină,
 Pentru tine cântă el.
 Când vântul serii adie

Și resfață amoros
Bucla ce nóptea scântie,
Prefumată d'ambroasie,
De vânt, sunt încă gelos.
Când nóptea brună și dulce
Cu përul în diamant
Umbrele sale aduce
Mi se pare că conduce
Sub rochei p'al teũ amant.
Când frumósá dimineată
Pare către răsărit
Și-arată lumii a ta față
Cu cerésca ei dulcéță
Încă sunt nefericit.
Cămașa ta plutitóre
Pe corpul teũ gracios
De la cap pân la picióre
Ca lumina pe ninsóre
Mă face încă gelos.
Cătarea ta când privesce
Sínul teũ desfătător
Și mâna când rătăcesce
Sub cumáșa ce roșesce,
Eũ tremur și voi sã mor.
Cum sã te feresc eũ óre,
Trebue palat de fer,
Cu porți d'oțel stătátóre?
Nu! ci un vël de pudóre,
Ce-ți daũ dorile din cer.

A cerului dómă s'arată senină.
 Și marea apare în valul de flori.
 Și luna bălae, rotundă și plină
 Poleie cu aur, flori, ripe și nori.
 Așa sub coróne par regi și regine.
 Colo se arată molatec plecat
 Spre plaiū un deal verde perdut în lumine
 Se-nclină pe unde părănd amarat.
 Isvóre cu ape reci trec și resfață
 În cursul lor câmpii de roă udați,
 O silvă profumă cu dulcea verdeață
 Arșița și nasce zefiri adorați.
 O saicie lasă la vânturī ușóre
 Cosițele sale stufóse-a pluti.
 Un paltin se-nalță trufaș în rácóre
 Și albul mesteacăn, voiesce a uni
 Cu paltinul frunđa, un lac strălucisce
 Pe margini cu arbori în flori cu odor.
 În pesceră adincă ca umbra domnesce
 Lumina surprinde mystere d'amor.
 Dar aerul noptiī udat ca d'o ceață
 D'a zorilor roă, albesce acum
 Maria ce uită chiār și sē repose,
 Culege și face ghirlande de rose.
 Cu dulce prefum.

Virtutea și Amorul

aici: dice ea prin lacrimi, nu vedī că vestejesc?
 m inima sdrobită, nu pocī sē te iubesc,

— O rosă cât trăesce nu perde al ei odor,
 Femeia tóţã viaţa păstrează al ei amor.
 Amorul meŭ nu este din lumea peritóre,
 In cer el se rădică, şi arde de splendóre.
 Ce este acéstã formã ce pere ca un fum?
 Femeia trece în viaţa ca tragedul parfum.
 Aşti fermeci ilusorii ce se ridic în vânt,
 Aceste dulci surideri se nasc pentru mormânt,
 Aceste dulci resfãţuri, cuvinte şi capricii
 Deliri înbătãtore, beţii de sãrutãri.
 Uitãri cu socotinţã, torente de delicii,
 Ce tóte per în lacrimi suspine şi-ntristãri?
 Sunt ele de cât rađe ce-n nopţi de vijelie
 Aþar şi per sã facã terórea şi mãi vie?“
 Aşa ñicea amanta cu pãrul ebinin
 Cãdãnd cu resfãţare pe braţul lui de crin.
 Dar palidã, suavã, adênc suferitóre,
 Cãci ea iubea amantul precum iubea pe sóre.
 Pe Dumneþeŭ, amornã ardea inima sã
 Şi-a sa virtute înã amar o apãsa.
 Amantul ei îi ñice, cu ochiũ lacrimator
 Nu mã iubesci pe mine, dar sciĩ tu cã eũ mor?
 — Sã mori tu? ce cuvinte, te îndoiesci de mine,
 Nu! nu iubesc pe altul. ci te iubesc pe tine.
 Tu vei avea dovadã! vin, vin, mãi ñice ea
 Pe gura mea curatã mectarul singur bea!
 Perdutã a sa gurã a lui gurã atinge,
 Şi lacrimile sale înec suspinul lor.
 A doa ñi o viaţa începe a se stinge
 Virtutea era mãndrã, amoru triumfãtor.

AMELIA

Veneam l'amea frumósă cu un buchet de flori
 Și cu o ramurică d'orange auróse.
 Ea-mi ese înainte cu cenele umbróse
 Căđind pe ochii negri puțin lăcremători.
 „V'aduc aceste daruri frumósă Amelie.
 Ei, ție, care însă iubese cu amor
 Pe cel ce le oferă, buchetu-al ei să fie.
 Și care d'amicie, să ia cel alt ador.
 Așa ȓisei și d'insa cu brațele de crin
 S'aruncă, ia buchetul și ramura în roă
 „Fiind că tu ȓici astfel le iaă eă amăndoă.
 Ea pune atunci buchetul pe graciosuși sín.
 Era când albul rege al rađelor din lume
 Reintră în palatu-și liquid d'azur și spume.
 Și lasă peste unde ce adormind murmur
 O pulbere de rađe, smalt d'aur pe azur.
 Frumósa mea iubită ardea de frumusețe.
 Purpura și-albastrul dispută a le ei fețe.
 Eă îi vorbeam de focul ce irima-mi ardea
 Dar ea tăcea, prin roa de larcimi mă privea.
 Când fața sa frumósă sub bucele-și de fir.
 Părea înbobocită ca dulce trandafir.
 Când palidă, și tristă ca crinul ce se-nlină
 Sdrobit de suferință pe verdea sa tulpină.
 Amorul însă arde al ei corp fericit
 Cum sórele încinge un câmp ce-a înflorit.
 Cu mâna sa cea albă făcea și desfăcea
 Suavele ei bucle pe timplele-și de nea.
 Și cenele-și umbróse ce ochii curonaă
 Cu ténără tristețe în jos se înclinaă.

Oh! spune, acest Sóre nu are óre o soră?
 O fiică ce se ckiamă frumósa auroră.
 O dulce frumusețe, nu esci ingerul meu?
 Tu esci a mea plăcere, esci viața, Dumneđeu!
 Oh! te iubesc! amoruńi de pociu al spune ție
 Un om un đeu, o dragă, ar trebui să fie.

Bemeia geloasă

Când el ochii seí îi lasă
 P'ai ei ochi pe care-í bea,
 P'ochii mei un nor s'apasă
 Perd vorba, perd mintea mea!
 Un dor de foc mă consumă
 Nu sciú ce e acest dor,
 Nu sunt óre eú nebună?
 Ce simț eú? aşı vrea să mor!
 De la cap pân la picióre
 Tremur! mie frig, arđ în foc,
 Vorba pere, oh! mă dóre
 Nu sciú ce-am? cad pe loc!
 O ideie mă omórá
 Când sunt singurí, ce vorbesc?
 Suflul dulce îl bea óre?
 Buđele lor rătăcesc?
 Buclele ei aurite
 Varsă al lor poleiú pe sin
 Sufletele rătăcite
 Se confnd și se îngin?
 Dulcele buđe vibreađă
 Vorba tragă: te iubesc!

Și tăcerea vai! urmeadă
 Acestui cuvent ceresc?
 Ah! atunci eă chem mórtea!
 Eă perd capul, ameteșc!
 Blestem viața; blestem sórtea
 Pěru desnod și mpletesc.
 Carnea cu unghiile mele
 O tortur, tremur, mē ncing,
 Blestem cerul și-aste stele
 Ce vėd tot și nu se sting.

MILIA

Cunoscī tu p'amea Milie
 Cu pěr negru poleit
 Ușor d'o rađă plăvie
 Ca un nor de vijelie,
 Ca sórele aurit?
 Din ochiī lumina pasă;
 Sunt doī negri diamanți,
 Plope ce cėna-ī apasă
 Peste ochiī eī se lasă
 Ca nópcea pe doī amanți.
 Inima sa este-un sóre
 Într'un cer delicios.
 Ea devine gemătóre
 Când patima arđetóre
 Arde sufletu-amoros.
 Mica eī suavă gură.
 Seamănă că a băut
 Din acel nor de purpură

Când într'o ceață obscură
 Sórele a dispărut.
 Când pe umeri cade përul
 Cređi că veđi strëlucitor
 Neoa printre munți și cerul
 Când vëntul sparge etherul
 Și valurile de nor;
 Dar amar aceluï june
 Ce ia inspirat amor,
 Căci el numai află-n lume
 Nicî în țeri cu mare nume,
 Ceva mai desfătător.

LA AGRIBASI

Tu pleci; dar tu ei cu tine
 Sufletul meü, și tu pleci!
 El s'asterne ca lumine
 Pe calea pe unde treci.
 El va veni să resfețe
 Aurul din al teü përc
 Ale tele cene crețe
 Ce-'n cadră un dulce cer.
 Va veni cu dimineața
 Sufletul teü ca să bea
 Și să risipescă ceața
 Dupe frunteți, dulcea mea.
 Pe când serele zephirul
 Veï simți pe sinul teü,
 Precum simtă trandafirul
 Roa nopții-n sinul seü.

Tu vei ști că acea suflare
 Este chiar sufletu meu,
 Este o dulce cugetare,
 Ce-ți trimit prin trînsul eü.

LA TULIA

Vin dulcea mea frumósă, o vin sş ne iubim
 Căci nóptea cea eternă spre noi înainteadă
 Şi đioa ce în urmă privind se depărteadă,
 Ne đice cu durere: eü plec şi numai vin!
 Amorul este-o flóre d'o đi ce-n dimineată
 Se nasce şi în seară se-nclină la pămênt.
 Grăbesce! đioa trece şi intră în mormênt.
 Şi mâne nu mai este nimic aici în viață.
 Astéptă! đici tu mie; dar orele astept?
 Dar frageda amóre cu sufletul de roă,
 Ce astăđi ne răpescce privirile drag noă,
 E mai puţin fluidă ca palpitu-unuï pept?
 Vin şi deschide sînul ca cerul de pudic
 Pe care doă rose vederilor s'arată
 Mai dulci ca nisce picuri de sânge d'Enimic
 Ce ne-a ucis în lume o viață adorată.
 Vin tu cu ochi-n lacrimi, vin o frumósă mea,
 Cu gitul de ivoriü ce móre de pudóre,
 Glob ce un sâuge tîner resfringe peste nea
 În fire azurate, nuanțe răpítóre!
 Cu cóma ta în valuri de pěr tremurător!
 Ce coborit pe umeri stufos ca o cascadă
 Se varsă şi se-ncântă pe corpul teü sş cađă
 Şi dulce sş sărute frumosul teü picior.

Vin dulcea mea frumósă și in ceréscă amóre
 De care însuși cerul nu póte fi strein,
 Vin să uităm că-amorul e umbră trecătóre
 Că lumea e fragilă, vin, vin! căci noi murim!

Vreți să sciți acea nebună
 Câte are streluciri?
 Este-un sóre in furtună,
 Este o splendidă cunună
 D'ai dorilor trandafirí.
 Când buđele-i balsămite
 Suriderile le-nec,
 Ai đice rađe aurite
 Ce pe fruntea nođi trec;
 E nebună, drăgálașă
 Când ea se dă jos din pat
 Când pe alba sa cămașă
 Nótă cóma sa gingașă
 Pe tot corpuí delicat.
 Oh! atuncea ea strélucc
 Cu sórele într'un nor:
 Privirea-n langóre luce
 Ca roa p'o flóre dulce
 Când đorile se cobor.
 Ea deliră, nebunesce,
 Vobele-i nasc fără șir
 Ca ambrul îngálbenesce
 Nebună, mie-mí robesce
 Gura sa de trandafir.

Nu-î dai ceia ce îţi cere,
 Propune un sugrumat;
 Rîde, beată de plăcere,
 Îţi dă prin gura de miere,
 Sufletul ei esaltat.

TULIA

Buclele-î blonde şi brune;
 Umerii eclipsă crini,
 Mijlocul ilusiune,
 Gura plaiu drag cu profume,
 Mersul ei e de regină.
 La vederca ei ai dice
 Că stele din emisfer,
 Aū o soră a lor aice
 Şi cu rađele ferice
 Se-ngină d'aici în cer.
 Nu e fađa ei divină
 Nu mai care m'a răpit
 De şi-a cerului lumină
 Nu e mai dulce mai lină
 Ca ochiul ei în ăeit;
 De şi fađa-î răpitore
 Lnce sub bucle d'ebin
 Cum în nóptea trecătore
 Inótă strălucitóre
 Stéoa pe cerul senin.
 Ochiu ei sunt doă stele
 Dulci şi pline de plăceri

Ce pe calea vieții mele
 Varsă rațe tinerele
 Gonind negrele dureri.
 Ceia ce în ea mă-ncântă
 Este spiritul ei fin,
 Sufletu-î foc ce s'avintă,
 Vorba ei ce înmormîntă
 Grijele negre ce vin.
 Resfățuri, lacrimi, suspine,
 Ce surisele îngîn,
 Sarcasme de graciî pline,
 Delire d'amor divine
 Ce fac de salt al ei sîn ;
 Daruri ce mâna divină,
 Peste ea a strelucit
 Ca o undă de lumină
 Pe a cerului senină
 Dama ce s'a aurit.

BARGAROLA

Vino, dulce Venețiană,
 În négra gondolă-a mea,
 Vin frumósă cosânđeană,
 Vino, graciósă stea,
 Sub negri-arcuri de sprezene
 Fă să vëđ ochiî frumoși
 Să stréluce printre cene
 Ca doi sorî dulci, voluptoși!
 În aurî se jócă përul.
 Siniî teî desfătători

Varsă un profum de flori
 Ce le împrumută cerul.
 Lasă părul ți gracios
 Ca o séră ce norează
 Pe umerul te ți frumos.
 Se reverse o dulce rață!
 Apoi vino răpitore
 Dorul me ți vin se-ndulcesci,
 E ți mor! tu nepăsătore
 Riđi, voind se te mândresci.

LA ZILIA

De ce dulcea mea Zilie, atâtea briliante ai?
 Părul te ți sub ornamente luce ca roa pe plai ți,
 Strălucirea ți naturală
 Ce de la ceruri ți vine, e mai dulce, draga mea,
 Ea-'ncântă, fermecă ochii în pulbere de betelă
 Când suavele ei bucle sărut sinul te ți de nea.
 Cu corsetul care schimbă formele deliciose,
 A corpului frumusețe tu uciđi, tu o sdrobesci,
 Ca un grădinar ce taie ramurile graciose
 A le pomului, Lilia, dulcea mea, nebună esci?
 Tóte acele podóbe ce de la artă le ai,
 Nu-ți da ți atăta lucire cât tu, dragă, lor le da ți.
 Tu le faci a fi frumoșe, astfel cerul cel senin
 Trece stelele în spaci ți și mai dulce se lumin.
 Lasă se se-mpodobescă cele urite de fel,
 Tu Lilia, ți a dat cerul frumuseți fără model
 Aurora e frumoșă prin rađe ce are ea.
 Frumusețea-'n simplitate, se cunoșce, dulcea mea

Când tu vii strălucitoare în al teü simpln costum,
 Și ca vîntul primăverei siuți esală profum
 Când veđ përuți în desordin rătăcind pe a ta frunte
 Ca o constelațiune plutind pe un vîrf de munte,
 Când veđ degetele tele sub boboci de trandafir
 Rătăcind cu voluptate pe sonorul teü clavier,
 Pleopele tele umbróse peste ochii tei căđind
 Ascunđind lumina dulce în lacrimi d'amor arđind
 Când sub mâna ta mai dulce de cât mi se pare viața,
 De sărutări ce te-atacă, ascunđi drăgălaș tu fața,
 Tu esci cerul, tu esci viața, și mărirea pe pămênt,
 Las tyranilor puterea, și morții crudul mormênt!

VERGINEA

Cu mâna de roă amorul îi pune
 Ghirlandă frumósă pe auru-î për,
 Pe fruntea curată a Vergurei june,
 Când viața ea lasă și sbórá la cer.
 Suavele sale și dulci primăveree
 Abia se formară în fraged buchet.
 Și mórtea cu fața umbrind de durere,
 Invită victima la negru-î banchet.
 E trist să veđi mórtea cosind dimineața
 Când viața e dulce și tot înflorit.
 Acele flori purpuri ce-abia primesc viața,
 Și capul inclină de vînt vestejit!
 Nu plângeți fecióra frumósă și dulce
 Ce fruntea sa plécă pe negrul mormînt,
 Când verdea cunună de nuntă străluce
 Pe frunte-î ce cade pälind la pămênt.

Nu plângeți fecióra! Ea móre n'ainte
 Să afle cât omul e amăgitor,
 Cât lumea e crudă, cât pentru morminte
 Toți nase se depuie durerile lor.

ALLEGIE

Viața mea în lume fără de junie
 Și fără de rose trece la mormînt,
 Flórea dulce a vieții, a ei ambroasie
 Căde diminéța pe unú rece vînt.
 Când mî-aduc aminte câte creature
 Aú cădút în juru-mî de când am născut,
 Cum în tómnă cade frunța din pădure
 Mă vêd trist și singur de dor abătut.
 Dorul cel maî mare care ne supune
 Nu e dorul care noi îl suferim.
 Este doru acelor ce sufer în lume
 Este dorul celor pe care iubim.
 La banchetul vieții luminele stînse,
 Și locurî deșerte, tăcere și dor
 Nu maî este nimenî córdele destinse,
 Lyrele murmură în vînt plângător.

MORALE

Când sórele se culcă în marea de purpură
 Mă duc în tótă đioa pe țermul înflorit
 Privirea-mî bea azurul cum o amantă pură
 Bea prima sêrutare a dulceluí iubit.

Delicii și plăcere! myriade de lumine
 De umbre represintă un cadru-ncântator.
 Zefirul nalță valul ce amoros suspină
 Ca o amantă dulce la sărutări d'amor.
 Ea vine însocită de gracióse sclave
 Și se aruncă-n unde cu vëlui plutitor
 Ce tradă a le ei forme plăcute și suave
 Al ei vël e pictură pe corpuî răpitor.
 O jocuri inocinte! o lupte gracióse!
 Mistere-ncântătoare ce valul mării pur
 Le lasă să se trade suave și frumóse
 Ca stea strălucitoare în cerul de azur.
 Cu valurile albe se luptă ca nebună.
 Și brațe d'alabastru prin spumă strălucesc
 Ca sórele-n lumină saú ca bălăia lună
 In umbrele ușóre ce per și retăcesc.
 Vêd përul ei pe valuri plutind cu resfățare
 Pe zephyrii molaticii ce peste spume trec.
 De ce suntú om în lume? de ce nu sunt o mare
 In sînul meu de flacări s'o beaú și se-o nec?

LA SILIGA

De ce fugi, tremurătoare
 Când te vëđ în ochii mei.
 Cu cóma ta plutitóte
 Pe umeruți de ninsóre
 Căđind ca ploii de scânteii?
 Când prin velele țesute
 De vînt sînu teú frumos,
 Lasă formele plăcute

Ce 'n rose tremur făcute,
 A se ghici gracios;
 Tu țipi, fugi, bați cu piciorul
 Ca o căpriță de munți
 Care vede vinătorul
 Și își ia în codri sborul
 Peste râpi fără de punți.
 Pentru că tu ești în fine,
 Frumósă și mă răpesci.
 Ia aminte tu la tine,
 Fiică-a dulcilorũ lumine!
 Silica mea, mă iubesci!

EVELINA

Sciți voi pe a mea dulce flóre,
 Ce mor d'amor pentru ea?
 Cu bucele-ĩ plutitoare
 Cu fața strělucitoare,
 Și bălae ca o stea?
 Cu pelițele curate
 Ca marmorul de carar,
 Cu buđele purpurate
 Ce din plaiũ de crini resar.
 Cu capriciile frumoșe
 Cu privirile ce te-ard
 Criniĩ, rĩse gracióse
 Ce sunt singurul ei fard.
 Cu delirul în iubire,
 Ce-'mbată, nectar ceresc!
 De nu mai găsesci trezire

Sunt tot beat de când iubesc.
 Țera mea e în bătae
 Toți se duc în ajutor.
 Eū în cóma sa bălae
 Număr heroi ce mor.
 Când eū ȃic că voiū îndată
 În viață un fapt bun se-nșir.
 Ea de lacrimi înecatā,
 Smulge pērul, ei de fir.
 Dice: Piarā bātālia
 Vis de lacrimi de mulți anī!
 Unde viața și junia.
 Mor spre-a păstra pe tyranī!

SYLLABA

Strălucind de frumusețe lēngā mine ea ședea.
 Ți citiū o poesie ce ai face mī dise ea

Dorele unde-aurele,
 Vin culeg roa din tot;
 Numai din cenele mele
 Sē o scuturi nu pot.
 Staū și spuī a mea durere
 La umbrele ce ȃeresc.
 La a noptilor tēcere,
 Cāci la tine nu-ndrāsnesc.
 Nóptea tóte aflā pace;
 Dar eū n'am în sīnu-ī loc
 Poci sē dorm, plānsul nu tace
 Și inima-mī arde-'n foc.

O leică 'ți este mumă,
 Tu ce veđi cât sufer eű!
 Veđi dorul ce mă consumă
 Rece e sufletul teű!
 N'ai pietate de mine,
 Crudă! dar eű lănelesc.
 Sufletu-mi trece-'n suspine
 Mor de tine, te iubesc!
 Lași beteala cómei tele,
 Pe corpul teű gracious
 Plutind ca un foc de stele
 Pe un lac Vijelios,
 Lași prin vël se se đerércă
 Sínul teű Desfătător
 Ca aurora ceréscă
 Ce mijesce într'un nor.
 Și când ochimi se îmbată
 D'aste delicii ceresci,
 Severă, ne-apropiată,
 Cu receală îmi vorbesci!
 De ce nu-mi eí viața mie
 Tu ce pacea mi-ai răpit,
 La mândria ta se fie
 Triumphul măi strălucit?

Nu este o femeie. Ea ție turburată
 Ce astfel e iubită, se nu fie mișcată.
 Ea ție și pe față trecând bucla de fir,
 Se scólă și s'așadă se cante la clavier.
 Lăsând a sa privire pe mine ca se trecă,
 Și crinií dupe față-í în rose se înecă.

Sub degete de purpur octavele d'ivor
 Întonă-un aer dulce, suav, desfătător.
 E sufletul ei tîner plin de melancolie
 Ce cură în torinte de-amor și armonie.
 Ea jîcă-acea serată, suspin deșirător
 Ce-'mbată de tristețe, d'estas, sublim amor.
 Termină; dar ce luptă în sînuî fu trecută?
 Ca crinul de arșiță ea pare abatută
 Și ochii dulci ca cerul, în roă strălucind,
 Și în langóre dulce delicios murind.
 Atunci era frumósă. Iar graciosuî sîn
 Lucea prin përuî tiner, torinte de senin
 Ca gîndul fericirei ce-'n gîndul de durere
 Din când în când lucește și tot d'auna pere.

La Principesa S.

Tu ce ai surisul dulce p'a ta rumenă guriță,
 Frumósă cu ochi albastri, cu 'ntunecósă cosiță,
 Tu ce strălucesci aicea ca culorile de flori,
 Ca o constelațiune ce strălucesce prin nori;
 Sub vëlul tãu aeratic, ca roa de dimineata.
 Pe flori. Tu ascunđi pudóre, puritate și dulceață?
 Care din aceste daruri ce din ceruri se cobor
 Esci tu, dulce cãlătóre pe acest pãmênt de dor?

Veđi pe dulcea mea frumósă
 În albastrul ei costum?
 Albă, dulce, graciosă,
 Respirënd ceresc parfum;

Nu-î așa că ea lucesce
 Cu corpul suav și pur,
 Ca rața ce strălucеce
 In ochii sei de azur ?
 Saū ca luna în senina
 Domă ce nu are nori ?
 Saū ca lebăda divină
 In sînu-unuî lac la țori ?

Sora de la Paserea

Strălucea-'n a sa junie
 Ca-n câmpii un trandafir,
 C'aurora-n vijelie.
 O fermeci! o străluciri!
 Ca o flóre ce resare
 Tómnă 'n florî ce vestejesc.
 Ea prin cele alte apare.
 Ai crede-o un vis ceresc.
 P'a sa frunte cu plăcere
 Rosa de hymen ardea,
 Lângă un bătrîn-cu avere,
 Mână-n mână ea ținea,
 Ea numai află dulceață
 In tînăra viață a sa.
 Nu vrea hrană, nu vrea viață,
 Lacrimele sale bea.
 Luă vël în mănăstire
 Undeva într'un sânt loc,
 Unde trece-n suferire,
 Ochiî vărs lacrimi de foc.

Nimeni n'a sciut misterul
 Dorurilor ei amari.
 Intr'o zi stergînd cu pîrul
 Ochiî seî cu cene mari,
 La icône-ngenuchiată,
 Cătînd căt-re cerul pur,
 Plécă ceana 'ntunecată
 Pe ochii seî de azur.
 Cînd arborul frunza perde
 In al tomnei rece vînt,
 Salcia remîne verde
 Lîngă tristul ei mormînt,
 Și-o pasere, dulce cîntă
 Tot anul, ne încetat.
 D'atînci mînăstirea sîntă
Paserea nume a luat.

Dar Vai! ea nu mai este, și nu-o voi mai vedea.
 Plăcerea mea îndată a încetat cu ea.
 Acolo ea îmi spune, la sociul meu nu dice,
 Că am venit noi astăzi, noi singuri pe aice.
 Și cautînd la mine cu ochii seî ferbinți
 Îmi dice: „spune mie, vei să te-nvăț să minți?“
 De a minți cu tine e de a merge-'n raî!»
 Ea fața mea lovesce cu degetul bălai.

LA RA

Acolo a fost locul în care noi vorbîm
 Cînd viața avea rađe în ochii ce iubîm.

Acolo la lumina acestui cer în stele
 În dulcea resfățare a adoratei mele,
 Beat d'a sa frumusețe, și d'un amor ceresc
 Îmi ȳdice-ntăia óră, cuvântul: te iubesc!
 Dar vai! ea nu mai este! tot e născut să trecă!
 Să rătăcescă încă în nópte p'ast pământ,
 Căci sufletul cu corpul nu cade în mormânt.
 Așa ȳdiceam și lacrimi a mea față înecă.
 Acolo ciparisii înalță fruntea verde,
 Acolo printre rose biulbiul amantași perde.
 El cântă, și o chiamă, cu dureroși suspini.
 Acolo c'altă dată în umbre și lumini
 Suspina dulce valulă, zephirul gracios,
 La cer sbóră se ducă al florilor miros
 Vêd tóte c'altă dată, nu e nici o schimbare.
 Colo sub acei dafini respir a sa suflare:
 Cosița sa de rațe colo parcă-o ȳderesc,
 Aud suavaí voce ȳdicându-mi: te iubesc!

BARGAROLA

Lopățare, tu esci june,
 Dar ai puterici lopeți?
 Marea pe fruntea ei pune
 Gunune de frumuseți.
 Velele-n'aũ să plutescă,
 Vântul este adormit.
 Lopețele să sdrobescă
 Cristalul cel aurit!

Unde-î vedea tu pe mare
 O gondolă și pe ea,
 Ca o dulce desfătare
 Surișind pe dulcea mea.
 Staî din vësla sgomotósa
 Peste marea de polei.
 Când va trece-a mea frumósă!
 Ascultă portretul ei:
 «Are buđe rumeóre
 Ca sânge de căprióre
 Ce se varsă pe ninsóre,
 Sinu-î este val de spumă
 Ce tresare și prefumă.
 Pe față fire d'azur
 Se-'ngin cu nea și purpur.
 Sînu-î cer pe virf de stîncă
 Ce nu veđi de cât prin nori,
 Eú n'am putut se-l vêđ încă
 De cât prin vëlui de flori.
 — Riđi de mine rece june!
 Tu în viață n'ai iubit.
 Dar amorul tot supune
 Fie bătrân gârbovit
 De anî și de suferințe,
 Fie tinër, și suav
 Cu sînul plin de credințe,
 Fie tyran, fie sclav.
 Tot iubescce orî ce nume.
 Îți đic pre sufletul meú,
 Când făcu acéstă lume,
 Iubea însuși Dumneđeú.

ADICA

Adica se-'ndreptează la riū cu-o jună sclavă,
 Adica e trumósă, e dulce, e suavă.
 Vestmintele depune oprind numai un vël
 Pe care përuī negru plutesce ușurel.
 O statuă de pétră se-nalță p'o terață
 A unui deū saū rege. Inelul ea agață;
 In degetul statuei ce șade p'al ei tron.
 «Păstrează tu inelul, tu ce nu mai esci om!
 In riū ea se aruncă arđindă și nebună
 Inótă și se jócă cu cóma lui de spumă.
 Când însă e sätulă de jocuri gracióse
 Eși din riū ca luna din domele umbróse.
 Se-'nbracă, la Statuă cată al ei inel
 Dar degetul de pétră se apăsa pe el.
 Nu póte se-l mai scótă, decī tristă merge acasă.
 Când nóptea ceana négră peste pământ o lasă,
 Ca trista frumusețe ce lasă pe pământ
 Umbrósele ei cene în lacrimi p'un mormént.
 O candelă în casa-ī revarsă a sa văpaie.
 Adica strălucesce ca luna cea bălae,
 Prin nori de furtună, pe pat, sub al ei për.
 Reposă și lucesce ca aurora-'n cer.
 Ea vede de o dată; o albă nălucire
 E Statua de pétră ce coborī din tron.
 «Fă-mī loc în pat, îi đise, căci eū încă sunt om.
 Tu esci a mea mireasă, pe mire sē se culce
 Alături, tu il lasă o suflet drag și dulce!
 D'un an Adica vede în nopti neincetat
 Veghind până la đioă pe lêngă al ei pat

Statua cu inelul ce loc în putuî cere,
Iar tînără fecióră ca crinul palid pere.

Epopea de la Tîrgovîste

Kindia ce o dată în turnul nalt suna
Ađi tace, buha tristă își varsă vocea sa.
In curte nu e gardă, în sală, nu e masă,
Tăcere de morminte ce sufletul apasă.
La masă nu sunt óspeți, și cupele sunt seci,
Și sparte, lyra tace, gem venturile reci.
Și dómnele románe cu cómele auróse
S'aú dus ca nisce rađe cu noptile frumoše.
Așa trecu lumina și fala la románi
Și cei ce se luptară, cu armeie în mână.
Vin încă pe ruine, când noptile domnesc
Și cu-ochii plini de lacrimi ruinele privesc.
În murmura ce vîntul destéptă în ruine,
Ne cîntă o Epopee, cu fapte mari, sublime,

Desfătátóre rose sub pașii tei în lume
O dulcea mea frumósă, aici vor înflori.
Va scânteia o plóe de glórii p'al teú nume,
De fericiri pe viață, când tu mă vei iubi.
Amorul o sě reverse cu mâna sa de roă
Pe fața ta surideri, și rosele ceresci
Plăcerile pe viața-ți, ca rađe ce ploă
Din ceruri sě-ți amintă că tu din ceruri esci.

Reginele gelóse la dulcele teú nume
 Pe care universul cu-amor îl va șopti.
 Vor regreta că nu sunt ce tu vei fi în lume,
 Ferice și frumósă, când tu mă vei iubi.

Cyprisa și Leucada

Pe verdea Leucada! suspină-al mării val.
 Cyprisa se cobórá din cónca de cristal,
 A frumuseții ȕee, amorul o pălesce
 Pre cum p'un crin un sóre arȕind il oflesce.
 De când amantuí dulce, frumosul eí Adon
 S'ascunde. Ea se duce la ȕeul Apolon,
 Cu ochií plini de lacrimi, și de melancolie,
 Cosița eí respiră cerésca ambrosie.
 —O ȕeú cu arcul d'aur, amantul meú barbar,
 În templul teú din Argos s'ascunde în altar
 O ȕeú! aí pietate, se-mí ȕai pe desertorul,
 Orí daca poți sė vindecí în inimă-mí amorul?
 Ce sufer! n'am cavinte a spune, lánceȕesc,
 Și ca o móle céră la sóre mă topesc.
 Várs lacrimi, și prin lacrimi speranțe amăgitóre
 Scánsteie cum în nópte vin reflectări de sóre.
 Necaȕul mă înecă, și ași putea se omor
 De nu ași fi o ȕee, o blestemat amor!»
 Eí sunt atunci p'o stâncă înaltă și ríposă,
 Sub stâncă geme valul cu fruntea sa spumósă,
 Cyprisa ȕice încă, cu vocea sa divină,
 Și rumenînd ca blonda și tiněrá virgină
 Când pentru-ntâia órá, acel cuvânt ceresc
 Aude pronuȕînduí amantul: te iubesc!

Și mânil eî albe pe fațăî a trecut.
 «Oh! de mă scapi d'amoru-î acestuî om plăcut.
 Îți dau cu-nprumutare a mea încingătore
 Cu care o frumusețe cât de nepăsătore
 Ar fi, o veî supune. Veî fi învingător.
 —De veî sări d'aicea, veî perde-al tēu amor.
 Căci marele Jupiter când arde pentru Juna
 De flacără turbată ca focul, ca furtuna
 Aicî veni se-mpace al luî foc arđăîor
 Sărind din astă stâncă ce-și perde fruntea-n nor.
 Ea nalță către ceruri cătarea plângătore,
 Își strânge a sa roche pe miclele picîore
 Și sare; nori de aur și purpur o primesce,
 O duce l'a eî cóncă și ea numai iubesece.

PTOALA

Ptoala amarată d'Evantus cel frumos.
 Se urcă în Leucada pe malul furtunos.
 Și-acolo stând pe vîrful înfricoșateî stîncî
 Așa esală-n aer suspineleî adîncî:

Evantus nu mă iubesece
 Și eū dupe dînsul mor,
 Cytherea nu voiesce
 Ca se-î inspire amor.
 In dar la templu seū mare
 Cosița ce am tăiat
 Am pus, ea milă nu are,
 Crudul amant m'a uitat.
 Viū sē sār din astă stâncă
 Ca se-nceted d'a iubi.

Cytherea sări încă,
 Și Cephal încă sări.
 Deucalion cel tare,
 Ce pe Piraha adora.
 Toți sărind din stâncă n mare
 Să iubescă înceta.
 Sopho dulce și frumósă
 Care iubea pe Phaon,
 Sări-n marea furtunósă
 O ia pentru Apolon.
 Viața e mai rea ca mórtea,
 Voi să mor, să las ast loc.
 De ce să sufer eű sórta,
 De ce să arđ eű în foc?
 Îl iubesc! mor! arđ, mă dóre!
 O furtună, un delir,
 Pentru dulcea lui amóre,
 Am dat cóma mea de fir.
 Ce n'ași da să mă iubescă!
 Viața frumusețea mea.
 Velă de rose cerescă,
 Și tu, riđi, o đee rea!

Așa Ptaola cântă, cu mânele de crin
 Încrucind pe rose din graciosui sîn,
 In mare se aruncă, și marea lină o bea
 Cum o amantă dulce p'amant 'n brațe-l ea.

CINCA CYTHREI

Cyprisa cu o mână ca sórele de albă
 Deslégă-'ncingătórea, o dă la đea dalbă.

O vede și îndată în ochii Junei deî
 Amorul respîndesce o roă de scânteî.
 În crețele închise pluteau acoperite
 O ceață de dulci fermeci, dorințe înflorite
 Și rătăcite flacări, suave resfățări
 Complângerî gracióse și lacrimi, și uitări.
 Amorul, dulci refusuri, beții încântátore,
 Și vorbele grăbite de deî învingátore.
 «Primesce, ea îi dice, ast briu, îl ține-n sîn,
 Pe unde doă rose surid născând din crin.»
 Se dice ca se placă, și lumea se învingă,
 Omer fură Cýtherei strălucítórea cingă.

Castelul lui Topes.

Veđi aceste mari ruine?
 Sunt castelul dupe plaiu
 Ce strălucea în vechime
 Pe fruntea acestui raiu.
 Acolo cum luna luce
 În furtună printre nor
 Lucea dómna țerii dulce
 Vis de frumuseți, d'amor.
 Strălucea cu-acele fețe
 Prin ăiduri de vechi români,
 Cum o jună frumusețe
 Lucesce prin gravi bătrâni.
 Unguri dau asediere
 Dómna este în castel,
 Gracios vis de plăcere,
 Ea se luptă pentru el.

Dar castelul se supune.—
 Vezi acel loc coltoros?
 Dómna cu cenele brune,
 D'acolo s'aruncă jos.
 Ea preferă mórtea, chinul,
 Si abisul cel amar,
 De cât se deschidă sînul,
 Căpitanului Maghiar.
 Vinele roşii, vióe
 Ce pe piatră strălucesc
 Sunt sângele ei şiróe,
 Timpii nu il risipesc.

DULA SI DORA

Dula-î dulce şi frumósă ;
 Dora blondă graciósă.
 Una e melancolia, alta un şimbet de deî.
 Tu semenî cu aurora ; ea cu séra în scânteî.
 Unişivă amândoă
 Căci eü nu sciü sê aleg.
 Ca doă rose în roă,
 P'amêndoă sê culeg.

VENEZIANA

Sirocui se alină şi-adórme lin pe val.
 Palatul vechiü ducal
 Resfrânge-ale lui forme fantastice pe mare
 Iar leul lui Sant-Marco privesce-ndepártare,

Și pare că șoptește: «Popor de viață plin,
 Te scólă și sdrobescce tyranul cel strein!
 In față se întinde câmpia-azurită,
 Ca dulcele speranțe Veneției negrită.
 Pe mare luna varsă o plóe de lumină
 Ca vise de plăcere în sinu-unei vergină.
 Suave barcarole pe cóma serii sbor,
 Ne-mbată, ne răpescce, de-armonii de amor.
 Și face a lor cunună cerescă, scânteiósă
 Din graciile tele, din față ta frumósă.
 Dar tu, venețiană, tu vis desmerdător,
 Ce din copilărie eși ca o stea din nor,
 Pleci capul și în cene o lăcrimă lucescce.
 Ca flórea ce în roă se'nclină și pălescce!
 —Tu nu-nțelegi durerea aceli ce iubesci,
 Tu n'ai apăsătorii străini ca să uresci.
 Ea ȓice cu frumósă și îmbălsămita gură,
 Și vocea ei esprimă un cânt de dor, și ură.

«Mult o se țineți în feare,
 Tyranii streini, crude heare!
 Popoli slabii ce lanțul stränge,
 Popoli lași popoli bătrâni,
 Dați viața și-al vostru sânge
 Se-aveți pe streini stăpâni!
 Tyranii! s'aveți crudă sörte!
 Cât tu ai se mai trăiesci,
 Să veđi înprejuruți mörte
 Ființele ce iubesci.
 Apa când tu cu plăcere
 Din cupe cätând a bea,
 Să simți că bei crudă fere,
 Omoritóre și grea.

Să plângi lacrimi amare
 Și lacrimile cădînd,
 Tóte în tórte de feare
 Să le simți pe braț trecând

BALCAROLA

Varsă-'n sunete divine
 Sufletuți armonios,
 Dulci speranțe și suspine,
 Înger candid și frumos!
 Cum steaoa serii revarsă
 Bucla d'aur sus pe ceri
 Și cum tînărul crin varsă
 Fumu-'n sinul dulcii serii.
 Asta-î caracterul vieții;
 A sūrîde printre plâns,
 Cum pe cer în sinul ceței
 Luna d'aur a pătruns.
 Nóptea bea rađe, și mare
 Bea amorosul zephir.
 Eu beaŭ dulcea ta suflare
 Îpe gurați de trandafir.
 Vin! pe rađe de lună
 Pe peptul spumóseŭ mări
 Să numărăm dulce brună,
 A le nóstre sărutări!

BARGAROLA

Aurora să te vadă,
 Pe cer ar fi stat în loc
 Peri  tei o vie radă,
 Ce pe umeri  se joc.
 Nu seamănă cu o bură
 De lumină ce în nor
 Sorele lasă de cură
 Din discu  strălucitor?
 Vin cu mine-în vas pe mare
 Să uităm că pe p m nt
 Ori ce frumuseț pare
 Se nasce pentru morm nt.
 Cum ra e  i nori pe cerul
 Limpede se-ngin plăcut,
 Ra e de lumină cu perul
 P'a ta fa ă se s rut.
 Ce ochi p te ca să vadă
 Fermecul te  cel ceresc!
 Nu e ci tu o dulce radă
 Sub forme ce ne răpesc?
 Degete de crini, purpură,
 Bra e rotunde d'ivor,
 Oh! fericie acea gură
 Ce ar bea nectarul lor.

Salut balai  dio  prin nori  ntuneco i!
 Când văd prin umbra nepti  pe ea cu ochi frumoși
 O Dómne! ce vedere! ce dulce, amăgitoare!
 Ca tine strălucită, era ea, muritoare!

Tu faci frumoșe lucruri fiind divinitatea;
 Dar când le faci tu, Dómnne, le dai crudelitatea.

BALCAROLA

Colo luna incoloră
 Se arată printre nori;
 Din colo alba-auroră
 Pare cu rumene flori.
 Vin' tu, nóptea să privéscă
 Pe përuți ebenul seú,
 Și-aurora să-și găsească
 Rosele-î pe chipul tēú.
 Murmură valul de spumă
 Sub o plóie de lumină,
 Și aerul se prefumă
 De nisce prefumă divină.
 Un profum de ambrosie
 Lasă-n urmă orî ce val!
 Venusa cată să fie
 Cu Amorul pe canal.
 Dulcea-ți și via privire
 Este un limbagiú divin:
 Ea răpesce-orî ce simțire!
 Dulcea mea frumósă, vin!
 In ea nășce o viață noă,
 Nasce dulcele amor
 Ce cu buđele de roă,
 Mě-'mbată desfătător.
 Vin, căci undele sunt bete
 De divine desfătări

De nu vii, florî îmi trimete
Umede de sãrutãri!

Cosița Berenicii

De regina Berenice,
Ingeniosul Canon,
Arde d'amor neferice,
June, frumos astronom.
Berenice, prin regine
Este rosa între florî,
Cerul fermece divine
I-a dat ca blondelor dorî.
Cãtã roã cerul varsã
Pe roditorul Egypt
Lacrimi ochii sei revarsã
Dupe regele iubit.
El s'a dns sã strãlucescã
P'al luptelor verde loc,
Plãnge cãna sa cerescã,
Plãnge lacrime de foc.
Taie cõma graciõsã
Și-o depune pe altar
Unde Cyprisa frumõsã
Varsã amorului nectar.
Semn d'amor și devotare
Pentru sociul ei iubit.
Canon, plin de întristare,
Intrã-n templul aurit.
Ia Cosița; deiï dice:
„Dee dulce, de amor,

Tu scii, «nu mai sunt ferice,
 De dragostea ei eü mor!
 Dămi cosițele-aurele,
 Dacă nu mi o dai pe ea,
 Eü voi face-o printre stele
 Cea mai graciosă stea!
 Ia cosița și se duce,
 Invingătorul venea.
 Ea aude, pacea dulce
 Perde și mereü plângea.
 Căci cosița dispăruse
 Dupe al deii altar.
 Ea de doruri s'abătuse,
 Regele gemu amar.
 Chiamă la curte îndată
 Pe cel din tâu astronom,
 Astronomul se arată.
 Este tinëru Canon.
 Ce ore s'a făcut perul
 De la templu, tu nu scii?
 Tu ce cu ochii veđi cerul
 Printre nori și vijelii!
 — Cöma ce te inquietă
 Ȋdice el, un lin zephir,
 In cer a dös'o: planetă
 S'a făcut cöma de fir.
 Intre leul și vergină
 Lângă Calisto loc ia;
 Către apus se inclină
 Ghidind bou leneș ea.
 Ea nu are încă pume;
 Cöma Berenici, a fi,

Sub ast nume ce-î vei pune,
 Ea etern va străluci.»
 Apoi toți cu bucurie,
 Ast nume planetei daă,
 Séra pe doma azurie
 La planetă toți cătaă.

SCHIMBAREA EI

Cum veđi lucind surisul p'o față-'n lacrimată,
 Cum rătăcită-'n nópte, veđi đioa-n resărit;
 Gum veđi o flóre încă în tómnă întristată,
 In sufletul ce geme un vis drag și-'nflorit;
 Tu mî-ai părut în viață arđind de frumusețe
 De graciî, și de fermeci o tu frumoșa mea!
 Și-am đis: tu esci amorul, plăcere, tinerețe.
 Surisul teă cel dulce a mea viață aurea.
 Dar ca surisul care prin lacrimi resare
 Ca rađa trecătóre ce-aruncă un meteor
 Ca restul de iubire ce-n tómnă vieții pare,
 Ca visul de plăcere în đilele de dor;
 Imagini trecătóre ce vin, lucesc și pasă
 Să facă mai amare dureri ce noi simțim,
 Ca tot ce ne đimbescă când dorul ne apasă,
 Aici în scurta viață în care rătăcim.
 Așa păruși tu mie, sub dulceați frumusețe
 Cu inimă, cu spirit, sub fermece ceresci
 Așa te stîngi și viața iar cade în tristețe,
 Tu mai iubit, dar astăđi tu nu mă mai iubesci!
 Vă risipiți, o lacrimi, tăceți voi, o suspine!
 Acésta este viața și al ei destin amar

Și o femeie este ca domele divine
 Ce séra scânteiață și dioa-'n nori dispar.
 Femeia-î schimbătore ca cerul ce ne-arată
 Aci senină față, aci întunecată.

DRUZA FRUMOASA

O veți sub cóma oscură
 Strălucind de frumuseți?
 Are-a Venerii. cintură
 Atât toți de ea par beți.
 Ce minune! ce frumoasă
 Când ea vine-a se culca,
 Când cóma cade umbrósă
 Pe corp ca négra manta.
 Ah! atuncea ca o dee
 Varsă fermeci dulci d'amor,
 Ochiul negru îi scânteie
 De lacrimi și de langor.
 Pală, pudică mireasă
 Bînd nectarul de amor.
 Tresare ca o tigreasă
 Când vede prada de dor.

Frăgesimea omului

Frăgesimea-î sórta vieții!
 Ura urmă-unei iubiri;
 Bătrânețea tinereții
 Și lacrimi dupe dîmbiri.

Cum apare dimineata
 Intre ziua, noapte 'n ceri.
 Tot asa apare viata
 Intre bine si dureri..

Daca aurora nasce intre rosele divine
 Si de ea de ne rapim,
 Este ca urmeada noptii si varsa dalbe lumina
 Pe dureri ce suferim.

Cytherca si Amorul

Frumosa Cytherca in conca de ivor
 Din Cnide se inturna cu rumenul amor,
 Amorul! ii dice, scii intrigile mele.
 Scii toti amanții tineri ce-'n viata am avut,
 Vedusi statua-mi nuda! dar unde Praxitele
 Vai! nuda m'a vedut.»
 Ea dice si suride. Pe purpura ce moie
 Ivorul, ea reposa, si valul alb venea
 Se recorésca deii picioarele de nea.
 O hora de amoruri ca aurita plóie
 Plutea pe lenga dinsa si zephiri graciosi
 Suflau cu voluptate in perii sei undosi.
 Pe mare se intinde o plóie de purpura
 Precum pe viata dulce, ilusii dulci plutesc;
 Leocotoa duce cu friu de rose 'n gura
 Pe trágătorii ageri, ce flacári respind se!
 Suave Nereide si Nympe-n vel de fir
 Urmeada pe Cyprisa, pe aripi de zephir.
 O fiul meú, ii dice frumosa Dionea,
 Descrie tu portretul acestii dulci femei

Ce faci ca să se arde de-o patimă de deî? »
 Amorul dice astfel : frumoasă ca o dee,
 Ea pôte să aspire cu frumusețea sa
 P'un tron lêngă Jupiter un lóc a reclama.
 Nu-î alt cap de femcie mai demn de diademe,
 Nici față mai făcută a străluci-n olymp.
 Cu ce graciî divine umbrósele eî cene
 Se-'nbin și se alungă tot în acelaș timp!
 Dar ce acord feeric roșeața cu albețe!
 Așa ca mai nici una pe dulcele eî fețe
 Se nu înece p'alta! gurița-î e boboc
 De rosă, ochiu-n lacrimi, lugesce-'n al lui foc.
 Ale-aurorei rose pe degete-le-î are,
 Și a le noptii umbre în cóma-î de ebiu,
 Nectaru și-ambrosia respiră în suflare,
 Și brațele aú albețea ce are dioa-un crin.»
 Dar rumena Cyprisă cu buțele de rose
 Pe sinul eî de dee îl plécă, să-l repose.

Venus eșind din mare

E umbră pretutendeni, pe cer nori 'n tăcere
 Se duc, și marea-î lină, și neagră la vedere.
 Nici zephirî peste mare, nici vijelii pe munți;
 Păreaú nelegánate ale-arborilor frunți.
 Dar în tăcerea-adincă, un fulger dă semnalul.
 Și marea mișcă, vântul rădică-'ndată valul,
 Un gemet scóte marea, pe când tot negura
 D'odată se lumina și unda se crăpa,
 O concă de ivoriú pe undă brună pare,
 Ca fețele-aurorei desenerile are.

Pe d'altă parte dea amorului divin,
 Se-nalță dintre unde cu corpul ei de crin
 Nud, și d'o frumusețe divină ce în lume
 Nu se văduse încă, și n'avusese-un nume.
 Ea tremura sfiosă ca roa într'un crin,
 În căma lungă d'aur se-adăpostea puțin.
 Un hor de Nereide atunci aduc o cingă
 Pe care strălucesce seducții: se învingă,
 Și risuri, și amoruri, dorinți și resfățări
 Suspine-'nflăcărare și tinere-'ncântări.
 Ea intră'n conca; conca alunecă pe mare,
 Atunci zephyrul suflă, și totul ia mișcare.
 Ia viață. conca merge la Cipru fericit
 Cu clima prefumată, cu cerul strălucit,
 Cu sylvele umbróse în care dulci murmure
 D'amanți pe ori ce frunză sbura peste pădure.
 Ea își deschide dulce suavu-i braț de crin
 Lui Adonis, cu fața și gura de rubin.

Cytherea și Adonis

Palatul dei luce prin arbori de smarand,
 În sylve gracióse cu lemnul adorant.
 Și ia a lor verdéță, le dă lumina lină
 Cum patima dă umbră și mintea dă lumină.
 Frumósa Chytherea, p'un scaun aurit
 Ședea, în hor de nymphe cu pėrul poleit.
 Frumósa Cytherea cu vocea sa ceréscă,
 La Nimphe dice: «vine-aici să mă iubéscă.
 Să depărtați d'aceia pe dei de bătălii,
 Heroii, philosophii; pe ai virtuții fii!

Cu arme sângerate de omenescul sânge,
 Tot ferul între-'n tătă, voi săbiile a frânge,
 Să puie masă mare și cupe de rubin
 Să strălucască dulce sub spumele de viu!
 Să cununați cu rose cosițele umbróse,
 Făcliile să arđă, s'aprindă dulci miróse
 Tu sóre te cobórá în marea de azur,
 Lăsând pe urmă-ți valuri de aur și purpur.
 Tu nópte cu păr negru, umidă și frumósă
 Aruncă a ta cosiță pe lumea mincinosă.
 Tu dulce auroră, în cerul răpitor.
 În patul lui Apolon te-'mbată de amor
 Și uită datoria, la ora ta cea pură
 A împleti cununa de aur și purpură.
 Căci dea frumuseți pe fiul dulcii Miri
 Iubesc și-î deschide un sîn de trandafir.
 O nymphă vine, dice, amantul cel frumos
 S'ascunde în pădure, cu arcu-î auros.
 Frumósă de arde de pismă și d'amóre,
 Vai! dice ea, mă lasă, și face vînătoare.
 Dar vine altă Nymphă cu părul d'aur creț,
 Și-aduce deii scire că un turbat mistreț
 La devorat amantul mergând la vînătoare
 Cyprisa se repede, cu nudele picióre
 Alérgă prin riquite și spini ce înțepău,
 Prin rose care albe până atunci erau
 Și-acum cu-al ei sânge ce din picióre-î cură
 Se fac frumóse rose, cu fața de purpură,
 Ea vede pe Adonis dar dupe ce muri,
 Îl schimbă-n anemonă, o flóre de o di.

LA O CRUDA

Când în inimă amorul
 Varsă focul seû cel sânt.
 Nu ne mai vindecă dorul
 Nici o plantă pe pământ.
 Cât de puteric un rege,
 Un mărinimos popor,
 Ce fac lumii a ei lege,
 Nu pot se-mi ia al meu dor!
 Nu pot ca să mă repose,
 Lacrimi, suferințe mari,
 Se-ngân cu gândiri de rose
 Se le facă mai amari.
 Tu frumusețe tyrană,
 Cu sin de mărgăritar,
 Tu, numai tu pe-a mea rană,
 Poți să verși dulce nectar.

Noaptea și Amantii

Ce voce se aude în fie care seară
 Pe marea azurită cântând melodios?
 Cum cântă philomelul în nopți de primăvară,
 Suav și amoros!
 Abia pe a sa buđă a primăverii dulce
 Etatea inoreadă colórea unui pěr.
 Și ochii sei în lacrimi un foc d'amor străluce,
 El cântă până luna albesce în ether

Și aurora fîca frumóseî primăvere
 Apare între umbre, cu sinu-n traandafiri
 Atuncî la auroră el spune a sa durere,
 Ce sbóră pe aripa suavilor zephiri.
 Atuncî în tot d'auna la un palat pe mare
 La o feréstră care dă peste un lagun.
 În umbre o femeie în frumuseți apare
 Ai ei ochi varsă lacrimi, ai sei sinî vârs parfum.

La L. Măritată

O graciósă fîcă, crin dulce, virginal,
 Se duce se se culce în patul nupțial.
 Și sinul ei de rose, de crini ea îl deschide
 La omul ce-e sociuî și dulcele-î amant,
 Plăcerile cûrate cu mânele umide
 De roă, d'ambrosie, îi fac pat elegant.
 Amorul îi aruncă ghirlande de surise
 Suspine și refusuri, și tineri protestări,
 De fragede reproșuri, de lacrimi și de rise,
 Și de delire-ardînde, și calculate-uitări.
 Și ochii ei în rađe, amor, și în langóre
 Nu s'aũ deschis la rađe de cât când aũ zâmbit
 Frumósa auroră, ce precedă pe sóre,
 Ea-î dă rosele sale pe chipu ei pãlit

BARGAROLA

Vin în a mea gondolă, în nópte, în tăcere
 Vin dulcea mea frumósă, cu buđe de carmin,

Vin fragedă și dulce ca frageda plăcere,
 Vin dragă, să iubim!
 Tot se supune încă amorului în viață,
 Tot se ascunde-'n umbră și poate a iubi,
 Și florile în nopțe și stelele în ceață
 Și paserea în frunțe n'ainte d'a muri.
 Fecióra se ascunde în umbră și-n tăcere
 Cu lacrimile sale și dorui virginal,
 Și palpitând, femeia, d'amor și de plăcere
 De săruturi curate în patul nupțial.
 Amorul o târască la noi și dulci plăceri
 Ce un amant i-aduce sub sub neguroșii ceri,
 Ea vine în gondolă, și ale noastre fețe
 Se-'nflacăra, o vise d'amor, de tinerețe!
 Pe inima mea bate a sa inimă caldă,
 Ca sufletul ei dulce ea de nectar mă scaldă,
 Noi nu puteam nici tace, noi nu puteam vorbi,
 Dar dulcea aurora în rose străluci.

Frumósa mea amantă înclină ochii în jos,
 Ea șade lângă mine. O suflet gracios!
 Când eui te simț aprópc, o flacăra divină
 Strebate al meu suflet, mă-nbată, mă-ndivină.
 Salut, o aurora! Voi stele lucitóre
 Vărsați în noptea-adincă o plóie lucitóre.
 Se vęd aceste rose ce-n crini se-nalț pe sin
 Și focul care luce în ochiul ei divin,
 Ca sórele în plóie, ca steoa rătăcită
 Pe cóma négră-a noștii, vin dulcea mea iubită!

P E R A

O vedeți câtă dulceață!
 Rosele pe față cresc,
 Rosele pe a sa față
 Pentru ceruri înfloresc!
 Sôre, stele, nori, și roă
 Stați în cale și vedeți,
 Se vă împrumute voă
 Gracii ce voi nu aveți.
 Amori cu cunună de laur
 Ce pe Cyprisa urmați,
 Ca o pulbere de aur,
 Sub pașii ei delicați;
 Părăsiți, cerul îndată
 Și-'naintea ei veniți
 Cu săgeata prefumată
 Inima ei o răniți!
 Căci e surdă și ingrătă
 Când scie că o iubesci,
 Urasce fiind adorată,
 Adoră când o urăscî!
 Nu voi tronul ce se perde,
 Nici putere, nici comori.
 Voi în astă silvă verde,
 Să trăiesc cu ea în flori,
 Pe crini, pe roși se se culce,
 Să cântăm himni de amor,
 Să î aspir sufletui dulce,
 Și pe sinul ei să mor!

Cele două Fete

O dulcea mea surată, nu sciï ce am pățit?
 Trecém sub valu-mi d'aur pe-acest plaiï înflorit.
 Un june óre care frumos ca seraphimiï,
 Stă, și lăsând în aer a murmura suspiniï.
 Îmi dice cu durere: o cât e de frumoasă!
 Eü nu am ñis nimica, dar céna mea umbrósă
 C'o lacrimă se plécă, eü capul am plecat,
 Dar un suspin din sínu-mi s'esală ne-'ncetat.
 — O dulcea mea surată, ácesta e amorul,
 Amorul ce supune în viață muritorul?
 Dar el nu este amorul ce trece ca zephir
 Bind roa și prefumul, din crin din trandafir.
 E un amor ce arde, ce gême, ce consumă
 Ca rosa ce înțépă și care te prefumă.

LA BELZURA

Așa cânta amantul în prefumata seară:
 «Tu ce ai privirea dulce ca dulcea primăvară,
 Când lași în lungi ínele pe fruntea ta se cađă
 Acele bucle blonde ce scânteie ca rađă!
 Tu dai ei frumusețe, a Dionei fie,
 Și ai vărsat din sínuți în sínu-i ambrosie
 Când capul teü pe mână d'ivoriü se reposă.
 Tu pari la ochii lumii o graciósă rosă.
 Tu semení aurorei cu bucele, ușori
 Când lacrime revarsă pe fragedele flori.

Cu bucelele rişinde, cu ochia plutitoare,
 Cu sinul ce prin rochia din nor ese ca sora!
 A Dionei fie pe sinul prefumat
 Amorul cel mai dulce nascând, ea şi-a versat.
 Dar pentru ce Azira când el aşa dicea,
 Trecea pe faţă mâna şi lacrimi stergea?
 — Oh! spune rău îţi face, se te iubesc pe tine?
 Dar voi muri, se tacă aceste dulci suspine!

D I L A

Eă viă, frumoasă Dila, o vis de frumuseţe!
 Trei primăveri din viaţă eă trec vai! in tristeţe!
 Am numărat suspine pe dulcile murmuri
 Ce vintu serei face în frunze de păduri
 Şi vise de plăcere ce te-aminteau pe tine
 Pe a le lunei rađe şi fragede lumine.
 Dar eă te vėd frumoasă ca fericirea dulce
 Ce printre triste lacrimi în depărtare luce,
 Ca umbra de pădare la un drumet strein
 Sdrobit de a sa cale, tu-mi pari, fermec divin!
 Şi eă, raspunde Dila, cu tinereţe noă,
 Trei primăveri senine n'aă dat atăta roă
 Pe flori cât eă din ochimi dulci lacrimi am versat,
 Nicı dorile bălae n'aă respndit luciri
 Căt pentru a te vedere speranţe-aă luminat.
 Dar tu vii, te astéptă un braş de trandafir,
 Ce nicı un ochiū in viaţă strein nu a vėdut.
 Tu vei găsi plăcerea ce-atăt n'ai cunoscut,

Căci toate aceste rose pe buze adormite
 Sub sărutări ce-nfloră și per ne părguite,
 Asti ochi ce-ncetară să bea cei ce iubeași,
 Acuma se destéptă și noă viață iași.

EUDOMEON

Eudomeon pe munte
 Trece zile, nopți privind
 P'a cerului d'azur frunte
 Stele d'aur scânteind,
 Jupiter îi dăruiesce
 Facultatea a dormi
 Totă viața, îl feresce
 Adormind, a nu muri:
 Dar Diana se amără
 D'ale lui rari frumuseți
 Și pe munte se cobără
 S'admire a le lui feți.
 Ea-i dă dulce resfățare
 Îl strânge-'n sînu-i de flori
 Pân ce aurora pare
 Pe munte sus între nori.
 Dar el dórme tot d'auna
 Când e nópte când e zi,
 Când pe munți geme furtuna
 Fără de a se trezi.
 Ea îl chiamă ca să vie
 Îl sărută cu delir
 Îl hrănesce cu-ambrosie
 Si l leagănă-n pěr de fir

Iar la dînsul când se duce
 Strébătând albas ru cer
 Rosele sînului duice
 Sbor nainte în Ether
 Ca rosele dimineții
 Ce nasc în sînuî de crin,
 Dulcî amori, anîi juneții,
 Graciile n urmă vin.

CRINUL

Voi să cânt flórea divină
 Voi să cânt crinul suav,
 Ce frumósa Evelină
 A făcut din el un sclav.
 El se-ngână cu azurul
 P'al regilor tron divin,
 E mai frumos în prejurul
 Unei guriți de rubin.
 În hymnele tinereții
 El domnesce drăgălaș
 Și în sînul frumuseții
 Își face al seú locaș.
 Tu frumósa mea cea dulce,
 Esci un crin ce toți admir,
 Corpul teú e un crin dulce
 Pêruți, mieđul lui de fir.
 El frumuseței coloră
 Brațele, fața sub pěr,
 El dă la blond'auroră
 Albețea ce-are-n ether.

Venus când era vergină
 Îl născu din al ei sân,
 Și pe gura sa divină
 Îi pune-un suris divin.
 Dar când ea lasă plăcerii
 Sufletul ei prefumat
 P'aripele primăverii
 Crinul tînăr a sburat.
 De atunci el are albețea
 Sinului dulci Cytheri
 Prefumul, și tinerețea
 Ce inspiră dragi plăceri

Cleopatra și Cesar

Bătea în turnuri marea mugind armonios,
 Cesar sta în palatui pe țermul furtunos ;
 El se gîndea la planul pe Ptolomeu a bate,
 Se-nalță luna plină, e nóptea jumătate.
 Apolodor s'arată la Cesar, încărcat
 De un paquet de purpur și aur semănat.
 — Aduc, Cesare ție un dar de la regina,
 Depune el paquetul, și vine cu lumina.
 Desface, o minune, din marele paquet
 Apare Cleopatra, delicios buquet,
 Pe umerii d'ivorii umbrósă cum și móle
 Se varsă a sa cómă și cade până-n póle.
 Și bucla ebenină pe frunte inela
 Mai mare strălucire albeții sale îi da.

Sprincenele ei arcuri, sub care a le ei cene
 In pleopele divine luceaŭ crețe, ebene,
 Ascund cu voluptate doi ochi lănceđitori,
 Figura aurorei ce strălucesce în nori.
 Purpura și ivorul se-'ngână în ebin;
 La degete aurora ia pus câte-un rubin,
 Pe buđele de purpur surisul strălucea
 Și-o sărutare arđindă ca rosa înfloreă.
 Și fragetele grăcii pluteăŭ dulci prefumate,
 Și respândeăŭ în juruî un riu de voluptate.
 Pe sînuî vël suptire prin care se đărea
 Comori de strălucire, ce ochiul le ghicea.

Veđi acéstă frumusețe,
 Cu pěr d'ambru, sîn de nea,
 Cu nor de purpur pe fețe,
 Sciți voi cine este ea?
 Eŭ perđării ei am dat'o.
 Vai! dar ce puteam a face?
 Cine iar fi dat ei pace?
 Un altul ar fi 'nflăcărat'o.

LULIDIA

Când vedém beat de amóre
 Sînul ei desfătător,
 Cum prin nori suride un sóre,
 Mě uimeam și vream să mor.
 De câte orî pe guriță
 Nectarul nu iam băut,

Și în négra sa cosiță
 În pěr eũ nu m'am perdut.
 Când îi resfațam iubirea
 Cu-arđinde vorbe d'amor,
 Ea se depărta, đimbirea
 Perea, pe buđei ușor.
 Când tăceam, cu întristare,
 Ea venea cu pas ușor,
 Cum pe resărit apare
 Dorile către un nor.
 Cu mâna resfațătore,
 Degete de trandafir,
 Se juca desfătore
 În pěrul ei lung de fir.
 Când severă, când tăcută
 Când plângea, când suspina,
 Când nebună, și perdută
 Ardea n flacări și s'uita,
 Când se plânge, când devoră
 Fruntea mea de sărutări,
 Suridind ca auroră,
 Și vėsând pe viațē mĩ florĩ.
 Dar vai! unde este óre.
 Pe acest amar pãmēnt?
 Ea s'a uscat ca o floare.
 Sufletul s'a dus pe vēnt?

Sapho la mórte

Cât este de amară acēstă scurtă viață,
 Murind ea mĩ se pare că încă are dulcēță,

Da, căci în sinu-î negru și de durere plin
 Lucesce ca un sóre amantul meu divin,
 Era frumos el însă, acest ingrât Phaon,
 El singur eclîpsase pe blondul Apolon,
 Așa cum aurora când sus pe cer apare,
 Pălesce blonda lună, în dulcea fermecare;
 El strălucea sub lungul și auritul păr,
 Ca sórele când pare departe sus pe cer,
 Îi preparam prin graciî cu mânele de rose
 Pat nupțial și sinu-mî de crinî ca să-l repose,
 El a respins și patul de purpură de Tir
 Și sinul dulciî Saphîi de crin și trandafir,
 Din buđa î ce tuleiul suav puțin umbrea,
 Săruturile sale dulci încă nu 'nțepa.
 O dată eũ cu dînsul ședeam p'un val de florî,
 Era când stéoa noptîi mijea-n cer între norî.
 In ochiî mei curg lacrimî și strălucisce focul,
 Amorul la picióre își însemnase locul.
 Sorbeam a lui figură ca sórele un nor,
 Ce stea lucea mai dulce ca chipul răpitor?
 Nebună și perdută la ale lui picióre
 Eũ cad sub përu-mî d'aur, sub rose lucitóre.
 Dar el cu vorbă rece, îmi dice, «să fugim,
 Amorul! d'amicie de voi, să ne iubim!
 O altă muritóre îmi împletisce mie
 Cununa ce mă-mbată de dulce ambrosie.”
 El dice și se duce, și eũ cađ peste florî
 Și plâng până ce timpul aduce-albele dorî.
 Tu graciósă dee, vërșai în sinul meu
 Cerésca ambrosie, tu-l faci frumosũ ca deũ,
 Și când un foc din cerurî al meu suflet străbate,
 Tu, crudă Cythërea, esci fără pietate!

Erai tu pismatară pe hymnii mei ceresci,
 O dee graciósă ca se mă părăsesci?
 Dar ce-am cântat eü óre cu-atâta tinerețe
 Mai mult de cât suava și dulceați frumusețe,
 Atunci când îți dam ție aceste dalbe rugă,
 Tu dee, a mea viață și inimă distrugi!
 Voi Vergure din Lesbos cu brațele de crini
 Primiți la ora morții suaviî mei suspini
 Și pe a mea țerină vërsați lacrimi amare,
 Nu blestemați ingratur ce inimă nu are.
 Ci plângeți pe aceia ce într'un dulce vis
 Intr'un delir din ceruri al ei braț ia deschis.
 Așa vorbesce Sopho, și lacrimile cură
 Pe fața de zăpadă, și fragedă purpură.

LA LUCRA

Tu îmi păreal vederei ca tinerele dori
 Ce nasc pe sînul noptii în pulbere de flori,
 Pe când din sînul ernii se nasce primăvară;
 Erai tu pentru mine o frumusețe rară.
 Și inima ardîndă ca sórele din nori
 Forma pe a mea viață speranțe dulci și flori
 Atunci femeie crudă tu mă iubeai pe mine,
 Imi deschisesesi brațul cu resfățări divine.
 Ai ței ochi de-întunerec umid și lucitor
 Bea ochii mei în lacrimi și-î îmbătaü d'amor.
 Și cóma ta nici négră, nici galbenă cădea
 Și între a nóstre sînurî riđîndă rătăcea.
 În inima femeii amoru viețuiesce
 Cât peste sînul rosei o roă strelucesce.

Aşa amorul tînăr la altul tu îl duci,
 Şi către el se 'nturnă în flacări ochii-ţi dulci.
 Nu va dura amorul ce-acuma te consumă.
 Femeia e ca undă când lină când în spumă
 În vînt găsesce viaţa, cu sînul parfumat,
 Abia ese din braţul unui frumos bărbat.
 Când încă e umidă d'a sărutării roă,
 S'aruncă-n alte braţe cătând plăcere noă.

A M A N T A

Nu singur am dat femeii
 Inima mea pe pămînt;
 Pe muritóre, chiar deii
 Le-aũ iubit, şi cu cuvînt.
 Eũ iubescũ pe o femeie
 Dulce ca un seraphim;
 Delicată ca o ȕee
 Cu bucele de ebin.
 E măreaţă, e splendidă
 Pletele-ĩ pe umeri joc;
 Ca o cavallă Numidă
 Arde-n flacäre de foc.
 Când se supără gelósă
 Că pe alta am privit.
 Ea devine furiósă,
 Smulge përu-ĩ strëlucit.
 Plînge, sînul seũ deşiră
 Cu degete de rubin;
 În mânia ei, deliră
 Şi se-'necă de suspin.

Dar când dulce și frumoasă
 Simte amoru-n sînul sîu,
 Dice: ađi sunt amorósă,
 Voiu sê beaú sufletul teú!
 Se resfață; 'nebunesce,
 Geme, sare, n'are loc.
 Fața sa pală, roșesce,
 Tremură și arde 'n foc.
 Vorba sa atunci s'aude
 Ca vijeii ce resun,
 Și brațele albe, nude
 Strâng ca córde ce sugrum.
 Ochií ca o strêlucire
 De-'ntunerec scânteiesc,
 Printre cene, negre fire,
 Ce se plec și-í învelesc.

LA LISA

De ce tu la feréstă nu pari de dimineață
 Ca se mă veđi pe mine, plecând trumósai fața?
 Nu-mi porți tu interesul ce odată mi-ai purtat?
 Veđi lacrimile mele, veđi cum m'am întristat,
 Amorul mă devoră, înflacărá al meu sânge;
 Tu care céna négră pe fața ta resfrânge
 O graciósă umbră, cu ochi atát de dulci.
 De ce esci óre crudă și-atâta dor mi-aduci?
 Veđ de cum aurora apare între rose
 Și până când amorul se duce sê repose,
 Un june lângă tine ce ochiți îl devor,
 Cum inima devoră un țel desfătător.

Ce? el sciu să facă, o Nymphă graciósă,
 C'o flacără divină să te ardă, și amorósă
 Se îi deschidă tu sînul cu trandafiri și crin
 Se-î faci tu o cunună din përul teú d'ebin?
 Fericea sa în viață speranța ia-ntrecut,
 Când a le mele vise în lacrimi s'aú percut.
 Ce? te-a iubit el óre mai fraged de cât mine,
 Ce te iubesc chiar astăzi când mă urësci pe mine?
 Tu fie-a frumuseții, ce dulcea musa mea
 Gurițați graciósă nectar făcea să bea.
 Mă uiți pentru un monstru ce nici un merit n'are,
 Și-l lași să se îmbete de dulcea ta suflare!
 De astăzi înainte eú nu te-oí mai vedea,
 voi se-mi resbun pe tine, să mor, o draga mea!

Amorul și albina

(De la Theocrite)

Amorul e p'ó rosă
 Ce zephyrul mișca,
 D'albina ce reposă
 La deget îl pișca.
 El la Cyprisa sbórá,
 De doruri suspinând,
 „Amorul o să móră!
 Striga el lăcremând.
 „Un șarpe cu-aripele
 Ce-albină îl numesc,
 O mamă! a mea pele
 Răni. Eú mă topesc!

«Dar dacă astă rană
 Atât îți face rău
 A dls dea bălană
 Privind degetul său.
 Dar inima rănită
 De tine, o amor,
 Cât e nefericită,
 Cât nu suferă dor.

L I L I A

Ce dulce frumusețe! un câmp nu are flori,
 Un cer nu are stele așa strălucitori.
 Și viața n'are-n sînuî plăceri mai surișînde,
 Al ei degeț resare din mîni ca roși născînde.
 Din néoa dimineții; ca dulce trandafir
 Din cóma aurorii ce strălucese-n fir.
 Un sóre-n sînul iernii mai mult nu ne invită,
 Și umbra-n sînul verei, nu este mai dorită.
 Ea este rișătóre în crudul ei dispreț
 Ca dulcile regine pe tronul lor măreț;
 Dar este schimbătóre, și-amorul ca zefhirul
 Resfață și îmbată când crin când trandafirul.
 Ea m'a uitat, d'atuncea de dor eú sunt coprins
 Și p'a mea tristă frunte pălețea s'a întins.

Cosăndeana dormind

Te scólă, Cosăndená, tu dormi pe trandafir,
 Și n'ai alt vél pe corpuți de cât pěrul de fir,

Tu dormi și printre umbre bălăiul Făt-frumos
 Cu-amicii de larcine, pândesc din crâng stufos.
 Și admiră a ta mișcare și corpul de țăpadă
 Când vântul suflă pėruți și-l varsă în grămadă.
 O, ȕee, fugi la ȕeul de munți, amantul teū.
 Căci somnul te trădează, și vrea ați face rău.

Eū consacru în onórea Frumóselor din Carpați
 Muse dulci și-armoniose eu velii pe sîn crăpați.
 Aste rose graciose ce ȕorile le scăldară
 Cu roă și-n raȕe d'aur și dulce parfum le dară,
 Dar rosa cea mai frumósă o daū ȕie dulcea mea,
 Tu a poesiī ȕină, cu gítul de albă nea,
 Tu ce noă anī pe rose și pe crini pe sīnuți dulce
 Mai legănat în dulci imnuri ce-amorul la ceruri duce,
 Și mai îmbătat de vise ce printre lacrime par.
 De sărutări delicate, riū de profumat nectar.

Lacul de la Drăgoiescī

ȕera, sub streiniī Domni de la Fanar,
 Perde a sa mărire, geme cu amar.
 Prada, mórtea, lanțul pe Romāni apasă.
 Domnul vede tóte și nimic nu'ī pasă.
 El își trece timpul cu ministri rei,
 Vorbind cum se prade pe supuși sei.
 Pune biruri grele și pe boieri lasă
 Sē despóie țera ce el o apasă.
 Nimeni nu protestă! Junī și bătrini tac,
 Cu prăȕile țerei străini'i impac.

Dar Mitropolitul singur n'are frică,
 El refusă birul, care se ridică.
 Iar boierii țerei, streinii levinți,
 Daŭ d'omor poporul ș'ale lui credinți.
 Pe Mitropolitul țerei Românesci
 Îl trimit la lacul de la Drăgoiesci.
 Acolo elă trece nopțile amare.
 Bróscele din baltă fac alarmă mare
 Și nu'l lasă să dórma... El le-a blăstemat
 Și d'atuncea 'n cóce nu aŭ mai cântat,
 După cum spun noă timpii bătrînesci,
 Nicî o bróscă 'n lacul de la Drăgoiesci.
 Iar Domnul acela, din bătrîni se spune,
 Móre când aude acéstă minune.
 Să luați aminte, străini venetici,
 Ce pat toți aceia ce fac reŭ aici!

EUDOCYIA

Eudochia cu guriță,
 Fragedă ca trandafir
 Și pe corpu-i cu-o cosiță
 De valuri crețe de fir.
 Îmi dă o cunună mie,
 De surisuri, de suspini
 De sărutări, d'ambrosie
 Pentru că i-am făcut hymni.
 Când mă culc, eŭ puî cunună
 De flori peste fruntea mea.
 Ea mă-mbată, mă prefumă,
 Și somnul dulce fugea.

Cerc o vie-nflăcărare
 Sufer și sunt fericit.
 Gem și respir desfătare,
 Și prin lacrimi am ținbit.
 Mă înturn în pat; pământul
 Se-'nvêrtesce în prejur
 Și mi se părea că vântul
 Mă leagănă în azur.
 Dar când focul mă devoră,
 Și lincelesc abătut,
 Pare dulcea auroră,
 Și rațele-î mă sărut.
 Focul care mă consumă
 Se stinge, și rițător
 Eudochi, cu sîn de spumă
 Cânt un dulce hymn d'amor.

Templul Eudacii

Vezi tu acele silve de brazi ce per în nori
 De frasini, de mesteacani, de fagi mirositori.
 Acolo într'o groa Eudocia-î adorată
 În pesteră-î lumină, și flori ce te îmbată.
 Din ripă cură-n undă un limpede cristal,
 Iasinta, rosa, crinul, înflor pe al seŭ mal.
 Prigoriî verii calde cu vocea plângătore,
 Și cucul, și nebuna d'amor privigătore.
 Modulă dioa nôptea un hymn melodios
 Acolo merg se rôge cu ochiul lăcricos.
 Și cu picioré nude, când nu mai sunt iubite
 Femeile Dacii cu fețele pălite

Ca florile în tómnă când sórele le las,
 Vedeți regina dulce, ea vine p'al ei pas
 Un hor de nori ca rađe de sóre o urmeadă.
 Și ochii-n cene dalbe și crețe lacrimeadă.
 Ea are viiciunea și chipul virginal.
 Splendóre și mărire, și albețea unuí val.
 Când sórele apune în ceața de purpură.
 Aí crede că-í resare un trandafir în gură.
 Pe umeruí cobórá un val de pěr d'ebin
 Ce-ngină și contrastă cu albețea dupe sín.
 Și din a sa suflare, din cóma sa norie
 S'esală dulce 'n aer prefumul d'ambrosie.
 Ea cade în genuche la Statuă și spune,
 Cu ochii plini de lacrimi, arđinda-í rugăciune

«O ȕee ce dai viața,
 Din roditorul sín,
 O sóre ce spargi ceața
 Cu focul teú divin.
 Fă sě se risipěscă
 Ast dor ce sufer eú.
 O flacără cerěscă
 Stășie sínul meú.
 Iubesc cu nebunie
 Un june, un ingrat.
 Dar el ímí fuge mie,
 Remâne nemișcat
 El m'a cãntat p• mine
 In imní de paradís
 Suave dulci divine,
 Eú sínuní iam deschis.
 Ca flórea amorată
 La dulcele zephir,

Când gura-mi profumată
 O bea el cu delir.
 La alta el se duce
 Și dulcele nectar,
 În cupa vieți-mi dulce
 Se schimbă în amar.
 O dee, îți voi cere
 Pe cea ce iuvesc,
 Să mi se dea putere
 Indată se-l urăsc!»

«Nu sunt dea de ură, ci dea de amor.
 Dar voi să fii iubită d'acest nepăsător.
 Primesce-ast vël de purpur: el are a sa sórtă
 Să facă să iubéscă pe cel care îl pórtă.
 Pe vël scânteie amoruri, ca pulbere de flori,
 Pe grupa lor se-naltă săgeți ca nisce nori.»
 S'acoperă cu vëlul, și, o minune mare!
 Flori, arbori rumeniră, și-n tînără cântare
 D'amor, esală-n arbori ai silvelor poeți,
 Și zephyrii se jócă în perii ei cei creți.

ASPASIA

Pe Pericles primesce. Un vël de trandafiri
 Îi învelesce fața arđind în străluciri.
 Părea în frumusețe ca arboru-n răsare.
 Ai sei ochi cu lungi cene păreau ca doă mure.
 Și përul său pe umeri de spumă, strălucea
 Ca păcură ce cură p'a dimineții nea.

Din sîniî seî ce palpit în jocuri drăgălaşe
 Crescea ca din dăpadă, doi fructi roşi de măceşe.
 Şi velul dupe sinu î ca vîl ţesut de vînt
 Trăda acesti tesauri născuţi pentru mormînt.
 Ea plécă ochi-n cene lungi, creţe, şi umbróse,
 Ca doi diamănti negri cu ape luminóse.
 El şade lêngă dînsa. „Tu ce esci vis ceresc,
 Divină Aspasié, te caut, te iubesc.
 Un deû mî a đis că focul ce m'arde, Aspasia
 Ea póte ca sê-l stingă vërsînduşi ambrosia
 Din gura sa de rose, ce Cyprisa ia dat
 Din rosele aurorii, şi ea le-a prefumat.
 Rspunde plecând ochiî frumósa Aspasié.
 Sciî cu ce se căstigă, această ambrosie?
 Cu-o sărutare dată. Eû schimb în deû pe om.
 Ast sîn nu se deschide de cât pentru un tron.
 O Pericles! esci rege, şi porţi sceptrul mareţii,
 Dar şi eû port pe frunte cunana frumuseţii,
 Şi eû snt o regină, de esci tu jupiter
 Eû voi sê fiú Junona, eû voi sê am un cer.
 Şi sînul meû de rose, feerie paradis,
 O pericles, atuncea va fi ţie deschis.
 Va fi mai puţin dulce al philomeliî hymn.
 De cât vocea Aspasiî, şi amorul ei divin.
 Cu mânia de rose pe ale vieţii óre
 Va revărsa prefume dulci şi amăgitóre.“
 Ea đice şi roşesce si plécă ochiî jos,
 Ca alba Cytherea, cu sânul gracios.
 Pericles de atuncea o face a sa socie,
 Ea îi deschise sînul, cu dulce ambrosie.
 Ca într'un cer de geniú, de spirit, de sciinţă,
 În sufletuî ea află comori de elocuinţă.

Ca într'un câmp de rose, de crini de tinereți
 Tu vei afla în sinumi divine frumuseți.
 Când Cytherea-mi dete, și graciî, și splendóre
 Imi dete tot d'o dată a sa încingătóre.
 Te voi primi pe brațe, în sin te-oi legăna,
 În sărutări, resfături, nectar, te voi scâlda.

Cleopatra și Marc Antoniü

Regina Cleopatra d'Antoniü se mandeađa
 La Tarsa. E pãrită cã pe Romani trãdeađa,
 Purcede cãtre Tarsa, pe vasuî aurit
 Și de a artei mãnã ferice sugraphit.
 Tapetele de indii cu vii și variate
 Colori, și vase d'aur de mari artisti sculptate.
 Vislași în port de purpur, lopete de argint,
 Femei desfãtãtore pe nymphi le represint,
 Amori cu aripele, copii din sinul țerii,
 Ea e 'n portul Cyprisei eșind din sinul mării.
 În juruî vase d'aur în care se ardea
 Profumãtore plante ce aeru le bea.
 Sub cort de satin, d'aur, ea sta pe pat culcatã
 Cu moliciune, șade de nuri înconjuratã.
 Așa ea pe galerã primesce pe tribun
 Pe umeriî albi cade inele përuî brun.
 Ea-i dã loc lêngã dënsã, tribunul se așadã.
 Lumina-'n frumusețe ca sórele în rađa.
 Ce spun, nu-aude nimeni; tribunul strëlucit
 E sclavul Cleopatrii, regina l'a robit.
 Iar sora-i Arsinoe ce în Milet fugitã
 De frica Cleopatri, era adãpostitã,

In capistea Dianii, cu brațele de crini,
Tribunul se-o ucigă trimite asasinii.

LA O CRUDA

O crudo! ce la sînu-î o hără te-a crescut,
Tu ce-mi refuđi un đimbet ca sórele plăcut;
Ia séma! frumusețea, cum nasce, luce, pere!
Ea are acea durată ce are o plăcere.
Și ndată plécă fruntea la vintul ce-a suflat,
Și rosa-abia născută, se fană, se înclină
Și până séra perde colori, parfum, lumină,
Așa e frumusețea, și orele ușori
Îi iaă p'ale lor aripă suavele colori,
Așa și tu vei trece. Ia séma! timpul vine,
La pórtă bate... aduce și lacrimi și suspine.

RADU ȘERBAN

Dar Radu Șerban chiamă ostașii ce bătură
De doă ori pe Unguri. Când țera ei vedură,
Și dupe tronu-î simplu, stejar ne aurit,
Dar d'aurul de gloriî lumină strălucit.
Așa el le vorbesce: „Eă nu vė voi da voă
Nici ranguri, nici avere, ce per c'a noptii roă;
Dar vė voi da fecióre cu suflete mărețe
De o potrivă dalbe cu dulcea frumusețe.
Județele de munte, și plaiuri fără nume
Ascund aceste inimi menite a fi mume

Și sócie, drăgălașe și blinde de eroi,
Ce cresc sub ochii mumei ca flori și pentru voi.

Cleopatra murind

Când August învinsese p'Antoniū, și-n Egypt
El vine și acvila romană a înfipt
Pe templuri, Cleopatra gîndesce să robescă
Cu fermecele sale p'Octav să o iubescă.
Regina-avea atuncea ani doă-șeci și opt.
Era ca trandafirul în frumusețe copt.
Ea apăru lui August cu sufletu-n durere,
Cum celui ce s'atristă suride o plăcere
Dar August, vrea se-o ducă la triumphalui car
Când va intra în Roma. Ea suferă amar,
Și hotărăsce viața mai bine se-și ridice,
De cât o ți să fie în lume neferice.
E nópte, umbra nóta în cer și pe pămënt.
Nici vînt pe lina mare, nici paseri nu mai cînt.
Tot e tăcut ca mórtea, în al reginii sîn
Incepe se o arđă omoritor venin,
Atunci așa ea ȓice: „nu voi eũ viața-n chine,
O ȓi trăiesce omul; de ce dar să suspine?
Ferice când el póte o oră dintr'o ȓi
Să póta fi ferice n'aainte d'a muri.
De ce o crudă mórte, nu m'ai luat din lume
Când pentru-ntăia órá el ȓise al meu nume,
Îmi ȓise, Cleopatro, îmi spune: mă iubesci?
Când lacrimi și flacări ardeaũ ochii ceresci?
Când fruntea sa pe sînumi ca amorosul crin
Lăsa să rătăcească pe buȓa-mi de rubin.

Și în a sa beție divină-nflăcărată
 Îmi bea a mea suflare suavă, prefumată!
 Ridém eū printre lacrimi, mustram, apoi ertam,
 Îl refusam cu vocea, și sînu-mî îi lăsam,
 Când eū vedém în ochiți amorul că scânteie
 Fugeam, lăsând să vadă mânia de femeie,
 Veneam resfățătoře cu sînul palpitând
 Cu ochi plini de lacrimi ca steaoa surîdînd.
 Mânia o aprinde pe frunteei trec colorî
 De rose ce aurora le scaldă-'n lăcrimări,
 A sa cômă cu-ebenul părea că este soră,
 Suris perdut pe buțe părea o auroră,
 Precum împodobesce o ederă o flóre
 Cădeați ale ei bucle pe sînu-î de ninsóre.
 Ai sei ochi mult mai negri ca séra primăverii,
 Și vocea-avea dulcêța deliciósă a miereî.
 „Să mor dar ca regină!“ ea dice și se stinge,
 O rară frumusețe a sa față încinge.

Moartea lui Adonis

„Ași fi murit în dată de chine apăsătoare
 De n'ăși fi fost o đee, și chiar nemuritoare.“
 Mai multe albe Nympe, trimise de Cypris
 Prind pe mistrețul care rănise p'Adonis.
 Îl duc legat în lanțuri de rose către đea
 Ce plânge și suspină, îi dice Cytherea:
 — „Mistreț, ce cutedare p'Adonis să omori?
 Ființă neferice! preparate să mori!
 — „Să fac rău lui Adonis, nu am avut gîndirea.
 O đee, dar vedînduî pe fața sa đimbirea,

Pe brațu-i în ivoriu purpura strălucind,
 Ai mei ochi ard în sânge; dorințele m'aprend,
 Îi dau o sărutare, dar dinții îl deșiră.
 Ale Cyprisei buze prin lacrimi dîmbiră.
 Ea 'l schimbă-n anemodă, o flóre de o di,
 Și pe Jupiter rógă plăcerea a-mpărți
 Cu dea cea din iaduri, stând anul jumătate
 Și cele alte șase în ceruri prefumate.

Mihaï la Călugăreni

Cerul cât vederea póte să ȕerescă
 Nu-'nvelesce încă tabăra turcescă;
 Dar Mihaï în cortu-i nu se odihnesce,
 Chiamă căpitani și astfel le vorbesce:
 «Turcii ne întrece prin numărul lor,
 «Batori refusă al seú ajutor.
 «Ce credeți a face? ne vom bate óre?
 «Până se nu vie oști ajutátóre?
 Toți esprim părerea d'a se apăra,
 Și cu arma 'n mână a se-nmormenta.
 Dar printre toți unul astfel le respunde:
 Și-în vocea blindă trádarea s'ascunde,
 «Orí ce apărare am face aci
 «Va fi mórtea țerii, nu v'om isbuti.
 «Fără ajutorul care asteptăm,
 «Nu ar fi cu minte se ne apărăm.
 «Căci ostași nostri vor fi toți sdrobiți
 «Și atunci ca robii noi vom fi priviți.
 «Mergeți către munte? Batori o se vie
 «Și atunci ne-om bate mal cu vitejie,

«Inimile noastre lunecă ușor
 «Pe al amăgirii riū desfătător
 «Insă mintea noastră se povățuim
 «Și la țerm ferice se ne cărmuim.»
 Dar Mihaï respunde: „O Români creștini!
 N'asteptați scăparea de la cei streini!
 De strein se fugă țera cât va fi!
 Prin strein muriva, când ea va muri!
 Va veni scăparea când prin vitejie
 Singuri vom învinge cruda barbarie.
 Căci aici în viață un strein popor,
 Frate, când ești tare, e strein la dor.
 Se plecăm la munte cu ostile mele,
 Este a da țerii țile mult mai rele.
 Asta este fuga, Mihaï va muri:
 Dar naintea morții el nu va fugi!
 Ași apăra țera este datorie,
 Dumnezeu va face ce-o voi se fie,
 Domnul ce nu are suflet a muri
 Pentru tron și țără, nu merită-a fi.
 A fugi din luptă, nu e demn de noi
 Sunt român, româul mōre ca eroi.

LA O FEMEIE

Nu lăsa, dulce femeie
 Inima ta ca se cure:
 O flacără din scânteie
 Eșită, arde-o pădure,
 Nu sbura tu înaintea
 Focurilor de amor,

Lasă pudórea și mintea
 Se-î facă legile lor.
 Nu da lui acesti tesauri
 Ce la toți ai refusat,
 Ai femeii ceresci lauri
 Vei de ceruri colorat!
 Inima lui se hrănesce
 Cu ilusii. Un minut
 O rădică, o repesce,
 Altul strică ce-a făcut.
 Și speranța graciósă
 Nu ne-arată-n viitor
 De cât cale, mincinosă,
 Unde dorințele sbor.
 Viitoru-î lampă stinsă,
 El nu este-al nimunui
 Nu voi ca să fii învinsă,
 Tu de, să te supui!
 In grădina prefumată
 A sinului teú divin
 Tu ce-ai pleopa negurată,
 Nu risipi rose, crin!
 Și tu dulcea mea frumósă
 Varsă peste ai mei hymni
 Gracii, ce dea-amorósă
 A vërsat în ai tei siní.
 Sórele ți-a dat junețe,
 Și marea mărgăritar,
 Și a dei frumusețe
 Te-a înecat în nectar.
 Dacă dulcéța cerescă
 Amorului a lăsat

In inima ta in viață
 Un suvenir prefumat ;
 Inima-mi ne consolată,
 Astéptă prețul 'nflorit,
 Vino, dulce și mē-nbată,
 Din sufletuți bălsămit.

DOI MARI

(Fiica unui amic iubit. Maria Sturza.)

Voï suflete iubite de cer, cununî de laur
 Sub ast cer de plăcere sub care cresce aur,
 Pe florî sub resfățarea suavilor zephirî.
 Și unde primăvara înfloră dulcî iubirî,
 Trăiți cu fericire! colo o undă cură
 Prin brazde poleite de aur și purpură
 Mai colo o pădure, cu frunțele umide
 Ferice cununată de fragedî pyramide.
 Puneți pe franți cunune, pe brațele de nea
 Ghirlande gracióse, acolo, dómna mea,
 V'ascundeți în pădure amorul vè invită
 Căci lacrima-auroriî, ferice încăldită
 In sinul viorelei, cădea-va în prejur
 In picături de aur, de purpur și d'azur.

LA M.

Vin suavă Erminie
 Și privesce acest crin,
 Și privindu'l spune mie
 Nu escî tu suflet divin?

Veđi corpul lui alb la sóre
 In mijloc aur ce-admir,
 Este corpuți de ninsóre
 Ce-are pėrul seų de fir.
 Veđi acéstă garofiță,
 Nu este una din trei
 Ce pe sîn și pe guriță
 Ți-aų semănat dulciı del?
 Veđi colo pe cer cum norii
 In rose se poleiesc,
 Nu sunt roșele aurorii,
 Sunt cele ce-n sîn îți cresc.
 Cerul d'azur se resfringe
 In ochii tei, saų chiar ei
 Pe etherul dulce frânge
 Ast azur, aste scântei.

KHAT-HANU

Un riú ca cristalul pe lunca cea verde
 Din munte la mare alėrgă prin flori,
 Cu arbori sub care apare, se perde
 Úo hor d'odalisce cu ochi arđetori,
 In verde tapete pe lata cãmpie
 Se culcă, și forma o plóie de flori
 Ce luce prin iarbă, suride, scântie
 La umbră de arbori cu-o mie colorı.
 Pe brazde-nflorite a lor frunte înclină
 Departe de ómenı al lor vėl ridic,
 Și rid, și se jócă, saų cãnt și suspină,
 Buquet de deliciı, suav, poetic!

Ai crede că stele din cer sunt căduce;
 Pe vale e plóie, de dulci frumuseți
 Cu bucle de aur, d'ebin abătute
 Cu ȕimbete tineri pe dulcile feți.
 Colo prin bosquete se plimbă, s'ascunde
 Și caută cuiburi de paseri, și cânt
 Alérgă în sinul câmpii profunde,
 Și bucele d'aur se jócă în vânt.
 Oprite s'arate frumósa lor gură,
 Și fața splendidă, arată al lor sín,
 Arată a lor brațe ca flori de purpură
 A crinilor rară albețe îngn.
 Prin valul suptire ca aur, brilante
 Lucesc în cosițe de ori ce colorí;
 Suave, frumóse, divine-elegante
 Respiră prefume ca dulcile flori.

L. A. L. G.

Oh! cât esci de frumósă și de încântátóre
 Prin forme și prin gracií, prin spiritul cel fin.
 Dar orele suave cu mâni albe ca sóre
 Pun cupa cu delicii, sub buđa-ți de rubin.
 Și gracií fără vele, vèrs rose riđátóre
 Din brațele lor dalbe, ori unde tu de duci
 Nasc flori, surideri, rađe dulci și desátátóre
 Și aerul revarsă profumi suavi și dulci.
 Când dormi, s'adună gracií sè-ți facă patul ție,
 Plăcerile 'ncântă cerescile-ți simțiri,
 Suris de fericire p'a ta melancolie
 Lucesce cum în nópte lumin dulci stréluciri.

Oh! daca vre o dată acéstă-umanitate
 Va strînge flori, surîsuri și rođe spre a forma
 Lui Dumneđeū ghirlandă, drept între flori sē șadă
 Tu ai avea n'ainte, o dulce-amica mea!

A L M E A

Pe o sofa culcată Almea ca un sóre
 Pe crestetu-unui munte, pãrea strělucitóre
 Lucea de rară-albețe și ca un cer d'azur
 Lasa sē onduleđe un pěr suav și pur.
 In mijlocu-unei clime suavă profumată
 Intr'un costum feeric, vederilor s'arată.
 O cómă, plóie d'aur căđînd strělucitóre
 Pe umerii se scaldă în valuri de splendóre,
 Privirea ei frumósă pe mare se perdea,
 Al primăverei sóre pe fața sa ardea.
 Pe fața lacrimi dalbe prin frumusețe ploă,
 Și pare o câmpie de flori lucind sub roă.
 Almea dăruise un mare diamant
 La medicul de casă al ei tîner amant.
 Și ție că-l perduse; poliția găsesce
 La medic diamantul, și ndată îl opresce,
 Dar laș, el spune totul, că nu era furat,
 Dar ca a sa amantă Almea i l'a dat.
 Al ei sociū o adórá, și ea desesperată
 Se aruncase în mare de unde fu scăpată.
 D'aceia plânge Almeia. Ea chiamă pe un sclav
 Și-î ție: «Mergi găsesce p'acel Ghiaur mârșav,
 Ce în esil Sultanul trimite, și dă lui
 Acest cuțit, din partemi și astfel tu se-î spuî:

De al tu încă viață, rușine, și mărire,
 Ucidete, și scapă d'a mea desprețuire.
 Eū am vădut acéstă divină frumusețe,
 Sub nuri, sub crini și rose ardeaū ale ei fețe.
 Și vântul dulce-al mării iașmacul filfiind,
 Lasă ca să se vadă un sóre răsărind.

PORTRETUL EI

Tu fiū iubit al artei ce n'ai egal în lume
 Vin și îmi fă portretul aceliū ce ador,
 Veī tu să sciī figura acestui dulce nume
 La cântecele mele, vin, fiī ascultător.
 Ai ei ochi aū colórea suavei viorele
 Și sinu-ī are-albețea dăpedelor căđind
 Și céna umbra-noptiī când nóptea n'are stele;
 Gurița, strălucirea auroriī, apărând,
 Suavă delicată, și dulce, cum și dalbă
 E vis ce nu m'a-n vise putem noi a vedea.
 Al ei păr negru pare pe lêngă fața albă
 Ca nóptea și cu luna, ca corbul într'o nea,
 Ca păcură ce cură pe marmură rosată.
 Sprecéna ei începe, și pere, lin murind
 În unda de albețe ușure purpurată,
 Și cenele-ī fac umbră pe fața sa đimbind.
 Un braț rotund ce are colorī ca dimineața,
 Azur, rose, și aur, și peptul ca un val
 De spumă ce se-nalță, se plécă, și dă viața,
 Și dulcea frăgesimea, prefumul virginal,
 E tristă și riđindă, ca viața ce-omul are.
 Ea este amorósă ca rumenele flori

La ale primăverii săruturi și suflare,
 Speranțele-î sunt tineri ca rasele din dorî.
 Fă iute tu portretu-î căci trece ori-ce juneță
 Ca dulcile colóre de flori în străluciri,
 Cum corpul ei exprimă o rară frumusețe
 De suflet, a sa vorbă exprimă mari gândiri.

LA LIDO

Veđi luna pe Lido plutind radiósă,
 Veđi marea-ncrețită de dulcii zephiri
 Sub plóie de aur, d'ebin. Ce frumósă!
 Formând vii ghirlande de dragi trandafiri,
 Auđi filomelul cum cântă în nópte
 Speranțele sale, cum linul siroc
 Vestesce că-adórme prin linele-î șópte
 Pe marea tăiată de brazde de foc.
 Auđi Gondolierul cântând sub palate
 Cu vocea lui dulce un aer d'amor?
 Simți tu aurele ce trec prefumate
 Ca să te sărute cu-aripa lor?
 Vin, dragă cu mine pe marea spumată,
 O dulce canzonă voiesc a cânta,
 In négra gondolă plăcut legănată
 Tu dulcea mea Lină mă vei asculta.
 Tăcută, să nu faci mișcări, o iubită,
 Ușóra gondolă vrînd a legăna,
 Căci marea, scii, dragă, de tine răpită,
 Ca să te sărute, te va resturna.
 Vin! vin, în dorințe de cer bălsămite
 Tu lasă-al teú suflet de a se răpi.

Cum stéoa de nópte cu rađe-aurite
 In rađele ڏilii se duce-a muri.
 Orí ce frumusețe ca ros'aurorei
 Suríde și trece aici pe pământ.
 Nimic mai plăpândă, nici aer, nici norii
 Nici roa, prefumul ce fuge pe vânt.
 ڏimbirea ta, dragă de cincí orí mai dulce.
 Ca miera ce nasce al florilor sín,
 Sě vie in nópte ca sóre sě luce
 Al meů umbros suflet a face senin.
 Din roă, prefumul, și din melodia
 Sărutelor tele, vin, noi sě urđim,
 O miere mai dulce de cât ambrosia,
 Ce-atâta iubim!

La o Odaliscă

Tu Odaliscă frumósă
 Că tinerele plăceri,
 Ce plutesc, cęță-aurósă
 Printre umbre de dureri;
 Grijele lasă uitării,
 Vin in locașu-mi iubit,
 Ce își scaldă-'n valul mării
 Picióarele de granit!
 Acolo te chiamă-amorul
 Cu buđe de trandafir,
 Graciile ce iaů sborul,
 Și-aů drept vël pěrul de fir.

Orele ce repesc noă
 Viața-n lumea de dureri,
 Și din sînul lor de roă
 Ne îmbată de plăceri.
 Vin, și lasă a ta cosiță
 Val în sóre scânteind,
 Cu ȃmbiri dupe guriță
 Să se-ngâne strělucind.
 Cum luna în strělucire
 Luna răsărind din nori,
 Resfrînge a sa lucire
 Pe rosele de la ȃrî.

BA

Cu brațul de rose ea gîtul mî încinge
 Și-mî ȃice: „ca viața pe tine te ador,
 Amorul meŭ tîner nimic nu va stinge,
 Când cuget aceasta, îmi pare că mor.“
 Cât cerul în nópte frumós'auroră
 Cu rosele sale va împodobi,
 Cât luna ce cerul cu raȃe coloră
 Amantul meŭ dulce, eŭ te voiŭ iubi.
 Și lacrimi din ochi-î curaŭ ca o roă
 Cu pěrul eî negru ea plânsul stergea,
 Dar astăȃi ea arde d'o flacără noă,
 Un altul suflarea divină îi bea.
 De când diminéȃ pe doma ceréscă
 Apare și până ce luna-a părut
 Ei sunt în preună, nu pot să trăiască,
 Lipsiȃi unul d'altul, nici chiar un minut.

Dar mâne amantul va plânge ca mine,
 Ea lui îi va face acel jurămint,
 Aceleași protesturi, resfățuri, suspine,
 Și tóte ca roa sburavor în vînt.

ELVINA

Iubescü p'o femeie cu gâtul de nea,
 Pe care bobocii de rose înfloră
 Cum marmura albă ușor se coboră
 De purpur și face o umbră abia.
 Precum p'aurorei de aur costiță
 O undă de rose se-ngîină ușor,
 Iubesc a ei mică și dulce guriță
 Pe care-î surîsul ca stea p'un nor.
 Capriciele sale, sublime frumóse,
 Acea vietate de dulci străluciri
 Ce-n ochii s'amestec cu dulci, languróse
 Și pline de roă plăcute, priviri.
 In tótă a mea viață ași vrea să port, tare,
 Al brațelor sale lanț de trandafir,
 Si mórtea-mi să fie a mea sugrumare
 In brațele sele, în përuî de fir.
 Dar ea mă privesce atâta de rece!
 Și cu nepăsare, d'atunci eü mort sunt.
 Ai crede că-î norul ce sus pe cer trece,
 Și nu se înclină la tristul pământ.

Amorul moral

Amorul frumuseții se fugă de la mine.
 Ilusiune dulce, de rațe, de lumine
 A sufletelor noastre, un flutur parfumat
 Ce-abia salută o floare și p'alta a sburat.
 E mai plâpând ca rosa pe fața frumuseții
 Ca un parfum ce nasce din sinul tinereții,
 Eă am iubit; dar ceia de care-am fost iubit
 Acum iubesc p'altul și eă sunt părăsit.
 Ori ce femeie este o pasere ce sboră,
 Ce numai pe 'nalți arbori din sborul eă coboră,
 De creăi tu în durata parfumului de crin,
 Te-'ncrede în amorul ce ea închide-'n sîn.
 El trece ca un ămbet când fericirea-nfloră,
 Ca rosele ce-aduce suava auroră,
 Privirile arăinde, suspină și resfățări,
 Proteste, jurăminte, deliri, și dulci uitări,
 Trec ca profumul dulce, ca spumătorul vin,
 Ce-'n cuăa aurită încântă un festin,
 Și lasă dupe ele abatere, tăcere. —
 Amor, se face-amară a ta divină miere!
 Amor moral e ceia ce de acum voi eă!
 Voi se iubesc mărirea, virtutea, Dumneăeă,
 O țeră ce suspină, amorul infinit
 Ce trece și revine ca sórele-anrit.
 Fugi! lasă al meă suflet acum se se repose,
 Nu voi eă resfățarea din brațele de rose,
 Sufierea parfumată a unui dulce sîn
 Ce dură cât trăiesce o roă într'un crin.

Esci bătrân

Eă plăcém în tinerețe
 Gracióselor femeî,
 Mai mult ca o frumusețe
 Mi-a dat florî din sinul eî.
 Multe lucind ca junia
 Cu pěr d'ebin și de fir,
 Pe a lor gură ambrosia
 Îmi dău voe sě aspir.
 O. delicii, dulci larcine,
 Dragi și perfide uitări,
 Plângerî, lacrimi și suspine,
 Resfățurî și sărutări,
 Lacrime de gelosie,
 Care tóte se termin
 În amorósa beție
 Și într'un delir divin.
 Dar acum, dîle umbróse!
 Singur în lume rămân,
 Când le spuî că sunt frumoșe
 Ele îmi dic: „esci bătrân!“

ALYINA

Ochi, lucire și armonnie,
 Gât pe crini și trandafir,
 Unde cóma-î castanie
 Cade în plóe de fir,
 Graciî, fermeci și capriciî.
 Sinul unde drag înflor

Sub vël rose, erinî, delicii,
 C'aurora sub un nor.
 Nu sunt indestul a dice:
 Are-un dar mai precios.
 Spirit fin, vorbirî ferice
 Viers suav, armonios,
 Și ce are aici mai pură,
 Mai precios, ce iubesc,
 Inima fermec ce dură,
 Amor sublim și ceresc.

LA DULUA

O nópte plăcută când dulcea-amî frumósă
 Roșind plecând ochii pe brațe-mî cădea
 Suavă, și dulce ca flórea amorósă,
 Al seș-seș sin dorințe ca câmpu-înflórea.
 Proteste, dulci spuse, tăcere mai dulce
 Și dragi jurăminte, și lacrimi, đimbiri
 Pe fața ca rađe de luna ce luce
 Pe a mării surfață, vărsa stréluciri.
 Vêđ përu-î de aur, pe sinu-î ca doă
 Garófe născânde din globurî de crin
 Đimbînd, și-nvelindu-î cum tînera roă,
 Invêluie brasda de florî pínguind.
 Ea brațul pe frunte trecând răpítóre
 Forma o cunună cu dulci stréluciri,
 De rose, de aur, d'azur, de ninsóre,
 Și gura sa mică ardea de đimbiri.

O dulce frumoasă, ți-aduci tu aminte?
 Nu! toate periră ca roa la dorii,
 Se stinseră acele pré dulcii jurăminte
 Ca vântul ce trece pe fragede florii,

D O R A

O rară frumusețe, o fermec răpitor!
 Ca stéoa dimineții, ce-apare pe un nor,
 Ce ochii pot ca să vadă și să nu se răpescă
 Acéstă frumusețe suavă și cerescă!
 Cu degete de purpur, născând din dulce-ivor,
 Al meü suflet il umple de flacări, de amor.
 Ferice-acela care pe gura foc de sóre,
 Imprimă a gurii sale nevinovata-ardóie.
 Ce ar simți pe sínu-í bătând sínul de florii
 Ce ar bea a eí suflare ca aer de la dorii,
 Și astfel ca un flutur beat de parfum de rose,
 Răpit, pe sínul morții, ar merge să repose.

D O R A

Salut aurora pe dom'azurită
 Când vęd între umbre un braț ca de nea,
 O dulce femeie cu cóma umbrită
 Cu fața ca crinul ce ímí surídea.
 Pe umeri-í valurí al eí pěr lucește
 Cu céna umbrósă plecată în jos,
 Prin umbre, pîn rađe venind strălucéște
 De dulce-ambrosie revarsă miros.

Dar cine o s'e-o vadă atât de frumoasă
 Și de frumuseței n'ar fi fermecat?
 Ardînd de dorințe, de frică, sfîoasă
 Îi simți al ei suflu sburînd parfumat.
 Auzi rugăciunea ce cerului face
 Din buzele rumeni și dulci garofiți,
 Prin cenele negre ce-nópte desface
 O lacrimă luce din ochii umbriți.
 Era o părere? nu. Ea era Dora.
 Suavă și dulce, ce-atuncea veni
 Mai jună, mai dulce de cât aurora.
 Oh! vin c'aurora in fie ce și!

România mi-a dat viață,
 Loc ce blonda auroră
 Cu rațele ei coloră
 Unde tot are dulceață.
 Munți ce n'alță fruntea-nori,
 Văi cu riuri și cu flori
 Aerul dulce-ambrosie,
 Tot amor, tot melodie.
 Fermece dulci, și suave,
 De primăveri, de dulci ani!
 Inșă inimile sclave,
 Se plec la cruții tyranî.

La vecina mea

Tu dulce și-albă vecină
 Ce te scaldi séra in riú

Care trece în grădină
 Tu cu vëlul fără briu,
 Fragedă ca garofiță
 Albă cu păr de ebin,
 Cu surideri pe guriță
 Ca sóre frânt p'un rubin,
 Când te scalđi în riū, voiū cere
 Ca să respecti somnul meu.
 Și să te scalđi în tăcere,
 Ca să pociū adormi eu.

Un vis d'amor

Ce fremet se aude și ce parfum divin
 Se varsă-n sînul nopții, parfum dulce de crin?
 Ce strălucese-n noapte și către patu-mi vine?
 Simț frăgesimea rosei! e dulcea mea Daline.
 O voce dulce ȃice un nume ce-i al meu,
 Tresar de voluptate la glasul drag al seū.
 Ea înclinând pe gurămî a sa frunte plăcută
 Cu buȃele de roă pe mine mă sărută.
 În braȃele-i de rose ea fraged mă strângea
 Și gura mea suflarea de ambrosie bea.
 Refuse gracióse. muștrări și dulci suspine
 Și resfățări și vorbe d'amor, de graci pline.
 Combateri, provocare, refuse, și uitări,
 Delire, și o plóie d'arȃinde sărutări.
 Dar tóte-acestea fură un vis delicios.
 Singurătatea numai vȃdui stând cu-ochi-n jos.

BUNICA

E frumoasă și-nțeleptă
 Rece, și-n flacări arzind?
 Frate! scii ce te astéptă,
 Cu acei ochi dulci, foc vărsând?
 Să te veđi legat în lanțul
 Cu o mie de amanți,
 Trupă dulce trăgând danțul
 În jurul ei, elegan i,
 Pentru dinșa albul sóre
 Ar sta tot pe răsărit;
 Veđi cómelel gálbióre,
 Umeruí alb, și-azurit?
 Galben, viú plin de dulceață
 Ambrul cel mai aurat,
 Ninsórea de dimineață,
 Ele le-ar fi eclipsat.
 E fecióră saú femeie
 Sinuí sub vél desemnat,
 Anunță un sín de țe
 D'ambrosie prefumat.
 Danță. cântă și adórá;
 Mai suavă ca un vis,
 În urma ei grácii sbórá,
 Se-o repéscă 'n paradis,

LA FLORA

Pe când erai tu jună erai chiar o virtute.
 Și nici un muritor,
 Nu cuteda ați spune cu vorbele plăcute,
 Că inima lui bate d'al teú dulce amor.

Dar astăzi când se duce suava tinerețe
 Când inima își perde elanele ei vii,
 Când p'al gât d'ivoriu apar amare crețe,
 Și părul teș se duce ca frunza-n vijelii.
 Când ochiuți nu mai are lumina seductoare
 Și sinul rotunjirea și frăgesimea sa.
 Perdutul timp faci astăzi se cu regreți, o flóre,
 D'o di! făcând amorul durerea-ți îmbăta.
 Treci timpul de când dioa pe orison lucesce
 Și până când al lunii disc d'aur a venit,
 Și nóptea parfumată ce-'n rađe strălucisce
 Își face jumătate al ei curs fericit.
 Tu treci c'un om ce are mai multă tinerețe
 Ca tine, și alt nimica de cât pomada-n peri,
 Când el te părăsesce, trecută frumusețe,
 Tu porți pe gîtuți urme de lupte de plăceri.
 Așa când vijelia se duce și se perde
 Când a gemut turbată în arbori și în flori,
 Ea lasă urme triste, în cóma lor cea verde
 Și-anunță stricăciunea l'ai noptii trecători.
 Tu nu mai ai pudóre. Virtutea ta frumoasă
 Sburând, la cer, în vélul cerescilor pudori,
 Cum vara ce se duse p'o flóre graciósă
 O lasă fără viață, și fără de colorí.
 Oh! când mă-aduc aminte ce suferinți amare
 Și dulci dureri, și-abateri ce inima tortur,
 Când nici un nor pe fruntei de hulă, degradare,
 Nu se ivise încă se umbre-al ei azur,
 Și când s'abate vélul d'ilusii, de constanțe,
 Vêduiú realitatea, plâng slabul muritor.
 Ce-și face din femeie ghirlanda de speranțe
 Cum la un val se lasă al mării călător.

LUCIA

Femeia e o mare în vînt de vijeliî ;
 Nimic nu liniscesce capriciile-î vii :
 Ađi inima ei arde și mîne este rece :
 Iar de va fi vre una ce p'altă cale trece,
 Va fi ca o streină aici p'acest pămînt.
 Cum dulcea ei tendrețe se risipi în vînt ?
 O nópte ! o plăcere ! o voluptăți iubite !
 Când a le nóstre brațe un singur corp făceaă,
 Când sufletele nóstre în aer rătăcite,
 De o plăcere dulce și tînără mureaă ?
 Când ale nóstre buțe, cu fragede suflări
 Se ntrețeseaă ca rose, legate 'n sărutări,
 Natura e plăcută în lucrurile noi ;
 Când reproduce sóre, lumină-azur și stele,
 Când vînturi, când zambile, când spinî și ierburî rele
 Urmînd al ei capriciū. Oh ! cine dintre noi,
 Nu vré sê piară, urme naturei, căci în viața
 Nimic nu dá mai multă plăcere și dulceața
 Ca ce e noū ! schimbarea pe fie care ți
 Privind la đioa 'n care e scris de a muri.
 Femeia-î o albină ce la al đilei sóre,
 Traversă viața scurtă sburînd din flóre-n flóre.
 Cu gură prefumată de sărutări arđindă
 Ce de la sociū primesce, se scólă tremurîndă,
 Și pe o altă gură, perdută în uitări
 Ea caută plăcere în alte sărutări.
 Cu ochi-n frumusețe, o primăvară dulce
 Sub albelei picióre, de dulci colóre luce,
 Pămîntul c'un vîl d'aur atunci se ínvelea
 Tot rîde, tot profumă, se'mbată lîngă ea.

Orî care frumusețe veninul pörtă-n sîn.
Ea are miere-n buđe, și-n sinul ei venin.

ALMELAIUR

Pe a Bosphorului frunte
Luna plină se scälđa,
D'argint și d'aur o punte
Din mal în mal ea forma,
Së trecă și së desmerde
Amorosii dulcî mysteri
Ce le place a se perde
Ca horile de plăceri.
P'astă punte de lumine
Zephiriî cu sărutări
Increțind undele line,
Își daü fragede mușcări.
Dar acolo în grădină
Vine dulce-Almelaiur
Printre umbre și lumină
Șade lêngă un ghiaur,
Ai fi đis un nor ce șade
Lêngă-o radiósă stea,
Cóma galbenă îi cade
Pe umeriî ei de nea.
Dicându-î së se repose
P'un tapet delicios,
In brațele ei de rose
Ea îl strânge amoros.
El tăcea în contimplarea
Graciilor ce vedea,

Cu-aste vorbe admirarea
 Dragii sale îi spunea:
 Oh! sufletul vieții mele!
 Lasă-mă ca să admir,
 Aureola de stele
 Pe părul teü lung de fir.
 De unde nasce divinul
 Prefum ce m'a îmbätat.
 Și valul ce-ngănă crinul
 Dupe chipuți încädrat.
 In bucelele aurite
 Ce vërs strălucirea lor
 De rađele poleite
 Ce se varsă pe Bosfor.
 Ca o flóre către sóre,
 Dată dulcilor uitări,
 Gura ei resfătóre
 Venea către sărutări.
 „O sufletul vieții mele!
 Îi đicea Almelaiur,
 Dulce luceafër prin stele,
 De ce esci tu un ghiaur?

LA MA

Primesce buchetul cu florile albe
 O dulcea mea brună, și nu te mira!
 Căci ele sunt rodul suriselor dalbe
 Ce-asără pe vale din buđe-ți cădea.
 Sunt rose. camelii, iacinte arđătóre,
 De roa-aurorei sunt încă udate,

Le pune pe sinuți și vești de sunt óre
 Mai vii în colóre, mai drag prefumate
 Ca florile tele ce-n sinuți resar
 Garófe ce rumen în mǎrgăritar.
 Tot nasce, tot cresce ca sě te diverse,
 Aurora sě puie pe buđeți purpur,
 Și nóptea pe pėruți eben sě reverse;
 Îmbracă a sa rochie de jeũ, foc, azur,
 Și marea cu spume cu via sa undă,
 Și valuri de aur se-'nalt, se cufundă
 Pămėntul suride prin dulcile florı.
 Și paserea cãntă aı seı viı amorı
 Și lyra mea suuă atăt de dulci cãnturı
 În care ale tele, delicii cerescı
 Prefume și fermeci se varsă în vinturı
 Ca aurı ghirlande de vise-omenescı.

LA O PASERE

Pasere ce cãntı cu dor
 Tótă nóptea pe Bosphor,
 Tacı și sbórá în grădină
 Unde un saraı de florı.
 Se rădică în lumină,
 Unde sbor suavı amorı;
 Un colț de marmură lasă
 Un cristal murmurător
 Prin brazde de florı ce pasă,
 Murmurind hymni dulci d'amor.
 Și cu apa sa dă viață
 Laurului, Cyparis,

Mirt ce-'ncântă prin verdeta

Și face din viața-un vis.

È o sylvă care tace,

Verde, de lemne de cer,

Unde s'ar putea a face

Al Cyterii myster.

L'a sa umbră voluptoasă

Prefumată de zephiri,

Plânge dulcea mea frumoasă

În lanțuri de trandafiri.

Acolo tu te vei duce

Când luna ese din nor,

Se-î dăci cu vocea ta dulce,

Că de dînsa eă vai! mor!

LA BIULBIUL

O gracios Biulbiul,

Nu vei tu a te duce

Să cânti lui Adiviul

Un cântec d'amor dulce?

Căci ochii sei albastri ca două viorele

În roă, se înecă în riū de lăcrimele,

Pe patul ei de rose ea merge să se culce,

Tu cântă-î cu viers fraget un cânt suav și dulce,

Ca huriile albe cu bude de bujor

Ce cântă totă noptea în pomi din Bosfor.

Să nu se mai devore de un amor nebun,

Și-n silva sa cea verde se-mbate de prefum

Tăcută ca plăcerea la mine ea să vie

Lucind de frumusețe în fermcă șalvar,

Acoperită numai de cóma-î aurie,
 Ne-având cu ea enuciî nicî tinerele sclave
 Ci fermece suave,
 Şi rumena guriţă cu dulcele nectar.

Câţi din marea de azur
 Se hrănesc din pescuit,
 Şi cu plasa-n sînu-î pur
 Vor să prindă pe Arit.
 Ce are corónă de aur
 Şi solđii de diamant
 Cel mai precios tesaur
 Din Bogazul adorat,
 Ainte d'a arunca
 Plasa, va sacrifica
 Princesei cu ochi d'azur
 Şi cu gura de purpur
 Şi-ndată va fi găsit
 Tesaurul cel dorit.

LA VIORICA

Viorică, dulce flóre,
 Pentru cine, draga mea,
 Tu ridici şi faci un sóre
 Pêrul teû pe fruntea ta?
 Vrei să placî tu unui june
 Prefumat ca un budor
 De cochetă? dragă, spune:
 Lui dai dulcele-ţi amor?

Un țingău făr' de sfîlă
 pune mâna, dulcea mea,
 In a părului betelă,
 Dulce rădă de o stea?
 Un mișel? o degradare!
 Aste flori, cer poetic,
 Formuseți de desmerdare
 Aū născut pentru-un voinic
 Cē se bate și vibrédă
 Pentru patria în dor.
 Cerul premiū le păstrédă
 Celor ce sub arme mor!

LA TILIA

Nū mai ești ce-ai fost o dată,
 Când sub lanțu-ți înflorit
 Viața, inima-mi legată,
 Îmi plăcea să fiū robit.
 Altora mergi a le dūce
 Nuri, plăceri și desfătări
 Si al gurei tele dulce
 Seceris de sărutări.
 De acuma înainte
 Ca să uit e tot ce pot;
 Astă lume ne aminte
 Cât de fraged este tot!
 Nu mai cred în jurământul
 Unor buțe de carmin;
 Un fum ce-'l răpesce vântul,
 Roă după rose, crin.

Dar de ce, ingrată dulce,
 Când vederile le trec
 P'al teŭ chip, sóre ce luce,
 Ochii mei de plâns se-'nec?

LA SA

P'a vieții surfață, când trublă, când lină,
 Se móră a le nóstre dureri, și plăceri.
 Sunt spine, și rose, e umbră, lumină
 Amor și uitare, capricii, dureri.
 Așa p'a mea cupă d'amor riđătoare,
 Plăceri drăgălașe tu ai reflectat,
 Lumine de geniū, cândore de flóre,
 Prefume, resfățuri nectar delicat,
 Recóre de rose, resfățuri arđinde,
 Și dulci resistințe, perfide uitări,
 Și străngerii suave, murmurii palpitinde,
 Și ploii prefumate de dulci sărutări,
 Dar și dragi capricii, mării, și rceală,
 Și lacrimi vėrsate, muștrării în necaz,
 Și lacrimi udinduți, și pěr de beteală,
 Și cminul și rosa pe draguți obrađ.
 Dar urma fu crudă, nectarul se face
 Venin, și a mea viață în nópte a trecut,
 Și către mormentu-mi aripa desface
 Căci din al teŭ suflet mă vėđ eŭ perdut.

LA EA

Când rătăcesci în grădină,
 Sub undele de lumină,
 A le stelei tele dulci,
 De cel care altă dată
 Fuși atât de adorată
 Aminte îți mai aduci?
 Ți-aminti, dragă rîdătoare,
 Când ochi-mi în al teū sîn
 Se scâldaū ca roa-n flóre,
 Ca aurul dintr'un crin?
 Și-ale tele pleope, cene
 Ochi și frunte se plecaū
 Respândind umbre ebene
 Sub dulci rađe ce luceaū?
 Când scriai în tómnă-odată:
 «Incrucișate pe sîn
 Mânile, eū staū culcată,
 Dorinți cu lacremi se-'ngîn,
 Și privesc jos în grădină,
 Florile cum se pãlesc
 Și pe tîga lor se-'nclină,
 Și eū astfel mē privesc.»
 Viața, sănătatea iară
 Aū revenit rîdători,
 P'a ta frunte reploară,
 Ca ghirlandă d'aurorî.
 Dar d'atunci tot e tăcere,
 Nu mai scrii, nu mai trăesci.
 La un noū vis de plăcere
 Tu te niți, tu te repesci.

Oh! ferice-acela care
Ochii tei cată-a vedea,
Și-a sa dulce sărutare
Fură dupe gura tea.
Dar acele flori divine
Ce ca tine se-nclinau
Aū revenit, în lumine,
Și la zephiri sinul daū?
Când a arborilor fóie
Cade sub al teū picior,
Ca o aurită plóie,
Gândesci la mine cu dor.
Sufletul de armonie
Și d'emoții dulci vibrînd,
Mai revarsă ambrosie
Pe acel trecut arđînd!
Îți amintă acele țile
Prefumate de zephir,
Când cu mânilé gentile
Mi-arătaí pėruți de fir.
Rađa celui dulce sóre
Ce în fața ta ardea,
Dulce și strălucitóre
A făcut orbía mea.
Când în brațul dalabastru
Strângi un fermec înflorit,
Și-ochiul móre 'n foc albastru,
Ți-aminti tu că mai iubit.

LA GORULA

Nu-mi spune că junia acum vîrstii dă loc.
 Dar tîmna nu respiră, a veriî strălucire?
 Și însuși întristarea păstrădă o suvenire
 Și-n sînul seriî încă scîntel-al Țiliî foc?
 Pe fața ta se vede colori de trandafirî.
 Ce dulcea auroră cu lacrimi umecteadă.
 Și frageda-Ți bărbie provocă-orî ce priviri,
 Albesce ca un lapte ce muls se înpumeadă.
 Dorințe aurite pe sînuȚi vîn sê sbóre,
 Cum canărași de aur în primu-avênt al lor,
 Incerc a da din aripî și dupe flóre-'n flóre
 Se-avintă, pe tot corpuȚi aceste dorinȚi sbor.
 Te vêđ cîte o dată în fraged pat culcată;
 Din braț pe a ta frunte cununa e formată.
 Acolo din suflareȚi gustînd dulce beȚie
 Pe fruntea ta lucește un fermec de junie.
 Așa apare Țioa frumósă, rîđătóre,
 Când primăvara vine și dă vieȚii colóre.
 Respiră, o femeie, dorinȚele d'amor.
 Dulci frumuseȚi cu mâna de rose te color.

DOR ȘI DILA

Amêndoî șed în grădină
 P'o brasdă verde de florî.
 În prejurul lor lumină
 O ghirlandă de amorî.
 Graciile și duleaȚa
 Și rumenele plăcerî

Ce séra și dimineța
 Port pe aripe din ceri.
 Joc, lucesc, și se îngină
 Aerul îl frăgelesc;
 Dila cu capul pe mână,
 Privirile-î ard, răpesc.

— „Cine este-acea femeie
 Graciósă ce adorî,
 Nu e Sica? dicit: o đee
 Și de dēnsa suferî, morî?

— „Este dulce și frumósă
 Dîmbirea miere din flori,
 Vie, arđindă, amorósă
 Ca o rađa către đori.

Rîde-n lacrimi în grădină,
 C'aurora apărînd

Din iarnă, dulce lumină
 Flori, pretume revērsînd.

Astă dulce este o đină
 De ape. Veî sē o veđî?

Vin, privesce-o în fântână,
 Veî vedea ce tu vîseđî.

— Înțeleg, eū sunt, amorul
 La đine, e ideal.

Asfel eū îți primesc dorul,
 În sînul meū virginal.

Amicia e mai bine,
 Trăiesce mai mult d'o đî,

N'are gemet, nicî suspine,
 Căcî are tot a dori.

— Dila răpitor tesaur
 De divine frumuseđî!

Jur pe p rul te  de aur,
 Ce cu m na tu resfe i,
 C t e  voi trăi în via a
 Pe tine te-o  adora!
 Dila lasă a sa fa a
 De rose pe fa a sa.
  i cu gura de purpură
 Ca trandafir  prefum nd
 Varsă miere p'a lui gură
  i-l stringe pe s n pl ng nd.

LA HA

Tu vii a mea frum s  cu c ma plutitoare,
 Juc nd ca cursierul cel negru în ninsóre.
 Cu sinul fără velui, lăsat tot la zefhiri
 Ca să resfețe crinii  i dulcii trandafir .
 In ochi tu ai privirea ca primăvara dulce,
 Pe bu a ta surisul p'o dulce ro a luce.
 E  perd ori ce sim ire c nd draga mea frum s 
 Pe sinui lasă c ma se-n te graciosă,
  i c nd ved p'a sa bu a un fermec de dulc  a
  i fraged de nectar.
 Ce cerul îl revarsă, ca o rumen  cea a
 In care ra e d'aur vederilor apar.

BARCAROLA

Vin, o dulcea mea frum s ,
 Vin pe mare să plutim

Vin te perde amorosă
In sînul nopții d'Ebin.
Este ora când în viață
Plăcerile înfloresc
In a nopții dulce ceață
Pentru cei care iubesc;
Când vergurile visează
Că sunt flori de desfătări,
Și pe zephiri îi mandează
Să le dea dulci sărutări.
Când femeile deliră,
Pe brațul socilor lor,
Și la noi plăceri aspiră
Pe chirlanda de amor.
Nopte, lună ne aprinde
L'al plăcerilor altar,
Ne răpesc, ne întinde
Al delicilor pahar.
Am avut atâte-amóre,
Câte sunt în sînuți flori,
Fete, femei răpitóre,
Ghirlandă de dulci amorî,
Am iubit aici în lume
Din răsărit la apus,
Fidelitate, van nume!
Gura lor dulce mi-a spus;
Dar vorbele lor nebune,
Sunt ca vîntul trecător,
Ele la alții le spune,
Leșinînd pe brațul lor.
Vin, amorul de savura,
Căci pe orele ce sbor

Ca o plóie d'aur cură
 Plăcerile de amor.
 De a ta fidelitate
 Jurăminte să nu-nșiri
 Póte fi eternitate
 Pe buđe de trandafir?

TEDICA

Tedica-’n primăvara acestii vieți fragide
 Pe care arde-o plóie de vise, de-ncântări,
 Și-o lume de ilusii, suave și splendide,
 Iși face de capriciî, divine desfătări;
 Cu ochii ei cei negri încununați de stele
 Mergea pe cursierul ce își ridea de frîu,
 Alături cu Orilă, cu plete aurele,
 Și graciile-n urmă alérgă fără briu;
 Orila ei îi dice; Esci dulce și frumósă,
 Și depărtat de tine nu pot să mai trăiesc,
 Se umple al meu suflet, și mierea amorósă
 Ce m’arde, o Tedica, eü arđ, eü te iubesc!
 Ca cerul ce se-’necă în drăgălașe unde
 De purpură, de aur, și de divin azur;
 O strălucire dulce de purpură răspunde
 Pe față. Timpui propriu, eü voi ca să te fur!
 Ea plécă drăgălașă ale-ei cenî norate
 Ce-n față face umbre, și cu viers gracios,
 —Să nu mă furî! îmi dice, cu-o naivitate
 Și cu o inocință de inger amoroș.

Ah! dacă viața noastră în tómnă 'ntristătóre
 Ar mai purta pe frunte ghirlanda spre a-'nflori,
 Ar fi o primăvară, și graciósa flóre
 Pe cupa ce oferă nu s'ar mai vesteji.
 Când noi vëndrăm spuma plăcerilor juneții
 Stingându-se, liquidul de albî ospeți băut,
 Când tómnă uscă rosa și criniî tinereții,
 Ghirlandele de vise ce p'óre aũ trecut;
 Atunci se nasce în suflet o nobilă simțire,
 Suavă, și curată, ca o resură-n vênî,
 Acésta oste-o dulce, o fragedă iubire,
 Ce nu mai are fine de cât într'un mormént.

ântăiul amor

Idol dulce-al visării și-ntăiului amor,
 Tu vii frumósă încă prin alte dulci figure.
 Ca rosa ce apare pin iarba din pădure,
 Și anii junî, și vise de desfătări ce sbor.
 Formeađă p'a ta frunte o tînără parură
 Ce nici o mână încă pe frunte nu mi-a pus.
 Cu degete de rose, cu frageda sa gură,
 Cu plóje aurită cu fermece de sus,
 Ea are suvenirea întăitătii; are
 Prefumul tinereții, colórea de visări,
 Și roa auroriî, și gracia verdeții,
 Recori-'mbătătóre și dulci de sărutări.
 Nu, sufletul meu fraged, frumósă-espresiune
 A frumuseței, însuși tu nu ai mai băut
 Din cupele iubirei, acésta moliciune
 Acésta frăgesime ce-'n aer a trecut.

Acea recóre dulce, aceea beție plină
 De fermece, ce numai al primăverii sîn
 Când nasce rîdătóre, din iarnă, în lumină,
 Revarsă prefumată ca drăgălaşul crin.

HELISA

Helisa erî fu încă de vise legănată
 Ca pruncul ce mișcarea de fluturi îl imbată.
 Rîdîndeale ei țile treceau făr de dureri,
 Îmboboceau ghirlande de rumene plăceri,
 Pe viață ca o plóie de flori desfătătóre,
 Pe a le primăverei țiori și-aurite óre.
 Ea nu vărsase lacrimi și nici un trist suspin
 Nu s'auđise încă în fragedul seú sîn.
 Amorul nu vărsase molatecă arșiță
 În inima ei lină; și pe a sa guriță
 Avea mierea țimbirei se dea la dulci plăceri;
 Dar ochii ei se umplu cu lacrimi de dureri,
 Căci a suflat amorul și-un rîu de rose nasce,
 Prefumul lor o'mbată; dar spinul o'nțepa,
 Ea nu scia ce are; din contra ea urasce
 Pe cela ce o iubesce, și rău îl cuvênta.
 Când îl vedea vr'o dată ea ochii înturna
 Cu mâna sa suspinui ea îl făcea se tacă.
 El nu scia nimica și-n țeri streinî pleaca.
 Ea plânge și retrasă se fană ca un crin,
 Ce tómnă îl pălesce și vênturile-n clin.
 Nimic nu o consolă, respinge-orî ce parură
 Ce muma sa-i oferă de aur, de purpură;

Și împletinduși părul, pe loc îl despletea;
Nu vrea să se hrănească și lacrimile-și bea.

LA O MUMĂ

Tu ce din bucelele tele
Reverși în prejur lumini,
Plóie fragedă de stele
Ce se revarsă pe crini.
Și pe sîn faci să repose
Pruncul teú surîdător,
Pe crini între doă rose
Care-î surîd cu amor;
Spune mumă, ce îți place,
Când veđi pe al teú copil,
Gândesci dintr'insul a face
Un om liber saú servil?

LUSICA

Cu degete de rose ce dintre crini resar,
Intónă-un aer dulce, delicii și nectar!
Se schimbă al ei suflet în sunete divine,
Dispare, rătăcesce, pe bolțile senine,
O fragedă purpură pe fața sa trecea,
Privirea-n foc, și-n lacrimi, și în azur murea.
Și când termină jocul, ea drăgălaș s'alină
Pe o sophá și-acolo ea fruntea sa înclină.
Era așa frumósă, și suflul prefumat,
Respiră ambrosie, iam dat un sărutat

Pe gură; ea se scóla și mânele își frânge,
 Și pune capu-n mână, și până séra plânge.

BARGAROLA

Tu care saluți voiósă
 Séra, și dulcele dorí
 Primăvara amorósă,
 Cu delicate colorí;
 Tómnă fără de đimbire!
 Și nu te gândescí nici eum
 Că și viață, și iubire,
 Se risipesc ca prefum,
 Și se sting ca nisce vise
 Pe al vieții dulce sín,
 Cu suavă roă scrise
 Pe dulcea frunte de crin.
 Nu scii tu că aste dile,
 Și-acest fermec răpitor,
 Aú o viață de đambile,
 O đí, și spre sérá mor?
 Vin, o dulce cu đimbirea,
 Dulce cu ochii, față, sín,
 Strélucind ca fericirea
 Printre umbra de suspin,
 Vin în portul teú de aur
 Pe ocean se rătăcescí,
 Și te lasă, drag tesaur
 Aceluí ce tu iubescí.

Sinul fă să se deschidă
 Cu dulcile sale florī,
 Astfel cum nóptea umidă
 Dăschide sinul la dorī.

LIALA

„Cu timpul, cu aniī, cu óre frumóse
 Durerea se stinge, o sufletul meū!
 Plângind p'a mea dulce cu cene umbróse,
 Durerea mea crește în suflet mereū.
 Vai! numai al serei vînt dulce ce-adie
 În cóma de umbră a umediī serī,
 Purtându-mī profumul de dulce-ambrosie,
 Al brațelor sale, imī pórtă plăcerī.»

Așa cînta pe mare într'un caic ușor
 Un june ce se duce cu inima în dor.
 El plînge-a sa Lială cu periī lungī bălai
 Ce a fost din braței smulsă și dusă la saraī.
 Al ei sin e tesaur d'amor și puritate,
 Nu dórme, nu mănâncă; ea plînge, și s'abate.
 Când cele alte albe și brune și frumóse,
 Se-'mbată de prefume, cîntări melodióse,
 Ea singură suspină, și móre suferind,
 Vedeți-o printre arborī, cu ochii-n jos țîind,
 A arborilor frunte de lună poleită
 Ingână fața mării de stele aurită.
 Sub arborī se șeresce un drăgălaș parter
 De florī strélucitóre, ca valea din ether
 În care se desmérdă profetul în plăcere.

Aici nu se cunósce, nici lacrimi, nici durere.
 Sultanul sub un arbor ȕeresce pe Sultană
 Plecând în lacrimi ochii, suavă și bălană.
 Și fața lucitoare ca discul albei luni,
 Sultanu-o ea de mână, cu ochii seî ceî brunî
 O arde; ea palpită ca blinda căprieoră
 Ce-'n pesceră un tigru setos o înconjoră.
 Vin! dulcea mea frumósă, vin flóre ce rusghiarul
 N'a resfătat ferice al eî sîn drag de flori,
 Ântăia sărutare ce-ar respîndi nectarul
 Sê fie dată mie d'acum și pân la ȕori!
 Dar luna se ridică pe norî cu triste fețe,
 Și varsă-o plóie d'aur pe palidul Bosphor.
 Pe când Sultanu 'ncercă în brațe se o resfețe,
 Liala îmbătată de gânduri de amor.
 Frumósă ca lumina, Liala care plânge,
 Ca o câmpie-'n roă c'o mie de colorî,
 S'aruncă-n sînul mării, și luna-n norî restrânge
 Luminele; o cată ai mării plutitorî.
 Dar nimenî n'o găsesce; departe la vedere
 De când în când apare un vas care fugea,
 Și-a sărutării sale delicioasă miere
 Liala, o deschide la cel ce ea iubea.
 Atunci amanta, cântă: «Nu voi fără de tine
 In Cer chiar sê trăiesc,
 Voi merge-unde-î merge, acolo va fi bine,
 Eû sgomot nu voi face, cu amorul mă hrănesc.
 Voi fi eû mulțumită privind frumosul cer
 Și munții cu ȕăpadă, ce n fundul de cer per;
 Și marea, și pădurea, și bolțile senine.
 A ȕiliî stea se-'nalță, privigători dulci cânt,
 Vedî dulcile prefume de flori la cer s'avînt.

Și frumusețea trece, virtuțile în lume
Remân, și varsă-'n aer prefam și etern nume.

ZORELA

Esci fragedă ca roa ce luce pe resură,
Esci perla delicată a dulcilor femeî.
Și mierea sărutării dîmbesce p'a ta gurăi
O flacăra umidă dar fi, sunt othii teî?
Dar ađi esci gânditoare și lancedă ca crinul
Ce ars de-un iute sóre, în dimineața sa,
Inclină a lui frunte și suferă destinul,
Oh! sterge-acele lacrimi ce udă fața ta
Ce ai Zorela dulce, nu scii că astă viață
E luptă între ómenî și palmul este-'n aer?
Nu scii? acea ghirlandă strălucitoare ceață
De frumuseți, de graciî, colorî, prefume per?
Te stingi ca dulcea lună când dorile se varsă
Tu nu dormi, și suspinul în sînu-ți rătăcit,
Anunță o durere, ved ț fața dulce, arsă?
Ce are al teú suflet? o fermec înflorit!
Veî tu se veđi aceste cununî de frumusețe
Cădute înainte de a le respira,
Pe sînul desfătării ridînda tinerețe,
Cu buđa d'ambrosie? Tu veî a ne lăsa?
Vin, în mijlocul nostru, nu fi capricioasă!
Prin cele alte dómne tu arđi de frumuseți,
Fragilă, și suavă, privirea mai trumósă
De cât privirea luneî, o fermec de juneți,
De graciî, frăgesime, amor, și pietate,
De nu mă cređi pe mine, vin! căci a înserat,

Și luna se rădică pe domele-azurate,
 Vin se o veți pe norul ce face al ei pat.
 Un pat fraged de rose, stringind în brațe albe
 Și rose, pe acela pe care tu iubesci,
 Și vei iubi ca luna, rugând dorile dalbe
 Se-'ntârdie pe cale, cu-amanti lor ceresci!

RIALTO

Luna palidă și plină
 Se resfrânge pe canal,
 Trage-o brasă de lumină
 Ce-'ncunună albul val.
 Trece o venețiană
 În gondolă, c'un amant.
 Jună, fragedă, bălană
 Cu-ochiul, negru diamant.
 Ei las vântul ai conduce;
 Ea cu brațu 'l coperea,
 Și gușița-î un fag dulce
 De dulci sărutări ardea.
 Ea îi dice prefăcută,
 «De ce pari așa fricos,
 Vin, Toneli, mă sărută,
 Nu fii astfel de sfios!
 Lasă pleocele să cadă
 Peste ochiții în scântei,
 De vei ochiți să nu vadă
 Că săruți tu ochii mei.»
 El luă o mandolină
 Cântă o canzonă d'amor

«Esci femeie, său o zină,
 Tu ce ești iubescă de mor!
 Când tu vei peri din viață
 Trist și negru tot va fi,
 P'a mea frunte,-o desă ceață!
 De durere voi muri.
 Dar când, dragă, tu pe mine
 Pentru altul vei uita,
 În aceste valuri line
 Noptea mă voi arunca!»
 «Când tu vei peri din lume
 Ca un parfum smuls de vânt,
 Ești voi da cu al meu nume
 Anii tineri la mormânt,
 Când, o dragă, tu pe mine
 Pentru alta m'ai uita,
 Fețele tele divine
 Ca șarpele voi mușca.»
 Iaca astfel! ea îi spune,
 Legându-l în păr de fir,
 Mușcă cu salturi nebune
 Al gurii lui trandafir,

LUVISA

Cu mâna-î ce are parfum din ether,
 Luvisa mi presintă o buclă de păr.
 Pe calea mea lungă, o noapte plăcută,
 Ședeam cu a mea față de dor abătută;
 Era lîngă mine un june pictor.
 «Penelul! penelul! o deș creator!

«Din bucla acésta fă tu sè resară
 «Portretul ei dulce ca o primăvară.
 «Nici naltă, nici mică. Suptire mijloc,
 «Un ochiū d'azur dulce ce arde în foc.
 «Cu cene ce lasă o umbră pe față,
 «Spreceană stufósă ca umbra de ceață,
 «Un braț ca urechia d'amphor alb și pur
 «In marmură fină și purpur și-azur,
 «Un gât ca statua Venusei în care
 »Un pěr ca o ceață de aur dispăre,
 «In dulcea albețe; un sîn gracios,
 «Pe doi munți d'ivoriū crescând amoros
 «Fântâni d'ambrosie, dorinți de amor;
 «Un păr plóie d'aur și strălucitor;
 «Privire-amorósă, divină 'nspirare!
 «O face s'ă iasă pe pîndă: apare.
 «O artă divină, a doa natură
 «Să fii bine disă! în marea făptură!
 «Când tu a mea dulce, perdută erai,
 «Tu sóre al artii, d'o dată mi-o dai!»

O nópte la Bosphor.

Se-naltă luna plină și pe Bosphorul pur
 Unesce-o plóie d'aur cu splendidul azur.
 Zephirii se-'ngin splendid cu rașele de stele
 Ce se-ncreșesc la jocul făcând din aripele,
 Biulbiul rēvarsă cânturī, și florile pefume
 Și valurile murmur sub cóma lor de spume.
 Dar vē uitați, caicul s'opresce lângă mal
 In umbră, in tăcere, îl légănă un val.

Un om desbarcă, iute, sub chiparisul verde,
 Pădure recorósă! el intră și se perde.
 Vedeți în văslă încă buquet delicios
 De frumuseți ce pasă; ei cânt melodios.
 Lopata sparge unda și unda azurie
 Revarsă-un phosphor galben ca plóiă aurie.
 Dar sub saraí se crapă pe mare un caphaz,
 Un sac cade și pere în unda din Bagaz.
 E cruda gelosie ce-'n nópte își ia sborul
 Și-'n sînul mării ascunde și ura și amorul.

La o damă mare

Ah! sórele apune și séra se arată,
 Cu umbrele departe, ca bande de tîlharí,
 Ce-astéptă ca se prade când somnul omu-nbată.
 Iar stelele în umbră ard ca mărăgăritari,
 Adio mîndru sóre, cu cóma de lumină
 Cu carul teú de flacări ce-l trag opt cursieri,
 Vin, nóptea te ascunde în cóma sa divină,
 Și îți deschide sînií ce palpit de plăceri.
 Vin dulcea mea frumósă, căci nóptea-'ntunecată
 In negrele-í palate ne dá un pat de flori,
 Ce nu îl scie nimeni, și ora prefumată
 Ne face o ghirlandă d'amor, cu vii colorí.
 Pe care strălucesce surísuri, și resfețe,
 Delire și delicii, leșine, și uitări,
 Sufări îmbălsămite, mystere frumusețe,
 Și mierea ce revarsă din pure sărutări.
 Veđi stelele ne tradă; dar umbra ne-nvelesce,
 Vin; unde vii e viața, tot pare însuflețit

Tot ia un aer dulce, și umbra chiar lucește,
Amorul la picioru-ți s'așază fericit.

AURORA

Se varsă zori de ziă, lumina e mai dulce
De cât ori ce lumină, și noaptea a deschis

Al ei sîn ce străluce,

Să nască aurora cu fragedul suris.

A zilei fiică trece lucind în mare-albețe,
Prin sînul negru-al nopții de stele semănat,

Cu sórele unită, în dulce frumusețe

Aleargă peste cerul ce dulce aș colorat,

Pe calea lor nici una de alta nu sunt duse,

Nici se opresc, și noaptea, și fragedele zori

Prin dragoste unite, fățiș însă, opuse,

A zilei fiică apare, lucindă, de dulci flori.

O dulce auroră, fii astăzi favorosă

Urmădă p'alte zori

Ce luminară-odată ghirlanda radiosă

D'eroi când viața fuse de gloriiluminosă.

Precedă pe acela ce-'n urmă-i aș să vie,

Acelea aș să vadă eroi învingători,

Fă mai puțin amară acéstă Românie!

Și lac imele sale să le prefaci-n flori.

La Doamna

Primiți buchetu-acesta de drăgălașe flori

Ce strălucesce încă de lacrimi de la zori,

Aşa va fi ghirlanda de zile şi de ore
 În totă a voastră viaţă cu fragede colóre
 Prefume delicate, şi roa de la dorî.
 Symbol al frăgesimei, şi al castilor amorî,
 Căci nurî dulci, frumuseţe, simţire delicate
 Şi spirit plin de graciî, o dulce bunătate.
 Te fac resfăţătoare şi fac să dai plăceri,
 Ca sînul de delicii al dulcei primăveri.

FLORA

Eram pe vîrf de munte, apropiati de cer,
 Un raî unde Venerii s'ar fi serbat myster.
 O apă îşi revarsă suavele cristale
 Şi semănând florî, iarbă, coboră peste vale.
 Colo pe costă cresce stejarul şi cu pinul
 Mai dincolo e ulmul, mestécănul, aninul,
 Es din părăi de piatră pe unde nu ating
 De cât căpriţe, vulturî şi ederi ce-î incing.
 A primăveri fiiică cânta în frunđe-ascunsă,
 D'amor şi de plăcere părănd atunci pătrunsă;
 Şi apele, şi vîntul, în murmurele lor
 Păreau că se inspiră de vise şi d'amor,
 O plóie ne surprinde, şi alba călătóre
 În pesceră s'ascunde, de plóia trecătóre,
 Didona aici nu este urmată de Eneû,
 Eû o iubém, şi-ntrênsa iubém pe Dumnedeş.
 Căci ea era curată ca matinala flóre
 Ce nu şi-a uscat roa la raşele de sóre.
 Dar plóia stă, un sóre se-'nalţă, ea păru
 La sóre, përuî d'aur ea drag îl desfăcu,

Cădu pân' la picioare în valuri, și cu mână
De crini ea îl respiră, și firele se-ngâna,
Pe vârful unui munte, vădui atuncea eă
Respingerea cosiții era un curcubeu.

LUISA

„De ce un om preferă chiar la o damă mare
Pe Aspasiî perdute? Luisa a-'ntrebat.
Ea fragedă și dulce ca prima sărutare
Ce pe a sa guriță hymenul ei a dat.
Ea ȃice și alte dame din ochi cuviintedă,
Dar cine-va respunse l'acest trist adevăr?
Toți tac și plécă ochii ce-'n flacări scânteiaȃ.
Eă o iubém ca viața de un amor de cer,
Ea mă iubea, tot astfel. „Surideri dulci, suspine,
Și lacrimi, și distracții, și drăgălașe-uitări
D'abia se iartă noă sē fie sărutate
Intr'un portret, și-atuncea se-nalță protestări.“

ELIQUÉ

Sunt singur aȃi în lume, alături a trecut
Tot ce-am iubit în viață, flori dulci și tinerele
Tot s'a uscat în cale-mi, și lacrimele mele
P'al lor mormént în unde de flacări aă căȃut.
Sunt singur; aȃi în lume, nimic nu mai e verde,
Și sufletele nóstre aici aă tómnă lor,
In care-a tinereții ghirlandă de flori perde
Tot ce avea odată, azur, profuns color.

Speranțele trădate prin cei ce am iubit
 Mai mult, se risipără, și viața ni s'arată.
 Ca valea de ai seî arbori și flori dulci despoiată
 În tómnă vieții mele de ce am dăbovit?
 Să vedă cât viața are dureri și suferință.
 Cum totul înflorește pentru un trist mormânt.
 Cum nu este un suflet în care se-ai credință,
 Cum nu este nimica ce nu se duce-n vînt.
 Când inima fidelă mai mult aici nu bate,
 Și sufletele tineri dispar ca năluciri,
 Ce întărziem noi încă și în eternitate
 Noi tremurăm a trece urmând triste ursiri?
 Amor, și amicie, sunt vise născocite,
 Iluși gracióse de suflet lănceđind,
 Resfrângerî mincinóse ce par a fi menite
 Să facă mai amare durerile ori când.

La cea mai iubită femeie.

Natura-ți dete graciî și fermeci, și armonie,
 Dar sufletul tēu este o dulcea mea, perfid,
 El face să se uite prin a sa perfidie,
 Tot ce îți dete cerul argilului splendid.
 Ori unde e o rosă, alături ghimpî apare,
 Și lângă flóre are pălețea cuibul seú,
 Ori unde e lumină e umbră 'n depărtare,
 Ori unde este munte alături este hăú.
 Sub flori desfătătoare vipera se ascunde,
 Sub formele divine trădarea s'anvelit;
 Sub rađele de lună đac uricióse unde,
 În forma ta frumósă un suflet e perfid.

Ast suflet, saŭ principul, saŭ viața ta hidósă,
 Natura învesce cu cóme de ebin
 Cu ochi dulci, plini de flacări, c'o gură graciósă
 Cu gítul de ivoriŭ, cu fețe de rubin.
 Amar acelor care cređură vre odată
 Din gura ta de miere amor, și jurămínt,
 Tu repetai acésta la țece de o dată,
 Și tot-d'auna unul mai noŭ avea cuvínt.

DEMBOYICIGARA

O ți amara mórte va trece a sa mână
 Pe frunte-mi; pínă-atuncea ca ȑori ce se îngână
 In frumuseți, în rađe, colorí d'aur, de nea,
 Veí stráluci tu vale în suvenirea mea.
 Nicí una din ghirlanda ce strélucesce-n viață
 Pe umbra suvenirei și rare frumuseți
 Pe tine nu egală prin fermeci, prin dulcétă,
 Prin formele, divine, suave tinereți!
 O plaiŭ! rosa plăcerii aicea înfioresce,
 N'ainte d'a fi vale tu ai fost între ȑori!
 Ca ȑorile-ai colóre, și pėruți strélucesce
 In aer și-n purpură, în rađe și în florí.
 Aici a fost o dată locașul unei ȑee,
 Aici cu dulci surisuri, la florí viață a dat,
 Cu lacrimí, apeí undă, cu vocea de femeie
 Murmura acestor paseri ce-'n sinuți au cântat.
 In sânul ei perdută, o dulcea mea frumósă,
 Cât una prin cei-alta voi încă-ați stréluci!
 Tu nu ai o rivală, mai dulce, graciósă,
 De cât această vale, vin a locui!

Colo se crapă munții, și rîură cristalul,
 Colo pe undă-'n iarbă, și flori se-'nclină malul,
 Și arborii veghiață încununați de nori,
 Și d'ale dimineții arînde cântători,
 Alea care duce la tronul providenții
 Nu e mai strălucită ca ast fraged locaș
 Tot este viață, amóre, și străin suferinții,
 Tot nasce se surîdă, se-'ncante drăgălaș.
 O Dómnne! dă-mi tu mie acolo un traî sânt,
 Și dulcea mea frumósă, cu rađa mângâierei,
 Și-acolo beat ferice de rosele plăcerei,
 Trei zile, și-apoi viața se sbóre atunci pe vînt.

LA BILA

Fermecii cei graciosi
 Ce strălucesc p'a ta față
 Ce-i vęd atăt de frumoși
 Aũ a sărutării viață.
 De séra la auroră
 Aste străluciri trăiesc.
 Nasc, strălucesc cum înfloră,
 Și pe ore se topesc.
 De cât roa dimineții
 Este ceva mai plăpând :
 Pe rosele tinereții,
 Este amorul sburînd.
 El se risipi ca fumul
 Astfel fragedele flori
 Mai curînd își perd prefumul
 De cât a le lor colorî.

Frăgesimea și splendórea,
 Gracii și nur drăgălaș.
 Vor rămânea; dar amórea
 Va schimba al seú locaș.
 Cât junia, frumusețea
 Fruntea îți vor curona,
 Și durerea cu tristețea
 Sufletu-ți vor respecta,
 Tu vei inspira iubirea
 Și când nu vei mai răpi,
 Tu vei provoca privirea
 Celui ce vei a robi.
 Fflórea către ȃori salută
 Pe al vieții creator,
 Tot astfel ea îl sărută
 In vânturii ce séra sbor.

Averea și Spiritul

La pórtá frumuseții averea se arată
 Și spiritul ea vede venind aici să bată.
 „Din noi care să între? cu cheia aurită
 Averea intră-'n casă, și bine e primită,
 Când frumusețea-'mbată cu rose de plăcere
 Averea, să se-'mbete ea însuși atunci cere,
 Pe spirit ea îl chiamă, și fermece splendide
 Îi dá din sinuși fraged ce numai lui deschide.

AURORA

Ce vede aurora în nópte d'indiscret
 Când ea roșese? Spune de sciï tu, o poet!
 Roșese ea fecióra, și palpită ca dorul;
 Pe fețele-î suave îi pune vël pudorul,
 Ca florile de nópte, ce dioa aũ se móră
 Se scaldă în deliciũ, și-'n umbră se-'nvelesc,
 Așa și frumusețea în nópte se înflóră
 Și bea rosa plăcerii ce orele-'n sîn cresc.
 Feciórele viseadă că sunt rađe de sóre
 Și riură în përal amanților frumoși,
 Sunt valuri unde rađe se-'mbată de amóre,
 Sunt flori ce le sărută zephyrii amoroși.
 A lumii strălucire orneadă ca cunună
 Aceste ore d'albe de umbre și luciri,
 În care dulci mystere surprise, se adună
 Luminele se-'necă în dulcile đimbiri,
 A buđelor de rose-și lasă la vedere
 Prin nópte pe guriță surise ce plutesc
 Imagini gracióse desfătátore miere
 Diu care nasce viața, și graciï înfloresc.
 Vin dulcea mea și varsă đimbirea-'ncântátore,
 Pe dulcele ghirlande d'amor și de plăceri.
 Vin! apa de fântână ce e rece la sóre
 În nópte se-ncălđesce, vin sub suaviți peri,
 Vin să sorbim nectarul ce frageda plăcere
 Ascunde în ai noptii sîni frageđi și divini,
 Vin pân ce aurora, plăcutele mystere
 Nu vine să surprindă, vin, dulcea mea, oh! vin!

LA DILA

O Dila, ai pudóre! tu coquetedî pe fațã
 La unul surîdî dulce, la altul mâna strângî,
 Pe altul a ta mână distrată îl resfațã,
 Pe altul arđi cu ochii, pe altul capul frângî.
 Acésta e cynismul, amórea e divinã;
 In umbrã orî ce ființã ascunde al ei amor,
 Pe nópte-un verde arbor astéptã de înclinã
 A sa frunte p'un arbor, în noptî tremurãtor.
 Un crin își plécã fruntea pe sinu-amantei sale,
 In umbra de pădure consacrã hymenei,
 Molatecele rose în roa de cristale
 Când aurora încă n'aratã pèrul seș,
 Și scoica se ascunde în smârcurile mării
 Tu singurã, o Dila, la sóre coquetedî,
 Și încă porți pe fațã trãsura sãrutãrii.
 Amorul este nobil de ce îl profanedî?

Cum se bat astãđi Vitejii

(SATIRA)

Luptã crudã, luptã mare!
 Astãđi trebuie sã mor.
 Adversarul meș nu are
 Arme care te omor.
 Are armele putericî
 Cãror nimenî nu resist
 Cerul chiar ale lor fermeci
 Le-a răbdat atât de trist.

Are ochii dulci ca mierea
 Cu care crud te renesci,
 Siniî frageđi ca plăcerea
 Te-atrag, te țin cât trăiesci.
 Gura ei are ținbire
 Și suave parfumări,
 Lacrimi, resfături, iubire,
 Și arđinde sărutări.

UN VIS

Intr'o silvă mult umbrósă
 Pe un pat de trandafir
 Eú vėđuî pe o frumósă
 Nudă sub pėruî de fir.
 Dulci și parfumate bóre
 Pėrul ei aridicaú,
 Dragele rađe de sóre
 Vrînd s'o nvėluie, o trădaú.
 Din sínul ei de ninsóre
 P'un munticel îndoit,
 Doă căpșunî rîđátóre
 Abia aú îmbobocit.
 Mierea ținbireî ei, gura
 O aură cu polei,
 Astfel cum născând resura,
 Luna îi dă vėlul ei.
 Spre gátu-î plin de albețe
 Unde nasc bălaii perî,
 Fermeci dulci! o frumusețe!
 Ce-'ngânare de plăceri!

Par că-ar fi doma-azurie,
 Unde-'n nópte resar dorî!
 Ce contrast! ce armonie!
 Eū priveam acele florî.
 Şi supus prin căutare
 De fermeci ce străluceaū,
 Vrém sē puiū o sărutare
 Pe buḑele-ī ce rîdeaū.
 Dar somnul blestemat sbórá,
 Visul dulce a trecut,
 Vrém sē mai dorm vre-o órá,
 Sē mai vised. N'am putut.

TRANDAFIRUL

Pe tot ce-'n lume luceşte
 Trandafirii se îngîn.
 Dioa cu ei învelesce
 Degetele ei de crin;
 Fetele îi port pe gură
 Şi pe siniī lor de nea,
 Şi pe dulcea chevelură
 Ce ne face a medita.
 Când nevasta întēia órē
 Gustă drăgălaşu-amor,
 D'ale rosei dulci colóre
 Fetele ei se înflor.
 Sórele când trece-'n mare
 Face pe mare, pe cer
 O Graciósă cărare
 Unde rose nasc şi per.

Primăvara împletesc
 Cóna sa cu trandafir,
 Când în aer drag plutesc
 Pe aripe de zephiri.
 Când în urmă de furtună
 Curcubeul pare-'n nori,
 Rosa pare pe cunună
 Prin cele alte color.
 In silva unde-î altarul
 Sacrificilor d'amor,
 Unde rîură nectarul,
 Trandafii dulci color.

TARGOVISTEA

O Lyră! cântă astăzi Târgovistea cădută,
 E o virtute încă să cânti ce a trecut.
 Colo ređi tu palatul, ruină abătută
 Acolo altă dată vederei a părut
 Ghirladă graciósă arđind de strălucire,
 D'atâtea dómne june, splendóre și mărire!
 Virtute și nobleță, amor și dulci color,
 Pluteau pe a lor cale sub pașii lor de flor.
 Pe tron demn ce de crime și lașități amare
 Nu se-njosesc încă. Pe lêngă domni eroi
 Luceau ca nisce ederi în flor, de desfătare
 Pe nalți stejari, dulci dómne, române, fragedi roi.
 Eroii aici născură nenumărați o dată
 Ca stelele pe ceruri când nóptea se arată

Strălucitori de gloriî, ei se aseamnă
 Cu sórele din care luminele curaũ.
 Dar cine ne va spune acele fapte dalbe
 In lupte de trei secolî cu-acele națiuni
 Ce vreaũ sã îi robescã, și acele brațe albe
 Ce de amor, de graciî le împleteaũ cununî?
 O lyrã, vin, destéptã cerésca melodiã,
 Tu grija unui suflet aprins d'un sãnt amor
 Al patrii perdate, unițivã-armonia!
 Vai! unde fuge acéstã mulțime de popor!
 Și unde-o duc tiraniî, ce nu aũ bãrbãție?
 Corónã graciósã ți se preparã ție!
 Când nu vei mai fi valea pe care orî ce flóre
 Frumósã, d'a lor urã, se vestejesce, móre.

VIRTUTEA

Acéstã lume-î umbrã ce fuge și dispãre
 Și viața nóstrã trece cum trece-o sãrutare.
 Cum trece o țimbire. cum trece un suspin,
 Ca lacrima-aurorei în cupa unui crin.
 Când ora tristã vine pe om ca sã strãmute,
 Ferice-î daca lasã un nume de virtute!
 A gloriî luminã, se duce cãtre ceri,
 Se stinge fãrã urmã; și rose de plăceri,
 Și-avere și mãrire, tot se risip în vânt,
 Și nasce pentru mórte, și pentru un mormânt.
 Goniți din mare-n mare, ferice cel-ce atinge
 La port când a le vieții amari patimi le-nvinge.

Tot ce-a făcut în lume se plângă, se iubescă,
 Să facă rău la alții ca el se le domnescă,
 Averi strălucitoare și amorul frumuseții
 Și gloria tot trece în noaptea-eternității.

V I N !

Jună fată, vin cu mine,
 P'astă mare sub asti ceri.
 Este timpul ce convine
 Drăgălașelor plăceri.
 Vin! amorul în dragi jocuri
 Chiamă graci și larcini,
 Rose, risuri, lacrimi, focuri,
 Frumuseți cu gât de crini.
 Unde patima destéptă
 Viață noă-'n muritor,
 Unde sufletul s'astéptă
 Ca lemnul mirositor,
 Ca să ardă să prefume
 În al amorului foc.
 Valul este plin de spume,
 Zephiri pe val se joc,
 Vin și de plăceri te-'mbată,
 Și mă strînge p'al tei sin
 Vino până nu s'arată
 Mórtea, se ne dică: vin!

LA S...

Își face o corónă din părui de ebin.
 Albastri ca azurul ai sei ochi vii lumin.
 Și graciile varsă cu mânele lor pline
 Pe fațăi pure fermeci și străluciri divine.
 Se pune la un piano și degetele ei
 Revarsă-o armonie ce ar fi repit pe ței.
 O dulce! frumusețe, când tu joci, lêngă tine
 Trag hora nbălsămită dorințele divine.
 O graciósă fică a dulcilor prelude!
 Melodia ta-ncântă pe orî cine-aude.
 Zephyrul între arbori și prin plăcute flori,
 Suspinul fraged, dulce, de dragi privigători,
 Și unda de cristale mugind cu vijelia
 Pe marea murmurósă, îți recunosc domnia.
 Pe pleope se întinde un vël plăcut de cene,
 Și fraged îndivină langóřile ebene,
 In care tu perî! sînuți ferice enervat
 De voluptăți, palpită și varsă, prefumat,
 Nectarul armonii. Tot ce are asprime
 Induioșat, ferice de sunete divine,
 Ce degetele tele de rose respîdesc,
 Și în a lor dulcēja, ei fericiți găsesc
 Un fermec fără nume, de candidă plăcere,
 Ce vindecă în viață orî ce păs, ce durere.
 O viață d'armonie! o fia armonii,
 Tu ce repesci prin cântec, și crudele dureri
 Le schimbî în dulci delicii; când fica poesii
 A armonii musă cu mâna de plăceri

Descinde și resfață auđul omenesc.
Revarsă, inger dulce, acel estaz ceresc!

DORULA

Florile sunt mai puțin
Dalbe și strălucitoare,
De cât fața ei de crin
Dulce, și desfătătoare.
Lacrimile dimineții
Scăldate pe vioreli
Cu recórea tinereții
Se varsă-n bobî aureli
De azur și de purpură
P'a sa față, p'al ei sîn,
Pe frumósă mică gură
Roă de ăimbiri se-ngîn.
In festin pare frumósă
Cupa în mână ținea
Cupa cu vin generósă
Ce ospețul curona.
Cupa cu roa de viță
Ce-ardea-n aur luminând,
O depune sub guriță
Pentru țără inchinînd.
Roa viții ferbe n spumă
Și a ei gură săruta,
Graciile-î fac cunună
De foc ce din ochi vărsa.

VITIGA

Cu mâna virginală ea p'a sa frunte pune
 Coróna graciósă de păr, de bucle brune:
 In verdele și fraged sîn al acei grădinî,
 Îi place a sa cosița se-o facă a da lumini.
 Ea are sîn d'ivoriu, și cóma castanie,
 Și gura ei e fagul ce nasee ambroasie,
 Al ei sîn fuse templul de graciî odorant
 Și gura-î este-o cupă din care al ei amant
 Nectarul voluptății bînd și făcând să bea,
 Uita pămêntul, cerul, și-n vise se răpea.

LA ADA

Voi să culeg flori rîdînde
 In ale Adei grădinî,
 Ada cu surîse blînde
 Și cu brațele de crini.
 Iată vaea prefumată
 Unde ea, de cînturî, flori,
 Se resfață cununată
 De fermeci desfătătorî.
 De frumuseți e tesaur,
 Când umbrește capul ei
 Cu o corónă de aur
 Ce-o asemănă cu zei.
 Vino, fiică a poesii
 P'aste versurî a vërsa
 Graciile melodii
 Ce lucesc în vocea ta!

Graciósă mesageră
 De nobile cugetări,
 Ce Venusa le etheră
 Cu nectar de sărutări.
 Tronul frumuseții luce
 In ochiul teū înfocat,
 Și pe sînul teū cel dulce
 E un eden p̄fumat.

Pe mormântul Domnișoarei Maria Ioranu

In primăvara v̄rstii când viața era dulce
 Și tot era speranțe, dorințe, vise, dorî,
 Ca crinul dimineții ce de junete luce,
 Inclina pe sînul morții al meū sîn plin de florî.
 O dómne! tot ce nasce trăiesce-o și în viață;
 Tot are o auroră și-o séră pe pământ,
 Eū nu am avut séră, de cât o diminătă,
 Eū în aintea serii cădui într'un mormânt.
 Dorințele suave nu fură împlinite,
 Născând ele periră, și rosa de plăceri
 N'ainte să reverse suflări îmbălsămite,
 Se stinse în lungi lacrimi și zile de dureri.
 O horă de ilusii, și vise aurite
 Ce îmi trăgeau în viață un drum de trandafirî,
 O barcă de delicii, de graciî fericite
 Ce mișcă ai aurorei suavi și dulci zephirî,
 Abia din port purcede și négra vijelie,
 O sôrbe, și pe urmă tăcere, și timp lin,
 Așa și a mea viață în prima sa janie
 N'ainte de plutire, perdu sboru-î senin.

Cât e de dulce viața când jună ea se perde!
 Ce crudă ar fi ursita când dorile părând
 În rose și în aur, în primăvara verde,
 Natur'ar opri cursu-î, în negru-abis trecând!
 Dar nu sunt aurora, sunt o ființă dulce,
 O flóre ce se nasce spe a se vesteji
 Și înaintea serii se-'nclină și se duce,
 Pân' a nu bea nici roó, nici sóre, dintr'o di.

Principesa Venețiană

Luna pare printre stele
 Ca un taur ce-ars d'amor,
 Printre Junice rebele,
 Varsă foc strălucitor.
 În gondolă ea culcată,
 Rose, nea, aur, azur
 Fac ghirlanda prefumată
 A corpului ei cel pur.
 Buclele ei de lumină
 Resfiră-'n vânt scânteii vii
 Ca un fulger ce lumină
 Pe un nor de vijelii.
 Ea apare graciósă
 Ca curcubeul pe nori
 Ca o glorie frumósă,
 Ca o roă peste flori;
 Ca aurora plăcută
 Din sinul nopții eșind
 Ca o speranță perdată
 Sufletului strălucind;

Cu murmura dulce-a mării
In săruturi de Siroc
Un strein dă sbor cântării
Ce-arde de un ceresc foc:
«Tineretea ta cea pură
Frumuseți rari ce tu ai
I a lumilor parură.
Spune, dragă, cui le dai?
Nu e altă frumusețe
Ție a se egala,
Cine a le tele fețe
Vede, perde mintea sa.
Ca vederea ce orbesce
Intr'un sôre strălucit,
Pe a ta frunte lucesce,
Fermecul cel înflorit.
Cum din arbori prefumată
Cade o plôie de flori
Și se varsă colorată
Pe paseri pe aripiori,
Asfel o suavă roă
De nuri și dulci străluciri
P'a ta față dulce ploă
Printre fragede țimbiri.
Printre umbre, prin lumină
Tu pari și te perđi pe loc,
Asfel pare luna plină
Prin valul mării în joc,
Și seamănă că resare
Din sînul mării umbros,
Ea când pare când dispare
Sub un val vijelios.

Cugetele tinerele
 Și suave de amor
 Sboră pe urmele tele
 Asfel cum pe flori dulci sbor,
 Bură de mare lumină
 Sbirnăitoare, lucind,
 Graciósele albine
 Drăgălaș ușor plutind.

Pe mormântul Ormănișoarei Ecaterina Steriade

Când într'o tristă toamnă pe vale veți vedea
 O rosă-ntârziată, gândiți la sórta mea,
 Eü am perit din viață nainte d'altă rosă,
 In aurora vieții, abia fiind eclosă
 Când veți vedea lumina ce sórele resfrânge
 Culcându-se, în aburi de aur și de sânge,
 O rață ce în nópte lumină încă ea
 Perdută, rătăcită, gândiți la sórta mea!
 Eü am văzut pälindumi al meu bouquet de flori
 Când porțile umbróse se deschideaü la dorí,
 Nu am trăit ca flórea, nu am trăit ca rață,
 Un timp de și scurt, însă de sórtă regulat.
 Eü nu am avut séră, nu am avut amiață
 Și viața mea se duce cum trece un-sérutat.
 Voi când vedeți în sinul frumóseï diminețe
 Ridînd alba-auroră în dalbă tinerețe.
 Când primăvara dulce ce n lume a venit
 Aruncă o flóre stinsă din sinu 'mbălsămit,
 Vē aduceți aminte ca de o dulce rosă
 Ce-'n dimineața vieții pe mórte se reposă

Și care lasă corpul în lume vestejit,
 Și sufletul se duce cu fumu-nbălsămit.
 Al florilor la ceruri, al florilor d'o ți
 Amară este mórtea așa jună-a muri!

DOLICA

Veî tu, Dolica, sê-ți fiî amante?
 Pentru acêsta ce veî sê-ți daî?
 Veî tu ghirlande de diamante,
 Rochi de purpură ce dómnele-aî?
 Veî tu podóbe desfătátóre,
 Veî tu palate, musică, joc?
 Veî o corónă, strêlucitóre,
 Carite d'aur cu cai de foc?
 Veî tu pat móle, fraged de rose,
 Cort de mătase, leagăn de fir?
 Veî o parură ca sê repose
 Și sê se strângă pèruși de fir?»
 Ochiî ei lánceși atât se umplură
 Atuncî de lacrimî ce respânda,
 Și p'a sa față se abătură
 Cât ea cu ochi nu mai vedea.
 — Nu voi nici aur, gloriă vană,
 Ce inimî base pot încânta;
 Voi tótă viața eî suverană
 Sê fiî o dragă, p'inima ta.
 Dicând ea asfel pe genuchî șade
 Și se revarsă pe sânul seî,

Dulce ca rađe ce din cer cade
 Și-'mbrățișă linul pârău.

LA O MUSA

Nu mai e nimic în țără
 De cât câmpul aurat,
 Dulcea mea, viața-î amară
 În orașu-'nstreinat.
 Unde nu mai este viață
 Românescă, ci streină,
 Unde flórea cea cerescă
 S'aú învéluit în spină.
 Vin la câmp unde natura
 Are încă fermeci dragi,
 Unde viața-are parura
 Și frăgesimea de fragi.
 Unde limba, unde date
 Aú colórea de demult
 Sunt române, dulci, curate
 Și trăiesce vechiul cult.
 Nori de aur color cerul
 Rondurele și Cocori
 Vin și sémână etherul;
 Câmpul se-'nbracă cu floră.
 Unde paserea la sóre
 În floră se scaldă cu-amor;
 Cum inime de fecióre
 Se scald în speranța lor.
 Vin și veđi aceste locuri
 Unde fetele hori trag,

Vin și în plăcute jocuri
 Prefumă cu-al gurei frag;
 La umbrele păduróse,
 Pe-al rîurilor mal,
 Unde undele lucióse
 Cură-n valuri de cristal;
 Și seamănă cu palate
 Strălucitóre de flori,
 Fragede și prefumate,
 Cu myriade colori.
 Vin te scaldă în tăcere,
 In undele de cristal,
 Vin bea a naturei miere,
 Ca sînul teú virginal.
 Este-o vale ce respiră
 Prefumul desfătător,
 Unde paserea deliră
 Și se-'mbată de amor.
 Puii fac o ciripire,
 Cum copii noi bombăneam
 Mumei, plină de iubire,
 Căria drag îi đimbeam.
 Veđi o ederă frumósă
 Ce ia-'nbrațe un stejar,
 Astfel vin, și-amorósă
 Mă imbată de nectar!

AURUL

Cine aurul iubescce,
 Nu iubescce țera sa,

Tot ce-î nobil vestejesce :
 Să adunî este a prăda.
 Aurul nu are fală
 A corupe mórtea-'n sbor,
 Mórtea este mai morală
 De cât slabul muritor.
 Aurul viața n'o face
 Mai lungă nici un minut,
 Și-'n ce aurul ar place
 Când mormântul s'a vĕdut ?
 Viață simplă, și curată
 Și-amici buni și sinceri,
 O inimă delicată
 Ce respiră dulcii ceri,
 Și-un corp fraged de ninsóre
 Cu bucle d'aur, ebin,
 Să ploă ca foc din sóre
 Vise dulci din al ei sîn.

LA EA

Vin tu și te reposă
 Pe patul înflorit
 Și fraged ca o rosă,
 De vise poleit ;
 La umbra pădurósă
 Pe malul astuî riü,
 Vin, dulcea mea frumósă
 Ca graciî fără briü,
 Pe florî albine sbórá
 Ca rađele din cer.

Și florile colără
 Ca ȃorile-'n ether.
 Și fragedele bóre
 Cu siniî rîđători,
 Revarsă-a lor recóre
 Și suflul dupe flori.
 Vin cu a ta cosiță
 In valuri de lumini
 Cu mica ta guriță
 Bujor născând din crini,
 Să dovedesci că are
 Mai delicat miros,
 Suavați sărutare
 De cât crinul frumos.

UN VIS

Un vis aveam o dată
 Vis fraget, sânt âmor,
 Visam o țără lată,
 Un tron strălucitor,
 Amor și libertate,
 Eden de dulci plăceri,
 Mărire și dreptate
 Și-un termen la dureri,
 Dar visul se termină
 Și ochii aű vėđut
 Speranța mea divină
 Perduță in trecut.

Tiranî fără mărire
 Și favoriți mărșavi
 Sdrobind în suferire
 O nație de sclavi.

Poetul și Libertatea

Poetul

O dulce libertate! de ce ne-ai părăsit,
 Vin încă în pământul ce-o dată te-a iubit,
 Vezi tu acele rose ce primăvar'aduce
 În sinu-i și s'amestec cu ținbedul cel dulce
 Al tinerei vergine, cu fragetul ei sîn,
 De flori desfătătoare și de speranțe plin.
 Văduta-i tu o țără mai verde mai plăcută,
 Un cer atât de splendid cu stele ce'l sărută
 Cu văi desfătătoare, ce sub mărețe-arări,
 Revarsă riuri d'aur, și viață, desfătări!
 Cu flori îmbălsămite pe maluri de părae
 Ce formă dragi ghirlande roșatece, bălae!
 Păduri desmerdătoare ce, nasc din mări de flori,
 Mestécănul și ulmul, și plopî perduți în nori.
 Aici, o libertate, era frumoasă viața
 Trăind tu, fericirea ar fi vărsat dulcéța,
 Pe ale noastre țile de fragete ținbiri
 Pe glorie, putere, mărire, străluciri.

Libertatea

Nu este libertate acolo unde toți
 Cred că o țără este avere de despoți,
 Ce perde-a sa natură, și pentru un deșert bine
 Își vinde a sa voință la-'nriuriri streine.

Poetul

Dar veđi natura încă a mai remas frumósă,
 Ea pentru ca se-ți placă, aterne amorósă
 Tapete colorate de flori pe răni amari,
 Răni ce-aũ făcut pe sinuĩ vënduții mercenari,
 Vin, dulce libertate, căci ca se te priméscă,
 Când omul sclav prepară tyranii se-l robéscă,
 Natura te astéptă, și-ți dă un pat de flori,
 Și arborii cu frunđa un pavilon de nori.
 Azur, purpur și aur pe ceruri strălucesc,
 Pământul intunică de trandafiri lucește;
 Vin se aduci cu tine Români cu inimĩ mari,
 Se vindecĩ aste rane infame și amari.

Regina lui Candaule

Un rege Candaule regina sa iubea
 Atunci iui Gyges unul din oficiari el dice:
 Se vie când regina în patul ei dormea
 S'o vadă desvelită, frumósă și ferice.
 «Vin, veđi cum învelită numai de frumuseți
 «Ea dórme. Nu e-'n lume femeie mai frumósă.
 «Veđi, graciĩ! și își scaldă suavele ei feți
 «In rose, crini, ghirlandă, plăpândă, graciósă,
 «Din suflu ei se varsă un suflu de nectar.
 «Ce sufletu-ĩ parfumă și frăgesime-aduce
 «Și mâna ei reposă p'al cómiĩ aur dulce
 «Ce cade, bucle late pe sîn, mărgăritar!
 «In umbra cómei sale lumină gătul alb
 «Ca spuma dupe mare în vânt de vijelie

«Și capul ei se-nclină pe brațul ei cel dalb,
 «Rotund, și nud, ghirlandă, cerescă armonie,
 «De frumuseți, de graci și dalbe străluciri;
 «Pe sinul ei măceșe roșesc printre ninsóre,
 «Și scânteie pe buze plăcute prin ținbiri,
 «În valuri de dorințe, curate, răpitoare!
 „Vezi tu pe ochi cum cene lungi, crețe, delicate
 „Își varsă a lor umbră, pe fața ce îngân
 „Roșețele-aurorei, albeți dulci și curate;
 „Ca valul mării saltă al ei ferice sîn.
 „Dar iată, se destéptă ca rosa-'nbobocind
 „La rațele de sóre. la roa rëcorósă
 „La sărutări divine de zephiri rëtăcind.
 „Vezi, tremură, prefumă ca flórea amorósă.»

Ea vede dupe rege un june oficiar;
 Roșesce, și în somnu-î noú ea se reînchide
 Adoă și ea-l chiamă, cu gura în nectar:
 Îi dice să alégă orî a se sinucide,
 Saú regele se-omóre și să o ia pe ea.
 El regele omóră; iar lui îi dă ea mână
 Și tronul și d'atuncea pe patuí o privea
 De séra pân' la dio când țorele se-'ngână.

PĂȘTĂRĂRUL

(Idilă din Bion)

Un prunc armat cu lațe în nisce richițele,
 Veghia cu nerăbdare să prință păserele.
 Amorul pe acolo s'arată lui plăcut.
 Acest vënat îi pare ciudat, necunoscut.

Intinde lațu'ndată pe brațda înverdită;
 Nerăbdător astéptă, pe pradă, o invită.
 Alături păserica voltésă al eî sbor,
 Revine, trece, rîde de micul vênător.
 El, supërat, îndată fãramă lațe, tôte,
 La un bătrîn se duce și spune cum nu pôte
 Së prindă păserica ce vede el sburînd.
 Bătrînu-atunci surîse, și, capul cletinând;
 — «Eû o cunosc, îi șise. S'o prindî tu umbli ôre?
 «Fugi d'astă păserică cu răpeșî aripióre,
 «Cu dënsa fericirea nu pôte locui!
 «Ea fuge de la tine, nu cată a'șî vorbi;
 «Dar fãte om în vërstă, și 'ndată se va pune
 «Pe fruntea ta robită, pe sinul teû de june.»

Viora, Tacen, Sorica, Maria.

IDYLLĂ

Țeraniî se adună la umbre de pădure,
 Cu albele copile cu ochiî lor de mure,
 Smarand, și viorele în rașe și-n langorî,
 Pe malul unei ape ce se rădică-n florî.
 Eî pun un preș pe cântul ce va suna mai dulce
 Pe ceia ce-n fecióre de nurî cerescî străluce
 Së fie-a lui socie, și gura cu plăcere
 Pe gura sa se verse a graciî-sale miere.
 „Incepeșî voi cântarea ședînd p'aceste florî
 Voi sub a căror mână pãmëntul dă comorî.
 Și sub cântarea căror, pe crudele durerî,
 Se varsă atât de dulce o roă de plăcerî!
 Acela ce prin cântuî va străluci astă-dată

El va avea pe Hera, plăpândă, dulce fată,
Să-î împletescă n viață cunune de ținbiri
In a le vieții sale amare suferiri.

El ȃice, doî s'arată și unul astfel cântă:

Dan.

Intr'o pădure deasă o fată se avîntă.
Și patru dragi o urmă și-acolo o-nconjur.
Ici unul î spune că-arde de dînsa cu amor.
Un altul că-î frumósă ca ramuri de pădure
Pe care luce o roă de fragede răsurre,
Un altul o compară cu ȃimbetu d'amor
Ce p'a juneții buȃă cunună un bujor,
Un altul cu lumina de viață, de plăcere
Ce-apare într'un suflet în óre de durere.
Dar tînera copilă ce-n inimă ascunde
Suava preferință, și-amorul, le respunde.»
— «Orî care ar fi acela ce prețu-o merita,
Ferice nu va face pe socióra sa,
Căci fără de avere, și fără fericiri,
Inbirea-o ȃi trăiesce, ca dulciî tranclafiri.
Acela care are o turmă mult mai mare
Și brazde pe câmpie mai mult póte să are,
Acela are dreptul ca să are-n sínul meü
Căci nu voi fi în viață eü singură și eü.“

IDYLLA

Lumina este stinsă. Ea dórme, saü e dusă
In nóptea prefumată pe fragedul Bosphor,
De órele suave pe cale e condusă,

Respiră, o frumusețe! dorințele d'amor!
 Prefumul vieții, noastre și frageda recóre!
 Femeia este roă ce luce pe o flóre,
 Ca blonda anemonă ce a trăit o și
 Dar vino, la feréstă când séra va veni,
 Ca stelele din ceruri, și eū trecând pe mare
 Sē vęđ a ta privire ce cere-o sărutare,
 Când luna d'aur plină urcânduse spre cer
 Intórce tótă rađa pe graciosuți pěr.
 Stând în a ta ferescă cu capul p'a ta mână
 Și lacrimi amoróse dorințele-ți îngână.
 Saū daca vei mai bine cobórá-n silva verde
 Sub care bombănindă o undă 'n florī se perde.
 Cu fața ca argintul; cristalul cel curat,
 In fundul ei străluce pe malul prefumat
 De florī și de dorințe, un pat de desfătare
 Ce dură cât trăiesce o dulce sărutare,
 Cu broderii de purpur, de aur, de smarand.
 Umbrit d'un șir d'oleandri, și daphin odorant.
 Uninduse prin frunđe și florī ce daū lumină,
 Și drăgălaș respiră parfum, recóre lină,
 Oh! vin, ca aurora cu ochii tei în jos,
 Cu fața purpurată, o vis delicios!
 Ea intră în pădure cu aer gracios
 Savună și respiră al florilor miros:
 Prin iarbă verde calcă, și rochia-ī plutitóre
 Inótă pe o undă de florī desmerdátóre.
 Vęđuī a sa figură cu buđa de purpur,
 Vęđuī atuncea cerul lucind mai mult azur.
 Resună-'n fluer dulce pe pădurósa vale,
 Mai dincolo murmură o undă de cristale,
 In arburī myriade de dulci privigători

Modulă hymnul verei și spun ai lor amorî.
 In aer se îngână un hymn melodios
 Ce cântă ale ei graciî, și chip delicios.
 In calea ei, pîriul opresce cursul dulce,
 Și flórea nalță fruntea, și n dulcî colorî străluce,
 Și paserea pe ramuri modulă fraged cânt.
 Pe florî, pe iarbă, arborî s'opresce al seriî vînt.
 Și sórele în mare voind să se cobóre.
 Sărută printre arbor al ei sín de niosóre;
 Iar ea culege rose, cu mâna sa de crin,
 Le dă să le sărute al ei amoros sín.
 Urmând desfătătóre dorințe și capriciî
 Cu mâna recorósă ea respîndea deliciî.
 Și vocea sa suavă s'unesc la natură
 Cum crinul dimineții s'unesc c'o resură.

MIGDULINA

IDYLLA

Cădînd în bucle pîrui măi jos de al ei briu
 Pe spate, Migdulina alérgă către riú,
 Picióarele ei albe și micî sunt nude; spiniî
 Inamorați le-nțépă cu resfătare criniî.
 Și-i schimbă în resure; cămașa flutura,
 Ea de amor nebună, pe rovinî alerga.
 Pe malu-apiî vine, o trupă de fecióre
 O vîd, și trupă dulce venea se-o înconjóre,
 „De ce, o Migdulină, când negrele măgure,
 Și grindii, plaiul, lunca, și codru înfloreasc,
 Tu escî atât de tristă, și dulcea ta pădure
 De brcbenei pe fațăți gîndirile pălesc?

Perduta-î vre o vacă în lacuri, prin zăvoie?
 Prin verđile richite, un miel se risipi?
 Tu plîngi, și nu plîngi lacrimi, tu verși din ochi șiróie!
 Ea ȃice: „O surate! eũ viũ spre a muri!
 Durerea mea nu este atãt de ne-nsemnatã,
 Voi sciți pe Dic pãstorul acest june flãcãũ
 Ce crinii se inginã pe fața sa curatã,
 Și-abia pe buȃă luce mustața spic de grũ.
 El e frumos ca cerul ce dupe ȃile rele
 S'aratã la vedere departe strãlucind
 Ca o plóie de raȃe p'un val de viorele,
 Ce-'necã și se-nclinã, pe ele drag plutind.
 Ce nu sunt eũ frumósã, îmi spuneți, voi ce-odatã
 Mẽ-ncununați cu raȃe de dalbe frumuseți,
 Ca el ce a le Dorii dulci frumuseți nu-mbatã,
 Sẽ vie cãtre mine? în lacrimi mẽ vedeți.
 Acẽstã dimineatã cãnd ȃorilẽ bãlae
 Își despleteãũ în nópte al lor pěr gãlbior,
 Plãngeam și-ardeam, de dulce a dragosteĩ vãpae,
 Zãnatecã. uimitã la el mergeam cu dor.
 Dormea pe iarba verde, pe florĩ ca o plãcere
 Pe viața fericitã ce nu scie dureri;
 Eũ îi vȃdui în somnuĩ ȃimbirileĩ de miere
 Ce resfrãngeãũ pe fața dulci raȃe de plãceri.
 „Tu ce dintr'o lupóicã pari cã-ai nãscut în viața,
 O inimã d'aramã. ne demn d'a fi iubit,
 Primesce a mea durere, în astã diminẽțã,
 Eũ mor, cãci tu esci rece, esci crud, neînblîndit.
 De voi trãi eũ încã, va fi amarã viața
 Ne-avẽnd a ta iubire, tu nu mẽ vei iubi.
 Și numai a mea mórte va sparge-acẽstã cẽțã
 Ce-n cerul vieții mele ursita grãmãdi.

Mor, și de viață dulce nu-mi pare reu a perde,
 Căci tu cu-a ta purtare în mórte ai ofilit!
 Ai ofilit în sinui orî ce fusese verde
 Și dulce, ca o tómnă un câmp ce-a vestejit.
 Nu te blestem eũ însă, și îți uređ în viață,
 Să te iubescă tiněr aceia ce iubesci
 Și p'ale sale brațe de crini, ce te resfață,
 De dragoste beat dulce, răpit să înfloresci.
 El ochii îi deschide, mă vede, și se-'nturnă,
 Si eũ cu ochi-'n lacrimi suspin și voi să mor!
 Aveți grije d'oițe ce las pe a mea urmă,
 Și pe mormentu-mi puneți, resurî, crini și bujor.
 Ea ȕice, și s'aruncă în unda ce o sórbe
 Dispare; valul geme, se fac încrețituri,
 Se face-un cerc, se-ntinde, perind prin umbre órbe
 Iar luna varsă rađe pe urma-î de resurî.

GULNARA

(IDYLLA)

E nópte, luna plină se-naltă pe un pisc
 Scăldind în valul mării strélucitorul disc.
 Un om trecea în umbra saraiului ce plană
 În cétă de lumină și umbre. O Sultană
 Privesce, și îi ȕice: „Oh! cât e de frumos!
 El cãntă-'n sinul noptii un cânt melodios.
 „Ascultă odaliscă a cãrii neagră ceană
 Umbresce pleopa albă, atât de drăgălaș,
 De mă iubesci, înceată de a mai fi Sultană
 Și vino în pădure în verdele-mi locaș.

Eū voi pădi pe turme și tu, cu a ta mână
 De crini, vei mulge turma, sub verđii chipariși,
 Albina poleită acolo rosa-ngână,
 Și paserile cântă ascunse-n seceriși.
 Dar tu nu vii cu mine, tu nu faci sacrifice
 Amorului. „Saraiul, și sclave și averi,
 Nu voi nimic ce-n viață nu m'a făcut ferice,
 Voi o corónă dalbă de fragede plăceri.
 Viū în a ta pădure locaș de desfătare
 Ca să mă strângi în brațe, și palpitind d'amor,
 Să vęd a lunii brazdă de aur peste mare,
 Și-nfiorind ca valul de spume, și să mor.
 O pușcă înspăimântă pe blinda căprioră,
 Căldura sécă apa, dar tu frumos ghiaur,
 Aprinđi în al meu suflet un foc ce mă devoră
 Și-mi face a mea viață un cer dulce d'azur.“
 Când ȑorile pe ceruri cu lacrimile-n cene
 Vor plânge pe câmpie, pe tinerele flori,
 Tu vei veni aicea prin umbrele ebene,
 Și eū lucind în cómă-mi, te voi urma la ȑori.“
 Când ȑorile în lacrimi învêlue pământul,
 Intr'o pădure verde sub verde cuconar,
 Și când pe frunđe d'arbori adórme dulce vântul,
 P'un pat fraged ca rosa dormea dulcea Guluar.
 Veđi fermecul dulceții nectarului ce-'n gură
 Revarsă frumusețea și amorul o savură?

Barca lui Aman

(IDYLLA)

Veđi tu un vas, tabloul de a lui Aman mână,
 O fragedă ghirlandă de june frumuseți
 Stând una lêngă alta; ca florile se ngână
 Cu variate rađe, colori, delicateți.
 E un bouquet de graci, o plóie de lumină,
 De umbre și de aur, d'azur și de rubin;
 Colo stă una brună, pe umerii se-nclină
 C'a corbului aripă, o buclă de ebin,
 Și ochii plini de flacări s'animă în langóre,
 Arđind de dulci dorințe, ea lasă ochi-n jos.
 Gândind d'amor ea numai, angelica pudóre
 Invêluie obrađu-i c'un vël delicios.
 Alături e o blondă, un seceriș de aur.
 Pe umerii se varsă, și rađele lui vii
 Pe sinui ca lumina de diori pe un alb laur,
 S'ascunde în gropița suavei ei bărbi.
 E una ce nu este nici blondă, și nici brună,
 Cunună castanie de pěr abia-aurit
 Abia d'ebin, formează pe fruntei o cunună
 Mai scumpă ca coróna unui domn fericit,
 Dar într'o plóie d'aur, d'ebin și de ivóre
 Ce formă a lor ghirlandă, poți tu ca să alegi,
 Pe una saũ mai multe, mai dulci, mai răpitoare
 Când veđi un câmp de rose pe care să alegi?
 Și barca la lumina ce cerul o resfrânge
 Pe riũ s'avêntă fraged și ele încă apar.
 Simți din tabloũ că mișcă. și ochii se resfrânge
 Și sinul lor revarsă prefumul de nectar.

DRAGOȘ ȘI DOLICA

(IDILLĂ)

Dolica.

O Dragoș, este dulce cântarea armonioasă
 Ce cântă-n malul apei o salcie pletosă.
 Dar și mai dulce sună al teū fluer de soc
 Sub buđați de resură, vin, cântă-n acest loc.
 Și daca-n astă luptă vei câștiga, noi ție
 V'om da un țap cu córne mai mândru să nu fie.

Dragoș

Cu albele frumoșe eū viū pe acest deal
 Sē sun în fluer dulce și-n bucium și n caval.
 Voi toți veniți la mine p'acéstă naltă stană,

Dalica

Dar la amiađa dórme bălaia Cosânđeană!
 E timpul când de trudă repausă puțin
 Și somnul îi resfață al seū ochiū de foc plin.
 Tu care cânti ferice, vin în pădurea verde
 De ulmi, stejari, mesteacănī sub care drag se perde
 Al đinelor de rīuri hor dulce și frumos,
 Și-al đeului sociū mie chip rustic și voios.
 Vin și fă să resune acuma pe aice,
 Pădurile stufóse, sēlbatece colnice,
 Cântărileți plăcute ce a făcut gelos
 Pe fiul Eudochiī, suavul Făt-frumos.
 O Dragoș, ia privesce ast vas lucrat ferice
 De-ai meī păstori din lemne ce cresc mărețe aice.
 Mirose a pădure, pe margine lucesc
 Brândușa cu edera și frunđele s'unesc.
 Veđi ce lucrare rară, ce mare frumusețe.
 În mijloc o regină, cu drăgălașe fețe.

Un vël pe cap se vede, al ei p'er păcuros
 Se varsă p'al ei umer ca sórele frumos,
 Și până la genuche coprinde corpul ei;
 Alături, lêngă dênsa, s'e vađă ochii tei
 Asti doi amanți sub bucle lungi și strêlucitóre
 Se cértă pentru dênsa; dar nefolositóre
 E lupta lor, la unul suride răpitor,
 Pe cel alt ea îl arde cu ochiul plin d'amor.
 Iar ei se întărită, mânia p'a lor față
 S'arată, când femeia perfidă îi resfață
 Cu ochii plini de flacări și fragede langori,
 Și un copil sub arbori c'un coș culege flori.
 Și ochii seî la struguri pe amorósa viță
 Se lasă, parcă mișcă suava lui guriță.
 Pe vale se vêd arbori și drăgălașe flori,
 Minune rară dată de mână de păstori.
 Dar Dragoș astfel cântă cu viersul lui cel dulce,
 Când june păstorite, și junî păstori aduce
 Aicea ascultarea. „O ține cu ochi vii
 Eșiți din riuri, stufuri, din pesceri și din vii,
 Veniți, colo la umbră, pe flori treceți riđind,
 Cu brațe de garófe albi, roșii și bătând
 Cu pașii în cadență, perdute de delir,
 Și mirosind ca rose cosițele de fir.
 Vê desmerdați și pentru a mea dulce cântare,
 Veniți și p'a mea gură dați câte-o sărutare!
 El cântă și Dilica cu gura de bujor,
 Îi dă drept premiū vasul de lemn desfătător.
 Cea mai curată miere; nici fața lui Đoril
 Nici cântul philomelii n'aũ hymnul mai gentil,
 Și atâta plin de graciî, ia vasul! strêlucire,
 Lumină, umbre rađe, ceréscă-'nbălsămire.

Ce sinul lui respiră. Vădind, ai cugeta
Că apele ce-arată, vin a te ineca.

Amantul nefericit

IDILLĂ

Când mâna sa de rose de părul teŭ s'atinge,
Îŝi lasă un foc ce nimeni nu pôte al mai stinge!
Așa cânta-'n pădure, sub arbori și pe florî
Odriŭ păstorul Vranciî cu munți perduți în norî.
În primăvara vârstei, pe fața lui cea dulce
O ceață aurită abia pare că luce.
Iubescce cu căldură pe alba Viorea,
De dorul cel consumă nu se atinge ea.
El cântă și și nópte, și dulce și molatec,
Așa își spune dorul acest păstor sêlbatec:
Când o 'ntêlnesce-'n cale el lasă ochi-'n jos,
Și rumenă ca ruja la sóre luminos,
Nu pôte se-î verbéscă, nu are îndrăsneală,
Abia privesce colțul din pèruî de beteală.
Dar iată cum el cântă când singur, în păduri
Își spune dorul tinăr la dulcile murmurî.
«Copilă! escî plăpândă ca tinëra miórá,
Și iute ca o bóre în fuga sa ușórá,
Dar când îmi dici o dragă, că tu nu mă iubescî
Mai acrá c'agurida tu mie parî că escî.
Căci frageda mioriță când lupul a văduț,
Nu fuge, cum de mine, fugî, tu fermec plăcut.
Eŭ te iubesc ca viața, ca valea, ca suspinul
De vânturî ce adie și drag resfață crinul,
Dar crudă, n'ai pietate de mine, nici de cum.

Nicî ochii nu-mî dai mie când mă găseşti în drum.
 Eû nu sunt astfel, sînumî imî arde de amor
 Cum turturelul arde de apa din isvor.
 A noptilor tăcere o turbur prin suspine
 Cât riul mă întrébă în calea sa pe mine
 De sunt un riû, şi ulmul de sunt ulm plângător,
 Inturnă ochi-asuprămî căci lînced, sufer, mor.
 Eû cânt, vergură-n flóre ai tei nurî drăgălaşi,
 A ta gurişă dulce şi periî tei bălaşi.
 Am doădeci pogóne tot bune d'arătură,
 Şi un islaz, şi plugurî, şi boî pe bătătură,
 Şi-o inimă de flacări, tu frumuseţea tea.
 Për lung de micşunele, şi sînul teû de nea.
 Vin, dragă, vin la mine, voi suferi de-ţi place
 Cu foc se-mî arđi tu braţul şi orî ce reû vei face.
 Dar sóţă se-'mî fiî mie, mânaţi a săruta
 Când sărutatul dulce nu ai erta aţi da.
 Pe crinul care sînuţi il scaldă făr' se apese,
 Pe a ta gură de miere, şi pe cosiţe dese.
 De voi mă plâng, frumoşe şi tinere femeî,
 Căci de a mea durere nu vreţi ai spune ei.

TORIN ŞI DILICA

IDYLLÂ

— „Sunt trist şi îţi voi spune. Eû care-n tinereţe
 Nu m'a refusat încă o dulce frumuseţe,
 E una ce-astă dată m'a înfruntat amar,
 O! ce amare vorbe p'o gură de nectar!
 Iam đis în bal, Dilica, escî dulce ca un sóre,
 Aşî crede că sub formaţi e o nemuritoare.

În primăvara vârstei, tu strălucești ca cerul
 Și în ceresci prefume simți prefumând etherul.
 Ești te iubesc! «Ajunge! îmi ține ea râzând,
 Disprețul și mândria din ochii aruncând.
 Tu mă iubesci pe mine, dar știu tu, ce îți amorul
 Femeii? el pe arbori în flori își duce sborul
 Și pomul vârstei tale se leapădă de flori,
 Te du d'acum înainte la doctele surori.
 Acastă gură mică și rumenă o sărută
 O gură unde barba va fi abia vădită,
 Ca dorile, n'ainte ce soroarele au părut,
 Ești voi boboci de rose, nu rose ce-au trecut.
 Te du d'aici, găsește pe florea ce se perde
 În toamna vieții sale, la mine tot e verde.
 Tu ai un chip de friguri și părul are nea,
 Ca toamna, a mea suflare un june blond o bea.
 Ea ține supărată, din cap până la picioare
 Cu ochii mă măsoară, și fuge răzătoare.
 Sunt eu bătrân atâta? ce ține? dar până erii
 Abia eu pociu să număr trei-deci de primăveri.
 Mă cununa d'elogiuri cu mâni resfățătoare
 Jucau cu peru-mi d'aur ca zephyrul c'o floare.
 Când junele feciore portret d'un om frumos
 Făcea, îmi lua ochii, și perumii luminos.
 Al meu viers este fraged, și musele l'admiră,
 Talentul nu lipsesce, al meu spirit se inspiră.
 — «Destul! căci toate acestea tu poți ca să le ai,
 Dar erii avea avere, poziție supremă,
 Și astăzi n'ai nimic, aici e o dilemă.
 Când ea ți-a ține că pomul perdu a le lui flori,
 Nu număra ea ani, ci stinseleți comori.

A D I C A

IDYLLĂ

Ca un isvor de munte Adica blondă plânge
 Și veștejind ca crinul, pe corpu-î ea se frânge.
 Amantul ei cel dulce la sorți este cădută,
 Și dus la capitală. Ea totul a pierdut.
 Nu poate ca să scape de cât dacă ar da
 Cinci mii lei; dar cine atâtea bani avea?
 Părinții junei fete sunt morți, o mică casă,
 Un petic de moșie murind Adicii lasă.
 Dar ea pe Dan doarește și-n tinere suspine
 Și lacrimi, al ei suflet se duce dupe sine.
 Mulți vin și cer ei mâna răpiți d'al ei amor;
 Dar ea s'ascunde-n casă, și lacrimă cu dor.
 Dar printre lacrimi sună cântări melodiöse
 D'adâncă suferință, dulci, triste, amoröse,
 Și-atât de răpitoare cât satul tot venea
 S'asculte și să plângă când noaptea învelea
 Cu umbre și cu rațe mysterele umane,
 Plăcerile și chinul și dulci speranțe vane.
 Cânta cântări duiöse și pline de credință,
 Ce inima deșiră, cu fruntea-n suferință,
 În văile în care Adica s'a născut,
 Cântările ce-amantului cânta și el plăcut.
 În mormântați feciöra pe unde crește spinul
 Pe unde nu se vede ciocolul și streinul!
 Ea vinde a sa casă, să scape-al său iubit
 Și către ea să vie, voios și fericit.
 Ea vinde a sa casă, dă banii la primar,
 Plăcerea împletesc pe sinui dulce dar
 Cununa de speranțe, frumoșe și senine,

Și varsă p'a sa față colorî de frăgesime.
 Dan liber, se înturnă. O și frumósă erea.
 Tot satul înaintea amantului eșea.
 O horă de fecióre cu florî între cosițe
 Și cu đimbiri plăcute pe a le lor gurițe,
 Inconjur pe Adica, în țărănesc costum
 Al ei sîn ca o vale vërsa ceresc prefum,
 Și ochii ei în lacrimi d'amor, de fericire
 Aveau a frumuseței frumósă strălucire.
 Un car cu cai ajunge și Dan din car cobóră,
 Și către dênșii pasă. Și ténăra fecióră
 Cu cenele plecate, înclină ochi-'n jos.
 Și luce în costumui cămpean cel mai frumos.
 Și apoi se înturnă la Dan. El pare rece.
 Oh! Dan se însuráse! pe lêngă Adica trece,
 O tiněrá femeie de mână el ducea.
 Era a sa amantă său chiar socia sa.
 Adica, vede, geme, și astfel în durere
 Ea plânge cu o voce suavă ca o miere:
 «Dan unde este timpul când îmi dai jurământ
 Să mă iubesci, o crude, cu dor pân la mormânt?
 Atunci când florî frumóse sub pașii noștri-'n cale
 Inboboceau la viață, când din ori care vale,
 Din riú, din munți, din arbori, un viers de fericiri
 Șoptea de bucurie, în dalbe rătăcirî,
 Și cerul, și pământul, și stelele senine,
 Și florile 'nbrăcate d'amor și de lumine,
 Șoptea iubirea nóstră, đicând cu viersul lor
 Că lumea e locașul de fericiri, d'amoi!
 Un an de depătare, și totul schimbă față
 O altă mână astăđi a ta frunte resfață.

Eû nu mai am nimica pe acest pământ de dor
 Ca să mai fac, vai! alta de cât numai să mor!
 Ea ȃice, cu ochi-'n lacrimi; pe brațele de nea
 De verguri se înclină, și-'n brațul lor murea.

DAN și ZORA

IDILLĂ

Dan

Vin în umbrósa vale, pe malu-acestuî rîu?

Zora

Eû așî veni cu tine când tu ai avea friu.

Dan

Vin să sărut gurița pe care nasce macul?

Zora

De vei o sărutare, mergi și sărută lacul.

Dan

Ia séma! tu peiđi timpul, și anii aû trecut.

Zora

Un-vin ce se-'nvechesce mai bun e de băut.

Dan

Vin colo pe sub lese să-ți cânt o doină dulce.

Zora

Nu! căci prevêđ că gânduși la gânduri rele duce.

Dan

De dragoste poți óre să fugi, o draga mea?

Zora

Eû nu mă tem de nimeni... Ce face mâna tea?

Dan

Deschide pórtá d'aur la sínul înflorit.

Zora

N'o va deschide nimeni, e porța de granit.

Dan

Te iaș eu de socie, și dragostea-mi e sântă.

Zora

Dar măritată, viața e tristă, mă 'nspăimântă.

Dan

Prin lacrimi sunt și rîsurî cum printre spinî sunt flori.

Zora

Bărbații-și bat muierea. Vedem d'atâtea ori.

Dan

Tu vei domni pe mine ca o împărăteasă.

Zora

O ți, o lună atîta cât eu voi fi mireasă.

Dan

Nu! dar în tótă viața, chiar pînă la mormânt.

Zora

Sunt vorbe ce se ȳice și se risip în vînt.

Dan

O dragoste mai dulce rămîne în copii.

Zora

Copii? d'aș face asta, ce-mi dai? ai tu moși?

Dan

Am cîndeci de pogóne, islaz, și vaci și oi.

Zora

Așa tu nu vei ȳice atuncea : vai de noi!

Dan

Mai am aceste brațe, și tu-mi vei da tãrie.

Zora

Îmi juri că tot d'auna vei fi credincies mie?

Dan

Cum tata pentru mama a fost voi fi și eu.

Zora

Dar care-î al teŭ tată și mamă, se știu eŭ?

Dan

Al meŭ tată e Stroici, și mama e Maria.

Zora

Îi știu, e potrivire cu-ai mei. Să-ți vĕd moșia.

Dan

Vĕdi astă verde luncă cu pruni, cu meri, cu nuci.

Zora

Dar ce faci tu cu mâna? și unde vei s'o duci!

Dan

Cum ai vĕdut averea-mi, voi se vĕd eŭ p'a tea.

Zora

In nóptea dulce a nunții o vei putea vedea.

Dna

Voi se sărut nainte aști sîni dragi ce se-'ngână.

Zora

Eŭ mor; o ce faci, dute! retrage a ta mână!

Dan

Tu tremuri, tu te superi, tu strigi, fără de temeî.

Zora

Dan, tu îmi rupi cămașa, ce-ascunde sîni mei!

Dan

Deschide o mirésă, al teŭ sîn cu dragi flori!

Zora

Ce faci tu nu e bine! așî vré se vĕd că mori!...

Dan

Logodna nóstră-'ncepe c'o dulce sărutare!

Zora

O sărutare astăđi; dar e un păcat mare!

Dan

Dă-mi gura de măceșe, se beaŭ sufletul teŭ.

Zora

Nu este al meu suflet, ce-ți dau; e jugul meu.

Dan

Jug de resurî? sã fie. Îl voi purta în viațã.

Zora

El ca resurî trăiesce de sãra-'n diminetã.

Dan

O dragã al teũ suflet sã beaũ apoi sã mor.

Zora

Dar mãna ta nu trece pe sînumi! mẽ-'nfior.

Dan

O Vergurã plãcutã! o fermec înfioit.

Zora

Dan, ce-ai fãcut? tu nunta nu o ai prãvãlit?

Dan

Dar cãntecul de nunta pãdurea-l cãntã încã,

Zora

Mor, ce neomenie! ce nerușine-adincã!

Dan

Piriul cãnta-'n vale, și luna este nunã.

Zora

Tu esci fãrã rușine, și eũ sunt o nebunã.

Dan

Și lãntari, sunt, dragã, mii de privigãtori.

Zora

Nuntașii acești arbori, și aceste dalbe flori.

ODALISCELE

IDYLLĂ

Ca un corn de aur luna
 Luce pe cerul obscur,
 Valul mării sub cununa
 De spumă, trece p'azur.
 Odaliscele-'n grădină
 Se cobără din sarai.
 Ca o plóie de lumină,
 Luce horul lor bălaiu.
 Ele vin mână în mână.
 Cu ochii strălucitori,
 Sariđetóre, se-'ngână,
 Și par ca roă pe flori.
 Seamăn ڃilelor frumoșe
 P'o viață ce s'a umbrit,
 Dorințelor amoróse
 P'un suflet ce-a 'nbătrânit.
 Ca un cârd de păsărele
 Ce-amoróse ciripesc,
 Cură sub rađe de stele,
 Printre arbori rătăcesc.
 Las iașmucul să cobóre
 Și voluptoșii lungi perı
 Rıturind, lucesc ca sóre,
 Și ca negrii cursierı.
 Ochiu lor se-'nflăcăreađă,
 Cântă, danță, se uimesc,
 Cuple, cuple se formeađă,
 Umblă, saũ șed și vorbesc.
 Acolo în sınul serei

Printre cântul lui biulbiul
 Tînărul bard al plăcerei
 Ce-arde d'amor pentru ghiul.
 Aste grupe gracióse
 Libere, scot ori ce vël,
 Cómele lor voluptóse
 Le-acoperă peptul gol.
 Sinul lor de nea respiră
 Prefumul de trandafirî,
 Îi deschid, și ei deliră
 In sărutări de đephirî.
 Ele se scald în havuze
 Și se bat cu apă 'n sîn;
 Țipetul îl port pe buđe;
 Tortură corpul de crin.
 Ca doă florî p'o tulpină
 Cuplul lor, stă într'un loc,
 O gelosie streină
 Le-arde inima în foc.
 Sunt gelóse, se adóră
 Intre ele cu delir,
 Nu se despart nici o óră,
 Se iubesc și se admir.
 Lasă să auđi dulci plângerî
 Și suspine, dragî muștrări;
 P'al lor sîn tinere strângerî,
 Dulci resfețe, sărutări.
 Venus Urania-aduce
 Dragî uitări d'argilul lor,
 Sufletele se-'nbat dulce
 Intr'un ideal amor.
 Gelosia e profundă;

Palpită, tresar, leșin.
 Sufletele se confundă
 Ca suspinu-'ntr'un suspin.

SEGERATORII

IDYLLĂ

La seceră e lume, din sexele-amêndoă,
 Pe grîne strălucesc a dimineții roă.
 Prin toți era un june cu chipul întristat,
 De și frumos la față și înbrăcat curat.
 Dar fetele ghirlandă de flori dulci ce se-'ngână,
 Prin grâu înaintedă cu secera în mână,
 Acelui tîner palid dic fetele cu dor,
 Îți face față tristă durerea de amor.
 El le răspunde astfel cîntînd un cîntec dulce,
 Și ochii lui în lacrimi și în langore luce.»
 «Iubesc. Ast foc ce arde, aș ars acele flori
 Ce eș aveam pe față; de noădecî de ori
 Lumina dimineții a resărit pe munte,
 D'atîta timp pe sinu-mî trist cade a mea frunte.
 Și cîmpul meș cu grîne, de mine părăsit,
 Cu spinî se învelesce, de tot părăginit.
 E fiica lui Stroilă, cu viersul răpîtor.
 La horă ea rănesce mai mult d'un muncitor,
 Aș crede că-i o đină; pe ce mîna sa pune
 Indată înflorește, sub mîna-i o minune.
 Toți sóre-'i dic, și astfel cum toți se duc la sóre
 Toți către ea alérgă, cosițe gâlbióre
 Mănuchi de grîu pe gîtuî alb, cad în jocul drag,
 Al eî đîmbet e dulce ca mierea dupe fag.

Din fața ei cea albă a ei drăguță gură
 Resare cum resare din néoă o resură,
 Dar ea nu mă iubesc, și scie că-o iubesc,
 Eă o urmeđ oră unde, cum lupii urmăresc
 Oița, cum oița urmeađă brazda verde,
 Cum cióca brazda unde semánța-'n lut se perde.
 Sciți voi de ce ea fuge de mine, dragii mei?
 Eă n'am nimic; ea are, boi, vaci, capre și miei,
 Tot auru-í 'n lume, un suflet bun, părere!
 Să fii rău ca un șarpe, dar să ai mare avere,
 Să am o vale d'aur, mî-ar rădica o cruce
 Tot în argint turnată ce ca un sóre-ar luce,
 Și fetele cu cene de păcură, cu-aní juní
 Trecând, ar vërsa lacrimi, și-ar face rugăciuni.
 Al teú viers este dulce, și picióarele tele
 Sunt rumene și albe ca mǎrgăritărele
 Un fermec esci tu dragă, din cap pân la picióre,
 A dragostelor đină, vin astăđi riđátóre,
 Vin dup'amea vedere să risipesci tu nori.
 Și inima ei crudă se-o schimbí în câmp cu florí.
 Dar ea nu mă iubesc, căci eă nu am avere,
 Și astfel pentru mine ea n'are-'n sinu í miere.
 Eă plâng, plângeți voi încă pe tiněrul meú dor,
 Și dațimi mie o pólă să plec capul să mor!
 El đice și Adina frumósă ca lumine
 Alérgă se í ofere al ei sîn se-'ncline,
 Secerători! ea đice la cei ce ascultaú,
 Să-í curățăm moșia de spini, eă mâna-í daú.

PATRU MUNCITORI

IDYLLĂ

O dulce sărutare pe gura Aveniții
 E pusă de țeranii din văile Luniții
 La un cules de vie acelui ce-ar cânta
 Un cântec de plăcere mai dulce gura sa.
 Mulți ce sciau să cânte, atunci se arătară
 Căci mai frumoasă față nu are-a noastră țără.
 Tot satul e de fată, și pe acele cete
 De tinere neveste și de timide fete
 Copii cu păr galben se varsă ca un hor
 De flori și cu surisul pe mica gură a lor.

Dan

Ea am vădut o dată o fată, fu o dină,
 Fu o femeie? nu știu, avea o mică mână,
 Din ea degete nasce precum cincă mică resuri
 Resar cu fericire din neaoa din păduri.

Barbu

Adira are un suflet pe care daruri rar
 Plutesc ca o cunună de dulci mărgăritari,
 Aceste flori nu 'nfloră a se usca de vânt,
 Nu nasc, nu cresc, nu rumen să cadă pe pământ.
 Și micrea-'mbătătoare ce 'n suflet respîndesce,
 Ca plôie aurită, dragi vise înflorește.

Braț

Femeia este o flóre, decî florile dîmbesc
 La toți ce staū în cale și dulce le privesc.
 Mirosul, frăgesimea, și dulcile ei fețe,
 Sunt ca ale femei, anî dragi, de tinerețe,
 De nu vei sci a smulge la timp acest odor,
 Și flóre, și junețe, miros, în séră mor.

Dan

Când eū te vĕd pe tine cu chipul teū frumos,
 Pădurea înverdesce și florile miros,
 Și paserele cântă, și apele murmură,
 Și mierea de ȑimbire lucesce p'a ta gură;
 Când tu te duci, îmĕi pare că inima îmĕi taie,
 Cu un cuțit din sinu-mĕi, când luna cea bălăe
 La călătorĭ pe câmpuri, se-ascunde dupe norĭ,
 Așa rămâne viața când tu, plecĭ, vis de florĭ.

Barbu

Eū am vĕdut o dată în pletele de fir
 O fată din cetate, pe gură trandafir,
 Pe ochĭi viorele, pe pĕr, spice de griū,
 Intr'o cămașă albă ca ȑioa, fără briū.
 Din alba sa cămașe eșea doă picióre
 Ce n'aveaū alte vele de cât a lor ninsóre.
 Dar o fetiță albă de țĕră ce vĕduĭ,
 Îmĕi ȑice mie ceia ce eū voi sĕ vĕ spuĭ:
 «Nici aurul din pĕruĭ, nici frageda albețe,
 Nici macu dupĕ buđe, pe ale sale fețe
 Nu cresc din aste locuri în care strălucesc,
 Sunt tóte florĭ streine ce cu-aur se plătesc.

Braț

Eū nu voi nici avere, nici nume, nici mărire,
 Aceste tóte-'n lume nu fac c'a ta ȑimbire,
 Sĕ simț cu fericire ca-'n sĭniĭ teĭ cei dragĭ
 Mĕ strángĭ, și-a mea gură bea buđele-țĭ de fragĭ,
 Nu aș maĭ vrea în lume nici tron de domnitor,
 Si beat de al teū suflet așĭ cere ca sĕ mor.

Barbu

Erĭ dimineată plugul duceam printre rezóre,
 O fată tinerică, și dulce ca o flóre,

Cu pletele ei negre ce gâtui alb umbrea,
 Cu negrele sprecene ce-n tîmplă se perdea;
 Cu sinul ce mijesce prin alba sa cămașă
 Și unde se îngână o roă drăgălașă,
 De tinere dorințe, sburînd pe munțișori
 Incununați de albe și resuróse flori.
 O vîd, mă vede, și ochii lăsăm în jos să cadă,
 Eū trec și iaū cu ochii din ochii ei o rađă,

Dan

Păstori, erați o dată ostași; de doă ori
 Pe an a vóstră mână pe umeđii rezor
 Făceau snopiī de aur, și de vrăjmași d'afară
 Ce cuteđau să vie să calce astă țéră,
 La secetă când grăul murea-'n al lui rezor,
 Udam părêntul țerii chiar cu sângerle lor.
 Atunci era românul de toți sciut în lume,
 În cele dintăiū tronurī urcase al sêū nume,
 Ađi nu mai e nimica, și tot ce e strein,
 Ca șarpele ce-'n sinuți il crescī varsă venin.
 Când vom învinge încă pe cei ce vin în țéră,
 Va fi a nóstră viață mult mai puțin amară.
 Să m. i lăsăm secura și cupa de plăcere,
 Să dăm și țerii viața, mărire și putere!
 El cântă, tótă lumea lui prețul ia votat,
 Și fetele pe fruntei aū pus un sărutat.

EDILA ȘI VIDOR

IDYLLĂ

Edila

Vidor

Să nu mă iubescī! nu voi s'auđ, sunt furiósă,
 Să nu te iubesc, dragă, tu dulce și frumósă?

Nici cea din tâiu privire a verdei primăverei
Nu pôte fi mai dulce ca a țimbiriții miere,

Edila

Nu voi așa cuvinte, cu mine tu să ții!

Vidor

Edila! te voi face să arzi d'amor, să vii
Și brațele ți de roșă să le deschizi tu mie.
Să beaș pe a ta guriță cerescă iasomie.

Edila

Esci un nebun; dar dute! mânia m'a coprins.

Vidor

Și inima mea arde în focu d'amor nestins!
Ce străluciri pe frunteți, ce frăgesimi pe fețe!
Nici crinul n'are rađa ce are-a ta albețe.
Nici bolta cea cerescă nu are străluciri
Cum are a-ta guriță o plóie de țimbiri.
Nu are fața mării când cerul fără nori
Se scaldă-'n sinu-i astfel de rari și dulci colorii.

Edela

Mor de vei dice încă! mânia mă sdrobesce!

Vidor

Când suflă dulce-amorul o rosă infloresce;
Tu fugi! esci tu o flóre? ascultă al meu dor.
De tine țioa, nóptea suspin, și plâng și mor.

Edela

Esci sincer? tu ai vorbe atâta de plăcute;
Dar nu te cred: Sunt tóte ca florile perdute.

Vidor

Sunt sincere cum este și fragedu-mi amor
O dulce sărutare, și-apoiu eș pociu să mor.
Tu esci mai riđătoare sub pèrul teș de aur
De cât al văii fraged și prefumat tesaur.

Edela

Nu te iubesc! mă lasă... dar ce am eu acum?

Vidor

O flóre când suspină d'amor varsă parfum.

O dulce frumusețe! o suflet parfumat

Dă fermece măiestre plăpând și delicat.

Edela

Oh! tăci! ce vorbe dalbe! nu cređi tu óre-'n bine?

Tu ȃici că îți sunt dragă și tu te riđi de mine!

Eú nu am o corónă sė-ți daú cu mâna mea,

Și tu iubesci mărirea, ea este viața tea.

Pe mine mai pe urmă când între strélucire

De glorie vedeavei a mea tristă privire.

Vidor

Dar are vr'o corónă un fermec mai frumos

De cât a ta corónă, acest cap gracios!

Corónă de dulci fermeci, de stréluciri din cer?

Mă lasă-o sărutare sė pui pe al teú pěr.

Vai! daca nu-mi dai voe sė beaú cu bucurie

Pe gurați dulci săruturi, ocean de ambrosie!

Edela

Mė faci sė mă cutremur. Ce simț eu? il iubesc!

El nu va sci nimica. Voi ca sė-'l chinuesc.

A D I N A

IDYLLA

In umbra de pădure Adina cu nuri dragi

Adună dupe ierburi cu mâna albă fragi.

Ea face o ghirlandă de flori strélucitóre

Și-o pune peste pėruí ce luce ca un sóre.

Un domn cu a sa curte p'aici atunci trecea,
 O vede, o admiră, «Veî tu să fii a mea?
 Am sceptru, și o țără întrégă, a mea moșie,
 Pe frunte ta voi pune corónă d'aur ție?

— «Corónă mai frumósă e ceia ce de flori
 Eü tótă dimineața îmi împletesc la ȝori.»
 Când se usucă acésta, eü fac altă cunună,
 A ta o dată cade, se perde-'n tot d'auna.

Domnul

De nu veî una de aur, îți fac de dulci iubiri,
 De resfățări, de rîsurî, plăcerî, și dulci ȝimbiri.

Adina

Nu voi cununî de rose, de roă, ce se trînge
 Și cade dupe tronurî îngălbenite-'n sânge.
 Nu sunt o copiliță să șerb eü la plăcerî,
 Îmi trebuie amorurî ce nasc și vin din cerî.
 Ea ȝice, și cu gura de mac mănâncă fragî
 Și cu-a sa mână aruncă din față bucle dragî.
 Se duce Domnul țerii, când vine de o dată
 Pe calul său cel negru cu cóspsa înspumată
 Un june óre care, cu chipul delicat
 Cu ochii plini de lacrimî, el pare întristat.
 — «O tînără Adino! mi-ai însuflat amorul,
 Și florile din fruntemî le vestejesce dorul.
 Ast dor ce mă omóra, e că nu sunt iubit;
 Poți să iubesci p'acela ce e nefericit,
 Ce nu are nimica, și primăvara dulce
 Și fragedă-î dă sinul de flori ca să se culce?

Adina

Și eü sunt primăvara, cum tu mai mângâiat,
 Decî îți voi da gurița să ai de sărutat,
 De mult aici în lume te asteptam pe tine,

Tu ai cântarea dulce ca dulcele suspine
 Ce vântul dimineții în ulmi face a șopti.
 Sărac ca mine, vino, și sociul meu vei fi.
 Dar cântă un cântec dulce, un cântec de iubire,
 Născând cum în durere s'arată o dîmbire?

Bădică

Nu! sórele mai dulce ca tine nu lucește;
 El iarna te resfață, dar vara te orbesce.
 Iar ale tele rațe sunt tot d'auna dragi,
 Oh! eú îți vëd gurița un frag mîncînd alți fragi,
 Și ochii tei în rațe și lacrimi cristaline,
 Eu aș da cer, și stele, pămînt, flori pentru tine.

Adina

Cînd eú te auđ din fluer cîntînd melodios
 De cât đioa ce vine îmi parî tu mai frumos.

Bădică

A vîntului suflare, pe flori îmbălsămite
 Cînd đorile poleie cosițele-aurite
 În tótă diminéța rîdîndei primăveri,
 Și paserile cîntă ale lor dulci dureri,
 Se scaldă în profume, și lasă dupe ele
 O urmă de dulci rațe pe crini și viorele,
 Nu sună atît de dulce ca fremetuți din pěr
 În vîntul serei luna cînd pare sus în cer,

Adina

Se-mi cînți đioa și nóptea, de vei s'e te iubesc.
 Dulci cîntări ce amorii și orele-'nfloresc,
 Și cînd pufumui dulce și flórea s'oflesce
 Rămîne o suvenire, și-amorul ce-a trecut,
 Revine-'n amintire, și-'n cîntecul plăcut.
 Eî đic și plec, minune. Ajung la un castel,
 Acolo pat de rose s'asterne pentru el,

Și tinăra mireasă, cu graciósă mână,
 Pe pat d'azur, și purpur, și ivoriū se-'ngână ;
 Ea-î face o cunună din brațu-î ce îl lasă
 Și care ca corónă regală, nu-l apasă.

ȚERANII

IDYLLA

•Vine Brabobete cap pe primăvară.
 Viață și căldură se revărs pe țără
 Pórtă rađe d'aur, și riuri de florî,
 Paseri cātătóre trec prin mări de norî.
 Nori dupe ceruri fug în depărtare.
 Sórele maî dulce sărutarea are.
 Câmpul, grîndul rîde, tristul muncitor
 În muguri ghicesce un an roditor.
 Toți la lucru! munca e viață, avere.
 În ea e mândrie, în ea e putere,
 Cine-o lucra bine va face bunî anî.
 Fetele vor face ȓestrea lor în banî.
 La sapă-arătură, seceră de grîne,
 Mări d'aur ce nasce ale nóstre mâne.
 Țără fericită, nesfârșit tesaur
 Unde din tot lucru nasce riū de aur.
 La rađa de sóre, la vântul cel cald,
 La roa în care terîmî se scald,
 Țéra este bună, dar viața e grea,
 Căci nu e dreptate și legea e rea.
 Dómne! dăne-acele ȓile
 Când ȓilele străluceău
 Ca nisce albe copile

Ce la viață drag dîmbeași,
 Fără a fi întunecate
 De ai durerilor nori,
 Ci ca resuri prefumate
 Și ca mierea dîpe florî.

CĂNTĂTORII

IDYLLA

Pe malul unei ape sub arbori înfloriți
 Șed brunele țerane și socii lor iubiți,
 Astéptă să împartă la cei care mai bine
 In cântece vor dice cântări de miere pline.
 O capră fie care lor are să le dea.
 Colon cu ochii albastri cel mai întâi cînta;

Colon

Pórta dîlei se deschide
 De mâna de trandafir
 A dorelelor umide
 Ce-are cosițe de fir.

Păun

Abia barba îi mijesce
 Ca un puf d'aur perdut,
 Timpul flórea pârguiesce
 Pe obrađul lui plăcut.

Dan

O miere dulce ce cură
 Nasturi de aur din fag,
 Ca mierea dup'a ei gură,
 Nu e dulce! dulce frag.
 Puneți pe tronuri virtute,

Și tronul astăzi uitat,
De mine va fi cântat,
In armonii dulci, plăcute.

Colon

A cântului Dorei dulceață va curge
Din cupa cea dulce a buzelor ei?
Și sôrele verei nu lasă când murge,
Pe albele-î fețe mai dulci brebenei.

Păun

O Dómnne, din ceruri, dă vorbelor mele
Ricórea ce varsă pe florii aurele,
Și-acele dulci fermeci cu care un sôre
Acoperă câmpul cu florii rapitóre.

Dan

Adica-'n beția de patimi mărețe,
Cunună-a sa frunte, cu crini și cu laur?
Nu! ci cu o dulce dăpadă de aur,
Cu pletele sale bălae și crețe.

Colon

Dar cerul deschide ai sei nori ce ploă,
Câmpiele-'necă cu aură roă,

Paun

In vise frumoșe, un om se îmbată
O și îl rădică, o și îl cobóră,
Dorința n'ainte lui nu îi arată
De cât mincinoșe căi, până se móră.

Dan

El părea în moliciune
Orî ce muncă a părăsit,
Fără viață, fără nume,
Ca florii ce au vestejit.
Danțurile nóstre sunt mai răpitóre

De cât ale celor ce danță-n palat.
 Ele recorite de dulcele bóre
 Și de florî sêlbatecî, ce ne-aũ îmbătat.

Colon

Tu ce-ai făcut lumea, și cer, și stele, nori,
 Rădicî pe uniî, pe-alții tu însă îi coborî.
 La uniî tu ghirlande de trandafirî le dai,
 La alții crude lanțuri, tu milă de ei n'ai.

Păun

O tu pământ ferice! în care nasce aur
 Ori unde sub suflare de vânt, și foc de sóre,
 Și roa dimineții, neprețuit tesaur,

Dă bunurî răpitóre;

În care a primăverei scântietóre mână
 Făcând frumóse ramurî ce frunțele îngână,
 Le dă frumóse fețe, le pârguie în sîn
 Sub forme înflorite de trandafirî și crin,
 Acolo e o vale, pe vale o fântână
 Mai colo este o lesă de arborî, o română
 Copilă-drăgălașă ca dulcile resurî,
 Sêlbatece. Pe brațe puneți florî de pădurî.

Ei cântă, adunarea dă darul lui Păun,
 Și sê-î sărute fruntea fetițele s'adun.

VIORICA

IDYLLA

Femeie cu surîsul fermecător, ceresc,
 Un foc îmi arde sînul, eũ mor, eũ te iubesc,
 Pociũ sê nu ard de tine când escî așa frumósă?

Vis dulce de plăcere cu cóma negurósă.
 Eram frumos eũ insumi și fraged ca un crin,
 Și ca o primăvară de frăgesime plin,
 Și fetele văđindu-mi lucirile đimbirii
 Pe buđemi unde cerul sãdise trandafirii,
 Nebune, imi cer mie se-i puie-'n pěr plăcut
 Đicându-mi pe cosițe se viũ se le sãrut.
 Ađi insã eũ sunt galben ca frunđa-'n tótna rece,
 Tot ce a fost in tađa frumos și fraged, trece,
 Și simț că fără tine, nu pociũ se mai trăiesc,
 Cãci fața ta e dulce ca sórele ceresc,
 Sfiosã vioricã, dar plinã de luciri,
 Ca lésã înfloritã, de crini și trandafiri.
 Al teũ pěr este galben ca sinul unui crin,
 Esci fagul cel de miere, esci cerul cel senin,
 Esci dulcea fericire, esci fala, curãția?
 A ta frumósã gurã miróse iasomia.
 Spre ceneleți sunt arcuri, ce perd al lor ebin
 Pe timple într'o roã d'azur și dulce crin.
 Ai fețele rotunde, și albe, îngánate
 D'o ceađa rumeórá ușure desemnate,
 Tãiere drãgãlaşã in marmurã, un sîn
 Rotund, pe care dulce dorințele se-'ngin.
 O mãnã mititicã, un riđãtor obraz,
 Urechia o plăcere, un alb, rotund grumaz.
 Picórele d'o formã plăcutã, femeiascã,
 Și degetele tele aũ o copilãrescã
 Recóre, când tu umbli, drag viũ se te privesc.
 Atunci sãrut terimii ce-'n urmãți înfloresc.
 Și stele negre scãntei sub cėna ce se fringe.
 Ai mijlocul supțire in doẽ mãni al strãnge.
 Un loc bun pentru tine, e numã pe un tron.

Grădinele din ceruri ce nu e dat la om.
 Saū ale mării valuri, d'azur și albe spume,
 Sunt demne ele numai să locuesci în lume.
 Podóbele naturei se înfrumusețează
 Prin rarați frumusețe, ce fața-ți scânteiață.
 Cu tóte-acestea ție îți dau un fraget pat
 De trandafiri, și sinu-mi tînér și parfumat,
 Și plin d'amor ce dură cât viața omenescă,
 Și sincer ca lumina și dragostea cerescă!"
 Așa se plânge Dragoș, dar juna cu-ochi senini,
 Resfață a lui frunte cu mânilor de crini.

D R A G A N

IDYLLA

La curte strălucesc ghirlandă răpitoare
 De frumuseți, de dame, suave, rapitoare,
 Dar printre tóte una sub graci și colcri
 Și fermece lucește ca tinerele diori,
 Edora. Cel mai mândru p'a bravilor cunună
 Cu dânsa se însoră și domnul îi cunună.
 Toți ochii pe mirésă s'ațintă amoroși;
 E sórele, e cerul, ai seî ochi languroși
 Și negri se-cunună de cene negurose
 Și ale căror umbre pe față par frumoșe.
 Cunună lucitoare d'ebin desfătător
 Acoperă a sa frunte și cade unditor
 În bucle gracióse și negri-'n jocuri dalbe.
 Pe gât rotund, și fraged, pe spetele ei albe
 Mătase, lână fină, și aur și purpur
 Formău un port feeric din cucă la condur.

Drăgan întinde mâna, Stefan domnu-î cunună
 Cu dómna, însă domnul, ardea de o nebună
 Și-nflăcărata faclă, d'Edora el ardea,
 Să-o fure-'n sînul nopții atunci el se gâdea.
 Incepe să resune atunci arii voióse
 Și tinerele dame să salte gracióse,
 Drăgan danță cu Edora, și când domnul privea
 Cu patimă mirésa, el în condurî simțea
 O spuză ardătóre, amara gelosie
 Ce domnul îi vărsase, el geme cu urgie.
 Dar pe când încă danță, în patul nupțial
 Frumósa-Edora duce-al său corp virginal,
 P'un pat fraged de rose al țerii domn o duce,
 Și dea frumuseții acolo o conduce
 Și-al ei sîn de rose deschide acestui om
 Ce-avea corónă, sceptru și auritul tron,
 O dulce frumusețe! Edorei daruri dai
 Și dulcea ambrosie în sinuî revărsa
 Ea fermecată astfel sub mânați de resură
 Ce îi deschide sînul, de crin și de purpură,
 Pe mirele său uită, colo fragedul pat
 De aur și de rose s'arată prefumat
 Și Dora cu-ochi-'n lacrimi pe patuî se reposă,
 Cu cóma despletită, pe gură-î dulce rosă
 Surisul înfioresce, afară cântă-un hor
 De fete drăgălașe, un cânt desfătător.

«Sociă frumósă și-'ncântátóre,
 «Dormi lêngă domnul, dormi dulce flóre!
 «Resuflă dulce dorinți, plăceri
 «Amorul fraged, miere din ceri,
 Dar rîdátóre de diminéță

Tu te destéptă drag despre ȕiorî,
 Alte resfăţuri, altă dulceaţă
 Mâne astéptă sinuţi de florî.

— — —
 Drăgan tăcu. Nu plânge, şi nu ȕice nimic,
 El ese în pădure, se face un voinic.
 Adună óste. Luptă cu domnul. Şapte orî
 Venise primăvara cu sinul ei de florî.
 Şi-adusese-’n lume la uniî dulci ȕimbiri,
 Plăcerî, speranţe, vise şi crini şi trandafirî.
 La alţiî lacrimi, grijă, durere-amărăciune
 Şi un mormént în care tot ce î viaţă-apuce.

— — —
 Pe pod pe la Petrican
 Trece aurit rădvan

E óra când pe cerurî se varsă albe ȕiorî,
 Şi myriade paserî cânt dulce printre florî,
 Şi apele murmură, şi nici un vânt n’adie,
 Când totul este pace, recóre, ambrosie.
 Cu şase fugarî negri ca corbiî, el venea,
 Cu fiul seî mic Vartic, pe la Periş suia.
 Atunci Drăgan apare, şi astfel îi vorbesce:
 „ȕi-aducî aminte, dómne, d’un fapt ce tot trăiesce,
 În nóptea nunţiî mele când tu m’ái cununat
 Tu mi-ái răpit mirésa, cu dênsa te-ái culcat.
 D’atunci eî jos în viaţă durerea-m suferit.
 Dar timpul resbunării ađi iată a sosit,
 Şi scii, înalte dómne, că orî ce tyranie
 Îşi are pedepsirea cât de târđiî sê fie.
 — De veî se-mî tai tu capul, pe fiul meî se-l laşi.
 E un copil, şi veđi-l cât e de drăgălaş.
 — O naşe! când românul copaciul în vêrreftédă

Copaciul și mai mare se face, se-'nvolteață.
 Dar când îi taie vârful și totă a lui tulpină,
 S'abate, se usucă, copaciū și rădăcină.
 Pe tine eū tăiavoī, și chiar pe fiul tēū,
 De nu voi face astfel, el imi va face răū.
 El p'amēdoī ii taie, și resbunarea dulce
 Pe fața sa umbrósă ca sórele-atunci luce.
 Un Radu domn se face, la Radu domn s'adus
 Cu capetele doă și astfel el ia spus:
 «In țera unde domnul lovireă crudă pórtă
 Lovitul își resbună, căci legea este mórtă.»
 Dar noul domn dá ordin pe Drăgan să omóre,
 Il judecă divanul; il pune pe covóre
 De aur și de purpur, de rose ce luceaū:
 Așa p'acele timpuri cei bravī se ucideaū.
 Lucea în spaciū sóre, și lume adunată
 Privesce capu-'n sânge, și pare supărată.
 Dar în mijlocul lumii, apare dómna mumă
 Cu plete aurite, pe umeruī de spumă,
 Cu ochii plini de lacrimi și rađe ce lucesc,
 Ea își deșiră siniī de ivoriū ce roșesc.
 Și înălțând la ceruri privirile ei brune
 Și brațele ei albe, lui Radu astfel spune:
 «Sē nu îți facă partē de bine, Dumneđeū!
 Tu ai tăiat pe fiu meū și pe fratele teū,
 D'un tată și d'o mumă, amar să fie ție,
 Și mumă să-ai de astăđi amara tyranie!»

NOTA. — Subiectul acestor legende este într'un cântec bătrînesc fórtă desfi-
 gurat de timp. Acest domn Stefan, ucis, căci luase femeia lui Dră-
 gan, cine să fie? Acel Drăgan era fratele Domnului Radu.

UN JUNE PASTOR

Idyllă de la Theocrit.

Cerui o sărutare Clicerii cea frumoasă
 Dar ea, rîdind unesce insulta urîciosă.
 -- «Un bătăran pe mine vré ca să mă sărute?
 Dar buđele acestea roşate şi plăcute
 Nu le sărută ómeni ca tine şi câmpeni
 Un bătăran nemeric, ci numai cetăţeni.
 Fugi de aici! ńerane cuteđător! ea îi ńise,
 Să nu îmi săruţi tu gura nici chiar când faci tu vise!
 Ce ochi! ce viers! ce barbar! cum e de grosolan!
 Vedeţi cum se resfaţă, vedeţi ce modărlan!
 Ce puf pe barbă are, ce pěr móle stufos,
 Tu ai pălită gura ca de un friguros,
 Ai mâna aspră, nógră, departe de la mine!
 Ciumedî locul cu suflul şi portul ce-ai pe tine!
 De trei orî suflă; peptul îi tremură, şi nară
 Se umflă, se-'ncruntă, murmură vorbă-amară;
 Din cap până-n picióre măsórá trupul meú
 Şi mândrá de junia şi de fermecul seú,
 Îşi bate joc de mine; mânia mă ímbată
 Roşesc ca o răsura când ńorile s'arată,
 Si cu-a lor roă-o udă; dar ea se depărta
 Eú tremur de turbare! şi mintea se-'neca.
 De la o curtesană se-'ncerc aşa ruşine?
 Nu am eú încă nurií, nu sunt eú încă bine.
 Şi încă june astăđi, şi încă om frumos,
 Amici! de frumuseţemi un ńeú póte gelos,
 O fână? ínsă pěrumi lucea ca şi ebinul
 Şi faţa mea íntinsă albea plăcut ca crinul,

Și un bumbac molatec și dulce înflorea
 Și abura ca ceața peste barbia mea.
 Cum edera, pe tîga ce-o îmbrățiședă
 O face mai frumósă, al meu pěr riureadă,
 Și ochi-i de cât ochii Palașii mai nurlii
 Și gura-are recóre de lapte, în câmpii
 Și viersu' avea dulceața de miere-'ncântátóre,
 Îmi lăudau cãntarea, și gura-mi rãpitóre
 Fãcea tilinca dulce sã sune, și caval,
 Și fluer; și pãstori ce nimeni nu-i înșal,
 Toți mē iubeau, sē mi placă ei toți mie voiaū,
 Și iatã o cetățenã o mândrã ce imi fuge
 Cãci sunt pãstor; dar peptul de grozãvie muge.
 Dar ea nu se gãndesce cã Bahus cel plãcut
 Fu un pãstor odatã, și-'n muntele tãcut
 Din Phrygia regina saū Cyprisa deitã
 Luī Adonis amantã, se face pãstorițã.
 Și arđind ea pentru dēnsul în umede pãduri,
 Acolo viersuī dulce revarsã dulci murmurī.
 Andymion ce fuse? un simplu biet pãstor,
 Diana il iubescē și-n Latmos cu amor
 Ca se-l sãrute, lasã adesea óre cerul,
 Pentru-un pãstor, o rege ce cãrmuiescī etherul
 Coborī în pãsãricã sē vedī pe un pãstor.
 O rege de deī! însuți, tu ai fost ars d'amor.
 Pentr'un pãstor, tu mumã a deului cel mare!
 Clycera numai dinsa de pãstori urã are
 Mai mândrã ca Cybela, Clycera este dar,
 Diana n'are încã un gust așã de rar
 Venusa nu-i frumósã e cum Clycera! date
 Rãmãi fãrã amoruri, cu graciile plãcute

Și singură în nópte, cetate. și 'n păduri
Să suferi tu uritul, trăind cu ai tei nuri.

I L I N A

IDYLLĂ

Ilina e nebună de musică cerescă;
Treți musicanți adórá acest suflet sublim,
Suavă armonie sub formă femeiască,
Cu bucele de aur, cu brațele de crin.
Pe cine să prefere, ei trei aú tinerete
Și calitați plăcute, și spiritul lor blând.
Ea pune lor un premiú: divina frumusețe,
Aceluí ce va-'ntrece pe cei-lalți cântând.
Și astfel cânt sub arbori când luna plină pare
Când aurora vine p'a stelelor cărare.

Andor

Sufierea de desfătări
A florilor primăverei
Respiră dulceața mierei
Fragedelor sărutări,
A frumuseții adorate,
Din buțele prefumate,

Mihu

Iată primăvaua vine
Incununată de nuri
Drăgălașele albine
Scânteie cu dulci murmuri,
Albinele abătute
Sbórá pe lacul d'azur

Și pe florile de plute
Ca plóie d'aur murmur.

Cores

Paserele se îmbată
D'armonie și d'amor,
Trupa 'n aer legănată,
Se lăsa p'aripa lor.

Andor

Roiu-albinelor urmeadă
Pulberea ce vântul lin
Din arbori o riureadă
Și-o fur din rose și crin.
Paserile staū lipite
Pe ramuri bete d'amor ;
Undele sunt strălucite
Și scânteie-'n jocul lor.
Cum o dulce frumusețe
Arde cu ochii de foc
Cu suriși de tinerețe,
Ce pe fața ei se joc.

Mihu

Fetele arđind de focuri
Amorului culegeaū,
Respândind frumoșe jocuri,
Florile ce le iubeaū,
Să inpletéscă-a lor cosițe
Bucle ce pe gât lucesc
Ca đori și ca garofițe
Ce-n rađe și-umbre, plutesc.

Cores

Edera-amantă ce luce
A mărețului stejar

Imbată arborul dulce
 Prin sărutări și nectar.
 Fetele cu brațe albe
 Ce crini ar fi făcut
 Precum și ȃorile dalbe
 Geloși, se jucau plăcut.
 Iar amorii ce volturi face
 Pe pașii lor eleganți
 Nu le iartă alt a face
 De cât pe ai lor amanți
 Se-î resfețe, se-î îmbete
 Strângându-i pe sinul lor
 Și sub plóia lor de plete
 Resfățându-i cu amor.

Andor

Murmurau undele late
 Ca sinul dulcii femeii,
 Leșinând de voluptate
 În delirii dragi ai ei.

Mihu

Când amantului o resfață
 Cu vorbe tinere, dragi
 Pălețea sa dupe față
 Lasă locul la dulcii fragi.

Cores

Când vei muri tu, Lica, ai tei ochi se vor duce
 În lacul de azur
 Ce sórele poleie cu rađa sa cea dulce
 Și sinul teú în spuma ce face oceanul pur.
 Iar pèrul teú în umbra întunecóseii sere
 Ce trece fără stele, și mica gură-a ta,
 În rosele aurorii ce vin a ne-'nbăta.

Iar graciile tele în dulcele-ondulații
 Unui parter de flori,
 Și sufletul teú dulce în horele de gracii
 Și viile scânteie ce se revârs din nori.

Mihu

Când am băut o dată
 Al celiî ce iubesc
 Suflare prefumată,
 Nectar, dulce, ceresc,
 Nimica nu măi pare
 Plăcut aicea jos,
 Și aerul ce are
 Al serilor miros,
 A dorilor recóre,
 P'al primăverei sín,
 Își perde-a sa savóre,
 Si fermecul divin.»

Așa cântară, Lica, răpită, amorósă,
 Luî Mihu îi întinde a sa mână frumósă,
 „Tu ai luat cununa! îi dice, ea roșind,
 Și cei doi, triști s'asémnă ca doă flori murind.

IONAȘCA

În palatu-academiî
 Un portret voi ați văđut,
 Espresia ambrosiî
 Un vis divin și plăcut?
 Ionașca cea frumósă
 Ce arta a nemurit
 Căci a fost mărinimósă,

Și perul ei a lipsit
 De briliante, de podóbe
 Ce frumusețea lumin,
 Sufletele celor róbe,
 Să dea focul cel divin.
 Dete aur, diamante,
 Căci ea avea frumuseți,
 Pe cómele odorante
 Aurul perilor creți,
 Perle dinții sei din gură,
 Și rubini buđele ei,
 Cea mai fragedă parură
 Demnă-a cununa pe ței.
 Rumenéla dupe fețe,
 E purpurul ei regal,
 A inimei frumusețe
 Fermecul ei ideal.
 E ghirlanda împletită
 De frumuseți ce-'nfloresc,
 Pe fața lumii-'nflorită
 Și a azurului ceresc.
 Graciile adunate
 Sub un bouquet drag și pur
 Ca ڏorile colorate,
 Cu nea, aur, rose, azur.

Acest portret ce aminte o rară frumusețe este al femeii lui Ionașcu
 din Slatina care a îndestrat scólele.

TARGHA

Prin grații și frumuseți
 Sunt egală Cytherei,

Seamăn dulcelei dimineții,
 Ard de mine însuși deii.
 Am corónă ebinină
 Aurită-abia, ușor,
 Cum o splendidă lumină
 Incunună-un negru nor.
 Am un tron de frageți nuri
 Vise, tinere larcine,
 Resfătări, graciile divine,
 Aur, purpur și azurii.
 D'a loniei regină
 Nu voi să știu, o întrec,
 Când cina neagră, divină
 Lungă pe ochii mei plec.
 Strălucirea frumuseții
 Asupra vanei măririi
 Atrage ale tinereții
 Îmbătătore privirii.
 Tot ce-n viață mă răpesc
 Este-un pat aici sub ceri
 De rose ce respândesce
 Mierea dulcilor plăceri.
 Nică o dată a dălii rață
 În aur și trandafir
 Apărând, să nu mă vadă
 Singură fără dămbirii.
 Să mă-nbete armonia
 Sufletu-mă aprins de dor
 Cu delicii d'ambrosie
 Ce-are dulcele amor.

Targea era în Ionia cea ce era Aspasia în Athena. O curtisană nobilă, plină de frumusețe, de spirit, de elocință.

OPHELIA

In a ȃmbirei miere se scaldă a sa gură
Si ochii către ceruri se-'nalță languroși
Și vârful cenei atinge spricena ce aură,
Și părul cade 'n bucle pe umerii frumoși
Repinduse pe valul armonii divine
Al ei angelic suflet, se-'nbată-'n legănări,
Ca rața de luceafăr pe undele senine
Când ȃiorile le scólă din somn cu sărutări
A le ei mâni frumoșe alérgă pe octave,
Și varsă al armonii accent delicios
Sunt marmure plângânde, duióse și suave
Repesce orî ce suflet ca un ceresc miros.
Al ei sîn alb tresare și suflul ei cel dulce
Respiră frăgesimea de gurî de copilași.
Când dupe sînul mumei ce-'n crini și rose luce,
Rădic a lor guriță și riđ ei drăgălași,
Dar în beția dulce de dulce armonie
Ce-o'mbată, ce-o'ndeliră, ai sei ochi ard în dor,
Și-'n lacrimi ca un sóre pe fața azurie
A mării, ea bea mierea delicilor d'amor
Ce inima î imbată, oh! cine ne va spune
Ce se petrece-'n sînui? ce lupte și ce joc
Intre a sa virtute și amorul ce-o supune
Și arde al ei suflet cu flacără de foc?
Ea cată a decide căci cel ce ea adórá,
Ca Dumneđeu, ca ȃile ce din plăceri resar,
Ca dulcile speranțe, ei a jurat sě móră
De nu îi va deschide al ei sîn de nectar.

CULISUL VIILOR

Fetele-aurite
 Brune, cu-ochii de foc,
 Ghirlande-'nflorite,
 Cu flăcăi se joc,
 Flăcăi, copilițe
 Cântând bucuros,
 Strugurii din vițe
 Îi aruncă-'n coș,
 Uniî în picioare
 Strugurii îi sparg!
 Musturi spumătore,
 Pe sgheaburi se-nlarg,
 Mustul dulce-'mbată
 Ajutat d'amor
 Tinerica fată
 Cu ochiul arđător;
 Sub vițele dese,
 Ele se reznesc
 Sub verđele lese
 Pe flori aromesc.
 Dar acolo junii
 Vin și le surprind
 Și-acolo nebunii
 În brațe le prind;
 L'ale lor frumoșe
 Fructul nunții cat;
 Fetele amorose,
 Cu pumnii îi bat.

Femeia frumoasă

Nimic nu se adoră ca dulcea frumusețe,
 Nicî gloria, nici aur, pe albele ei fețe
 Lucesc desfătătoare ca pe un cer d'azur
 Dulceți, colorî de aur, d'ebin și de purpur.
 Acastă frumusețe ast fermec odorant,
 D'ar fi ea o parură, ar fi un diamant.
 D'ar fi o flóre, o rosă regină între florî,
 D'ar fi o sté-ar fi luna, saũ sórele prin norî,
 Ce dă frumoșa viață și-'nspiră dulce-amóre,
 D'ar fi o pură undă; ar fi strălucitoare,
 D'ar fi o primăvară, ea nu ar avea norî,
 Și d'ar fi auroră, ne-ar îneca de florî.
 Mai dulce ca đimbirea ce pruncul o resfrânge,
 De cât lacrima dulce amantului ce plânge.

REGINA ZENOBIJA

La masă stă Cesarul, și scire e venită
 Că armata e bătută, regina e robită,
 Pe buđa tutulora la masă ard đimbiri;
 Torn vin în cupe d'aur încinse-'n trandafirî.
 Regina intră-'n sală, de garđi înconjurată,
 De frumuseți, de fermeci ceresci încununată,
 Ea seamănă Minervei sub roba sa lucind
 Cu brațele ei nude, cu ochiî scânteind,
 Din coif pe umeri cade o plóie aurată
 De pěr vărsând recóre suavă, prefumată,
 Aurelian o chiamă să stea la drépta sa.
 Pe ochiî ei în lacrimi a sa cénă lăsa,

A cenei umbră cade pe față, pân la gură
 Și pere într'o ceață de perle și purpură.
 — Vin! ține-vingătorul, cu frumuseți ceresci
 Ca aurora, viața să mi-o înfrăgeșci,
 Vin cu a ta țimbire mai dulce de cât mierea
 Și fă ca ambrosia cu mâni de flori plăcerea
 Se o verse pe ghirlanda de gloriî ce-am luat;
 Vin, și-mi deschide brațul de graciî parfumat!
 — „Vai! dómne! ce cuvinte, îi ține Zenobia
 Cu vocea ce respiră dulceța și-armonia.
 «Ai drept a mă ucide, dar nu mă însulta!
 O gracie-ți voi cere: ordónă mórtea-mi da.»
 Beat de triumph, de fermeci d'amor, el îi mai ține,
 Îmi vei deschide brațul de graciî și delice,
 Saú în triumph la carumi în Roma vei intra,
 Sub splendide briliante pe alba fruntea ta,
 Cu cómele vèrsate pe umeri, naúți picióre,
 În strigătul plebeiî stupidă, tètitoare.»
 Deschise ea lui brațul delicios de crin,
 Și îi parfumă gura cu gura-i de rubin?
 Nu credem, căci în Roma, la carul trimphal
 Parata de briliante, o pórtă-al ei rival,
 Cu cómele ei căđute pe umeri de ninsóre,
 Cu-ochiî 'necați de lacrimi ca ceru în ploî cu sóre.

LA NOAPTE

Vin, nópte! vin a mea dulce!
 Este ora de plăceri
 Amoróse. Luna luce
 Ca speranța pe dureri.

Vino tu și te îmbată
De suflarea negrei serii
La lumina cea curată
Ce reflectă albastri cerii!
Auroră! te destéptă
Și varsă aurul teú!
P'a sa cale; tu astéptă
O zephir în drumul seú!
Florile, unde-o să șadă,
Sě-o resfețe drăgălaș
Luna umbrele le-'n rađă
Strălucind al eí locaș,
Paseri revărsați cântare
Dulce unde o trece ea;
Orí ce zephir sărutare
Buclelor d'ebin se í dea!
Totul dórme, cer, pămêntul;
Paserile nu mai sbor,
Dórme peste rose vântul,
Dórme luna pe un nor.
Nópte, fă să mă repose
Somnul lêngă dulcea mea,
Cu buđele eí de rose
Eșind din valuri de nea.
Rađele lunii opale
Sunt drăgălașe surorí
Cu surísurile sale,
Rađe scânteind pe florí.
Nópte! umbrele resfrânge,
Iar tu, dulce, cu-al teú sín
Vin și în brațe mă strânge,
Pân ce umbrele se-'ngân!

Bucurâte cu grăbire
 De doă lucruri ce sbor :
 Frumusețe, și iubire,
 Ce ca rosele dulci mor.
 Când te las, le părăsesce
 Cu plăcute resfățări;
 Cu lacrimi, și le ținbesce,
 Căci nu mai aū înturnări ;
 Dar amorul se-'ntroduce
 In sînul meu cel sdrobot
 Cum somnul se varsă dulce
 In pleope ce-aū obosit.

LA UN ZEPHIR

Zephir te du la ceia ce dórme, priveghétă
 De ochii gelosii; dar garda nu-î formată
 Cât inima ei este pornită contra mea.
 Tu o vei recunósce prin frumusețea sea.
 A ei față-î mai albă de cât un val de spume
 Când luna cu dulci rađe îi face lui cunune,
 Și sînu-î e mai fraged de cât albele dorî
 Și suflul ei mai dulce de cât un vânt pe florî;
 Și pân sē nu ținbescă a aurorii gură
 Frumósă și suavă ca frageda purpură,
 Vērsând în sînul nopții colorile ceresci
 Ce numai ea le are, tu astfel se-î vorbesci :
 „O frumusețe strălucitóre!
 Ai pietate de un amant
 Ce de amoruți, arde și móre,
 Dulce și splendid foc de briliant,

Ale lui calde și-nflăcărate
 Sărutări ție le aduc eu;
 Le vârs pe sînuți dulci, prefumate
 Ca colorarea de curcubeu
 Primesce astfel de nu-î puțință.
 Din a lui buță se le primesci;
 Apoi cu aer de umilință
 Tu astfel încă ei se vorbesci:
 «Esci rămurică desfătătoare
 Unde-ard speranțe ca foc pe ceri,
 Tu esci surîsul, dulcea amóre,
 Tu esci ținbirea de dulci plăceri!»

LA EA

Când buđa frumuseții suride, sărutare
 Ea cere, a mea frumoasă, o dulce diamant.
 A ta suavă gură surisurii dalbe are,
 Oh! las se bea pe buđei nectarul odorant!
 Puneam pe fața-î fruntea mi, ea își întorce fața,
 Și fuge d'ale mele arđinde resfătări,
 Și fața ei roșesce ca cerul diminéta,
 In focul ce revarsă ale ei sărutări.
 O tu ce mării albastre îi fură mărgăritarul
 Și îl ascunđi sub buđe sub care ascunđi nectarul,
 O tu ce-mi dai și viața și mórtea, dulcea mea,
 Când o se stingi suspinu-mi? o frumusețe rea!
 Amorul nu trăiesce mai mult de cât colórea
 Și frăgesimea recei, și mórtea adună flórea.

ALDAISA

Sciți voi cât e de frumósă
 Alaisa din Nihor
 Ce ca luna amorósă
 Își miră fața-'n Bosfor?
 Cóma ei e-'ntunecime,
 Gâtui are acele albeți
 Aur, rose, azur, lumine
 Ce aũ albe dimineți.
 Când d'amor se-'nflăcăreađă,
 Tremură, arde-'n delir,
 In brațe se s'aiureađă
 Ca vântul cald din Misir.
 Dar în dulcea sa vedere
 Cruđimea ascunde ea.
 Cum se ascunde în miere
 Veninul, pre viața mea.
 Am băut a sa vedere
 De miere-ı. m'am îmbătat,
 Dar în astă dulce miere
 Ce dureri eũ am aflat.

LA ERUNA

Vin, o gracios tesaur
 De frumuseți și de nuri,
 Luna ca salbă de aur
 Se înalță pe păduri;
 Vin și tu și te arată
 Ca se luce doă luni

Una cu cóm'aurată,
 Alta cu perii ei brunii.
 Una rađe se resfrângă
 Pe-al teũ pěr aurit
 Altă dulce se mẽ strângă
 Pe sînu-î îmbălsămit
 Vin și fămî tu o ghirlandă,
 Din trandafirî și din crini;
 Vin cu graciósa bandă
 A amorilor divini,
 Vino în a ta parură
 Cum vine luna în nori,
 Cum drăgălașa resură
 Vine în boboc la ðori,
 Și când ardătorul sóre
 Îi bea roa dupe sîn
 Resfață ale ei colóre,
 Și prefumul ei divin.

De ce rosele-'n câmpie
 Aũ vestejit între flori?
 Căci frumósa Herminie
 Le-aũ luat parfum, colorî
 Și graciosul cårmin,
 Și le pórtă-'n al ei sîn

Când ale frumóseî mele
 Dulci ðimbiri voi se-mî amint,
 Eũ privesc focul de stele
 Cu bucele de argint.

Când ochii voi se-î privesc,
 Eū pe mare îî ȑeresc
 Printre sóre, prin azur
 Prin aur, spumă, purpur.
 Când suflarea-î prefumată
 Voi sē beaū, mē duc prin flori
 Ce de parfum mē imbată
 Cu sinii desfătătorî.

La rosier în flori

Rosier ce pari în flori
 Ca un cer în rumenî ȑori,
 Pentru cine crescî la sóre
 Pentru cine destiniŃ óre
 Cele din tãî dulcî luminî
 Daca nu pentru-aî ei sinî?
 Iatã-o vine, te preparã
 Rosã, pe sinu-î de foc
 Sē te strângã, sórtã amarã!
 De ce nu sunt un boboc.
 Din ramura înfloritã?
 Sē m'amestec imbatat
 In valea imbãlsãmitã
 De crin Ńi sē mē repose
 Intre cele doã rose
 Oh! ce dulce ar fi în viaŃã
 Sē respir pe al seū sîn
 Ast parfum. purã dulceaŃã
 Ce are pēru ei d'ebin,
 Ńi suflarea-'mbătãtore,

Și suspinu-î arđător
 Și-'n a sînului ninsóre
 Legănândumě sě mor?
 Aruncați sub pași-mi rose,
 Umpleți cupa de plăceri!
 Și lăsați sě se repose
 Neadormitele dureri!
 Asterneți colo-'n câmpie
 Patul cel voluptuos,
 Și-'mbătat de ambrosie
 Și d'al graciî miros,
 Gura ei destătătore
 Sînul ce are fermec rar
 Sě mě 'mbete ca o flóre
 Cu desfătător nectar.

ZEPHIRUL

Zephir, suav și dulce ca frageda suflare
 A sînului Deliciî, zephir destătător,
 Ce treci pe fața lumii ca dulce cugetare
 P'o frunte vestejită a unui om în dor,
 Tu ce-origina este angelica suflare
 A sînului Deliciî, te du la ea acum,
 Te jócă pe tot corpuî, te-'mbată-'n desfătare;
 Ca pe o dulce rosă ce-'mbată de parfum.
 Te scaldă-'n tot ce este, ivoriũ, și purpură,
 Azur, și aur, fură tot ce are sînuî drag.
 Și vino ca albina, ce are a sa gură
 De a roselor dulci miere sě facă al ei fag;
 Cu roiul de sărutuî, đîmbiri, și dulci larcine,

Și resfățări, surise, leșine și uimiră,
 Prefume 'nbătătore și desfățări divine,
 Și rosa de plăcere, și nebunesci deliri.
 Și-alege-un stup a face un dulce fag de miere
 Pe gura mea, ce-amorul aterne cu ținbiri,
 Și face să prefume ca rosa de plăcere,
 Ca dulci ca 'nfocații, ca fragedii deliri.

ROSA și EDORA

Cât ale primăverii deliciose zile
 Sunt pline de plăcere, și fermece ceresci!
 Cum flori dulci cu prefume îmbăt pe philomile
 Și fac să-'nebunescă d'amor, dar unde esci,
 O dulcea mea! veți roa cum fața își coloră
 Cum într'o primăvară suride-o auroră.
 Cum p'a ta buță cōce un dulce sărutat
 Și cere ca să nască, un suflu prefumat.
 Ce dulce ea se-'ngână pe ramura sa caldă
 Ea sēmână cu gurați ce în nectar se scaldă,
 Un sephir se desvolte o gură de amor
 Să facă să se spargă săruteleți ce-'nflor,
 Ast suflet este prețul acei guri ce ținbirea
 E fermec și delicii cu care se unesc
 O fragedă suflare ce n'are potrivirea
 Nici chiar cu incarnatul azurului ceresc.
 Țimbind ea ne arată mărăgăritare dalbe
 Saū bășicuți în spumă ce ferbe pe un vin,
 Buquete aurite, și rumene și albe
 De sărutări arđinde avēnd cuibul în sin.

POESIE ARABĂ

Vai! ce se face ore cea nópte de plăcere
 Ce fericirea dulce mărinimos îmi da?
 Cea nópte ce în viață-mi avu mai multă miere.
 Ea o trecu cu mine, ea dulcea, draga mea!
 Ca nisce diamante ea vorbe respîndea,
 Ca stelele de aur ce ard pe doma-azură
 Și fața ei suavă, și fragedă și pură
 Era o lună d'aur, pe când eă îmbătam
 Privirea? frumusețea ce eă o contemplam
 Auđul bea vorbirea. Frumósá auroră
 Deschide sinuă d'aur și cerul îl coloră.
 A nopții crimă fuse a sa chiar repejune,
 Și cea mai crudă crimă noi am putea a spune?
 Căt ași fi vrut eă nóptea ca să se prelungescă,
 Și d'ar fi fost putință să nu se mai sfârșescă.

POESIE ARABA

Nu pociu să uit eă séra când dulcea mea frumósă,
 Ca aurora dulce la mine a venit
 Și-n ale sale brațe mă strânge amorósă
 Și-mă dice: «Ia din sinumi tot ce tu ai iubit!»
 Veni ca aurora prin umbră, și ușoră
 Riđindă, amorósă ca o suavă bóră
 Ce arde să se-'mbete de roă dupe floră,
 De dulci și suaviă parfumă îmbătătoră,
 Ea aerul parfumă, parfumul o vestesce,
 Sărut urme ce lasă pe unde ea pășesce.

Mă strânge-'n brațe, arde, și tremură ca crin
 Când roa se revarsă în sînul lui divin
 Când o strângem pe sinu-mi când o 'mbătam pe gură
 De sărutări, dar dioa revarsă a sa purpură
 Și părăsit; se curmă delire, și uitări,
 Suspine și protěsturi, plăcute resfățări.

D O R A

Dămi, o sărutare, dulcea mea frumósă!»
 Îi diceam adesea, ea dicea, sfiosă:

„Cine scie să astepte
 „Va avea ce va voi,
 „Rosă ca să te îmbete
 „Trebuie a înflori,
 „A plăcerei dulce miere
 „O draga mea va veni
 „Când în lacrimi și durere
 „Cel ce iubesci va muri.“
 „Da! dicea ea cu durere,
 „Când vei muri de plăcere.“

L A M P A

Când aurora arată
 Sînul ei dulce de crini
 Și de rose ce îmbată
 Prin përul d'aur divin,
 Tu te stingi o lampa lină,
 Dar eũ tot sunt veghetor,

Căci inima este plină
De dulci flacări de amor.

Ea 'mî dete o rosă mie
Când tómnă intră-'n câmpie.
«Astă rosă a născut
«Pe sinul teŭ cel plăcut.
«Sóre avênd a desvolta
«Dulcea sărutare-a ta,
«Vênt suflarea-ți prefumată,
«Roă lacrimați curată.

Eram pe mal de mare,
Cu ea, stam într'un loc,
În dulcea-î căutare
Ardeă un dulce foc.
Priveam cu atențiune
O piatră de briliant
Într'un inel, ea-mî spune,
Ce veđi al meŭ amant?
În astă piatră! cerul
În mare s'a resfrânt
Și stele lăsă përul
De fir pe mare-'n vânt?
Ei privirile imbată,
Și te chem a admira!»
— «Eŭ privesc acéstă piatră
Tare ca inima ta.»

Salbă de mărgăritare
 Care nimeni n'a purtat,
 Ți-o dau într'o sărutare!...
 Ți-dice, gâtu-î a mușcat.

Séra-'n lacrimi mă găsesce,
 Se sterge dulcele Țori,
 De ce nu le risipesce
 Mâna ta dulce de flori?

MA și iar MA

Ședea ea lângă mine cu cenele plecate,
 Cu bucele de umbră pe gâtul albior,
 Și scânteind de graci și dulce voluptate,
 Ori ce părți dragi din corpul părea locaș d'amor.
 Ai ei dinți printre buțe părea nisce bobine
 De spumă ce scânteie pe vin în cupe pline,
 Ca ramura cea verde sub fructe și sub flori,
 Lucind de drăgălașe și splendide colorii.
 Sub graci răpitoare măreș încununată
 Ea pare mândră, scie cât este admirată,
 În nóptea cómei sale cu chipu ei frumos,
 Și surîdind ca luna în noru-'ntunecos,
 Ea cântă-atât de dulce cu vocea sunătoare
 Un cânt suav și fraged, vibrare-'nbătătoare.
 Șoptea cristalu-'n cale, copacii tremurau,
 Și florile la lună d'amor se colorau,
 Și paserele bete de dulce armonie
 Concerte, infinie revarsă în câmpie.

Dar cât de dulce fuse accentul ei divin,
 Ce a leșinat molatec p'al nopții dulce sîn,
 Fu și mai dulce încă o fragedă murmură
 De sărutări ce trece pe 'nbălsămita-i gură,
 Ca fremătul aripei suavului zefhir
 Ridînd pe fața mării în cóma ei de fir.
 Cum dintr'o plina cupă divin mărgăritarul
 Se varsă, a sa guriță își revarsă nectarul
 De sărutări pe care nebun, eū savuram,
 Și-n brațele-mi strângând'o ușor așa-î cântam:
 «O vino să culegem plăcerile-amorose,
 Să le-'mpletim cu rose, și hymne-amorose,
 Surideri fără umbre, prefumi delectabili
 De sărutări al gurei suave și amabili,
 O tu ce cu plecate și langurose cene
 Reversî pe fațați albă ale lor umbre-ebene,
 Și ca nectarul dulce repesci sufletul meu,
 Și faci să-ți dau amorul ce dau lui Dumnezeu,
 Fămi o ghirlandă mie din brațați de ivore,
 Din resfățări surise, deliri-'nbătătoare.
 Să mor bind cel din urmă nectar din gura tea.
 Ca nimeni altul încă să nu mai aibă-a bea.»

Oh! ȕilele de mărire
 Și de faptî strălucitori,
 Aū perit ca o ȕimbire
 Prin ai secolilor nori.
 Ție nu îți mai rămâne
 O sclavule, o române!
 De cât speranțe născute
 Spre-a fi îndată perdute!

Fața-î dă lumină mie,
 Sînu-î pat să mă repose,
 Gurița ei îmi dă rose,
 Suflarea ei ambrosie.
 Când gura din cupa pură
 Bea mărinimosul vin
 Pare că bea cu-a ei gură
 Nectarul, fermec divin.
 Oh! abia a ei lucire
 Dulce ochii mi-aă vădut,
 Înainte de iubire,
 Și am dis: «Eū sunt perdut!»
 A corpului ei mișcare
 Străluce cum pe o mare
 Rașele luniî luceșc,
 Pe creșuri ce înroesc.
 L'a zephyrului suflare,
 Voluptoșă sa vedere
 Lasă dulce ca să cașă
 Ca o arșătore rașă
 Din pleopelei de plăcere
 Pe jumătate plecate
 Vise dulci de voluptate.

Când eū mă perd în nóptea cosișelor rebele.
 Ce rîură în valurî aurora frunșel tele,
 Lumină-a mea privire, și gurașî ceresc dar,
 Îmi dă azilul dulce și al seū ceresc nectar.

PRIMA SERUTARE

Când în umbra cómei nopții
 Aurora a ȃmbit
 Și în cónfusia șioptii
 Universului umbrit,
 Eũ vęđ rosa prefumată
 Deschiđind sinul lucind,
 Presintęnd nesărutată
 Gura sa înbobocind,
 Eũ mă gândesc la ardórea
 Ce-și daũ amanții-'n uitări,
 Când gurele beaũ savórea
 Ântăilor sărutări.
 Oh! tu primă sărutare!
 Mierea ta, ce adorez
 Se revarsă-'n resfățare
 P'alte sărutări ce-urmeđ,
 Precum rose d'auroră
 Varsă pe ȃi rađa lor,
 Și rađa lunei coloră
 Și se resfrânge p'un nor.
 Cum în tómnă tristă, arsă
 Trece încă foc de verĩ,
 Și în vară se revarsă
 Un parfum de primăveri,
 Astel undele aurite
 De riũ curg în lac d'azur,
 Și undele-'ngălbenite
 Păstređ încă azurul pur.

Femeia cu ochiul verde

Femeia cu ochiul verde și cenele-î umbróse
 Îmi dete mie-o rosă cu mâna albă-a ei,
 Din a cării ninsóre es degete rosóse
 A căror dulce rađa repesce ochiî mei.
 — «Acéstă rosă ține-o!» neavënd altă splendóre
 Ce cât a guriî mele suflare-'mbătátóre.
 — «Așa o iaű, și astfel eű o voiű respira!
 — «Nu, đice ea, ia séma a nu te înșela.
 Resfrângerea de rađa nu-î rađa, ci un vis.
 — «Atuncî dă mî mie rađa-adevêrată!-am đis.

O amor dulce călăű!
 Victimațî geme, suspină,
 Varsă lacrimî și-'ndivină
 Pe ucigătorul seű.
 Astfel și tu, dulce crudă,
 Ce din viața-mî faci un dor,
 Și verșî în inima-mî tradă,
 În brațuțî așî vrea sě mor!

Eű puî fața-mî p'a ta față
 Unde criniî se resfață,
 Cu traudafirul divin,
 Unde pèrul teű resfrânge
 Negurosul lui ebin,
 Cum pe o zăpadă-'n sânge
 Nóptea varsă umbra lin.
 Fața ta va fi schimbată

Intr'o primăvară-'n flori,
 Și a mea-'n roă prefumată
 Ce-ar da florilor colori.
 Astfel pământul și cerii
 Fețele lor le lipesc,
 In ether și-'n sînul seriî
 Și florile vieții cresc.

Pe câmp zephyrii tērasc
 Rochia prefumată-'n crin,
 Și pe dulcea ce iubesc,
 Vin, când dorile dîmbesc,
 Și sărut pēruî d'ebin,
 Eū vĕd doă aurorî
 Una luce printre stele,
 Și-alta în brațele mele,
 Cu sînul fraged de flori.

Primăvara și Elzina

IDYLLA

Vedî primăvara vine; ea pare o vergură
 Lucind de frumusețe, surise, și purpură,
 Amorul suflă. Rosa frumósă prin dîmbirî
 Răsare, se-o restețe pe sînul lor zephyri.
 Și ramura tresare l'a lor dulce adiere.
 Ca juna frumusețe sub buzele de miere
 Acelui ce o adoră; cu frunđe, fructe, flori
 Ea face o ghirlandă de fermeci răpitori

Din care cură mierea. Aşa o frumuseţe,
 Şi inimă, şi spiritul, şi frageda juneţe,
 L'amorului suflare, fac roiū de sărutări
 Pe buđa frumuseţii, în sinu-i de-ncântări;
 Dar sînul frumuseţii e primăvară dulce
 Aici sunt rađe, purpur, şi umbre-'n care luce
 Pe aripa speranţei surisul trecător.
 Amor şi frăgesime, lumină şi plăcere.
 Acel ce nu se-'mbată d'a dulcii primăvere
 Ceréscă ambrosie, de umbra de păduri,
 De dulcile prefume, suavele murmuri;
 De ape, printre frunđe, de vânturi printre flori,
 De cântece de paseri, de rosele din dorī,
 Acela nu iubesc! p'acela nu-l îmbată
 A sărutării miere pe buđa parfumată,
 Savórea unei gure ce sărutări vărsa,
 Precum cupa pré plină, revarsă spuma sa.
 Recórea, frăgesimea de sîn vergin şi pur
 Ce o suavă umbră ascunde în purpur,
 Saū rose. Miī de secolī ar mai putea trăi
 In lume, şi plăcerea ei încă n'ar simţi.
 O dulcea mea frumósă, ceréscă creatură!
 Nectarul sărutării înécă a ta gură,
 Şi ce mai mult aruncă, mă lasă sē savur!
 N'amesteca destinul cu-amorul teū cel pur.
 Desfătátórea rosă, amanta dulcii mele,
 Ū spune despre zile cât sunt de frăgezele.
 Veđi tu albina mică ca o cunună noă
 Pe flóre parfumată când ea revarsă roă,
 De sărutări, de miere, cum bea de drăgălaş
 Ce varsă-al florei dulce şi delicat locaş.

Veđi încă frumusețea desvêluind ninsórea
 Tunicii și lăsând'o a revârsa splendórea
 De sîn pus în gurița unui frumos copil
 Și cu gura-'n lapte ținbind suris gentil?
 Dar crima și trădarea pot fi rodul amar?
 Da. Însă omu-î liber. Acesta e un dar,
 El are rațiunea pe patimă-a respinge,
 Dar vin, frumósă dulce și gâtul meu încinge
 Cu brațul teú! corónă a dulcii primăveri,
 Ce varsă-'n sînul vieții o roă de plăceri,
 Vin și fă se se verse amorul drăgălaș
 Plăcerea, și pudórea, ce-'n sînuți aú locaș.

Endimion către Diana

Pe gurați ce coloră surîderi pe purpur,
 O dulcea mea frumósă, mă lasă se savur
 A sărutării miere, recórea cea de flóre,
 Ce dulcea ta guriță respiră-'nbătátóre!
 Deschidemî sînuți fraged de crini voluptuoși
 Din care doă rose daú doi boboci frumoși,
 Ce riură dulceață ca mierea dupe florî,
 Ca rosele în sînul riđindei aurorî.
 Mě-'mbață d'amoróse și tinere larcine,
 De străngerî dulci pe sînuți, de fragede suspine.
 Prefume delicate din sîniți ce delir,
 D'amor, ca dulcea miere ce buđeleți respir.

Cu brațelele d'albastru rotunde ca junia,
 Rosate, azurite, ce-esală ambrosia,
 Imi fă tu o cunună! în përuți voluptos
 Mă leagănă ferice, o geniū gracios!
 Și-n frageda răpire splendóre și delice,
 In ale tele arđinde și tinere caprice,
 Perđindute, tu lasă gurița rătăci
 Și đimii: «o dulce dragă, amorul dură-o đii!
 Îmi leagănă-al meu suflet de fericiri divine,
 Resfățuri și săruturi și tinere suspine!
 Dămii ca să beū suflareați cum pe o dulce flóre
 Albina bea ferice o miere-'mbătătoare,
 Deschide, dulce suflet, ai tei sinii răpitori,
 Să beaū ori care miere pe ori și care flori
 Răpit de resfățare, surisuri prefumate,
 De străngeri amoróse, să mor de voluptate!

LA TINEREȚE

O dulce tinerețe! o doă đeci de ani!
 Perirăți ca prefume de flori ce-l'auroră
 Lumină ca o rađa suavă când înfloră,
 Și-'mbată de plăcere pe fluturi amanți vani!
 Vêđ astăđi câte-odată vai! urme amoróse,
 Și vițe din cosițe de aur și umbróse!
 Roșesc de tinerețea ce nu avea resuri
 Pe față când bea mierea suavă a unei guri,
 Ce timp de nepăsare când totul e minciună!
 Ilusiune, roă ce rosa încunună.

Tu dulce și frumoasă, cu părul de ebin
 Cu ochi d'azur, cu gâtul sfidînd cel mai pur crin,
 Tu mă strîngeai în brațe, și cu amóre noă
 Lăsa-î pe a mea față, de sărutări dulci roă.
 Lăsaî sê tai o viță din părul teū noros,
 Cu dinții. O beție d'amor delicios!
 Din ochii tei verși lacrimi pe fața mea arđindă,
 Și pe auđu-mi vorbă resfătătoare, blândă,
 Ca roa ce se varsă pe flori ce se pălesc.
 Tu tremurai, și gurați șoptea: vai! te iubesc!
 A ta suavă mână juca cu-a mea cosiță
 Și se certa-'n săruturi cu mica ta guriță.
 «De ce nu suntem singuri în lume? tu diceai.
 Și-'n brațeleți rotunde cunună îmi făceaî,
 Fugeai înspăimântată de mine certătoare,
 Și când priveam în lacrimi, veneai îmbătătoare,
 Și beai cu voluptate dulci lacrimi ce făceaî
 Sê cure, o viață dulce! delicii, fermeci, raî!
 Dar tôte se uitară! o fragedă lucire
 Te-aduce câte-o dată, cerescă fericire,
 În vise, în tăcere, prin lacrimi cum dulci dorî
 Prin roă ni se arată cu fragede colorî.
 Și tu o buclă d'aur! suavă-ilusiune
 Din țile când din suflet se vêrs ceresci prefume,
 Mî-aminți ca-aurora ce vêd încă pe cer
 Atâtea nopți plăcute, tu esci al ei drag pēr.
 Ce la a mea plecare, ea-'mî dete și îmi dice:
 «A mea inimă-ți urmă cu ce îți dau aice.
 Dar nu pociū a mai trece în amintirea mea
 Acele dulci suspine, și vorbe ce-'mî dicea,
 Făr' sê mē-'nec de lacrimi. O fragede-'nbătări
 De strîngerî amorose, resfățuri, sărutări,

Suspine, înfocate, delicioși, și dureri,
 Și risuri, și dulci plângerii, angelice plăceri!

LA UN POET

Tu n'ai trăit în lume, tu ce n'ai suferit.
 Tu ce n'ai strâns pe sinuții un sîn îmbălsămit
 Ce n'ai băut suflarea divină de nectare
 A gurei ce îți cere o dulce sărutare,
 Ce n'ai vădut în ochii acelei ce adori
 Murind prin riū de lacrimi o rađa de langori,
 Tu n'ai trăit în lume când nu ai asteptat
 În nópte să apară un sîn d'amorurii bét,
 Și n'ai simțit pe fațăți plecând suava gură
 Recorea ce te 'mbată din cupa de purpură,
 Si deschidindu-ți sînul, tesaur de răpirii,
 De frăgesime, unde de crini și trandafirii,
 Ce nici un vînt, nici rađa, nici mână n'au resfățat,
 Și tremură ca flórea în vîntul prefumat?
 Când nici un vél de purpur, d'azur cum și de aur
 Nu-opresce să repescă acest dulce tesaur,
 Și nici o resitiuță perfidă nu-'ntêlnesci
 De cât suave valurii de pěr ce tu iubesci,
 Tu n'ai trăit în lume când n'ai simțit durerea
 Vêdind a ta frumósă cu ochii dulcii ca mierea
 Ardind alții ochii, saū mână o mână atingând,
 Si cruda gelosie în sinuții tremurând,
 Voind să morii, și-'ndată, primind încredințare
 Că-a fost ilusiune, o dulce sărutare
 Ce varsă peste rană, nectar delicios
 Ce dă gurița dulce plecând cenele-'n jos.

Tu n'ai trăit în lume, când cel cuvânt ceresc
 Şoptesce frumuseţea în lacrimi: te iubesc!
 Când n'ai vădut p'acea ce-adori cu nebunie
 La raşele-aurorii în cămaşi aurie
 Dormind surîdătoare, ca dulcea stea p'un nor,
 Şi dulce legănată de vise de amor,
 Şoptindu-ţi al tei nume cu vocea sa divină,
 Şi p'al ei sân de rose strângând căma-şi divină.
 Tu n'ai trăit în lume, când ochii n'au vădut
 Nud corpul ei, cu perul de aur abătut
 Ca crinul dimineţii ce pare la vedere
 Cu miezul de fir d'aur din care dulce miere
 Albina amarată savură în beţie,
 Divină, voluptoasă, prefume, ambrosie.

La o Creacă

Tu treci timpul tot d'aună
 C'un Adonis tinerel.
 Dăoa, noaptea împreună,
 Tu filosofesci cu el.
 Nemurirea-şi discutată,
 Dacă omu-şi muritor?
 Anatomia-aplicată
 La practica de amor.
 Cât trăiesci cu acest june
 Cu sora nu trăiesci,
 Căci sora sora-apune
 Şi tu noaptea cu el esci.
 Nu e mai onest, bărbatul
 Să laşi şi se-l ieşi pe el?

De cât s'e-î insultî tu patul
 Cu-acest om în acest tel?
 Celui ce dai dulcea gură
 Cu sărutări de nectar,
 Are spiritu-'n fresură
 Și de are vre un dar,
 Ce pe tine te repesce,
 Numai tu poți s'ne spuni,
 Căci nimenea nu ghicesce
 Nici chiar amicii s'ei bunî.
 Când el ese de la tine
 Din brațul teū plin de nuri,
 Ale tele fețe pline
 Tradă crude mușcăturî.
 Asta mai mult m'ē supune
 În ale mele credinți,
 Că amantul teū cel june
 Avea spiritul în dinți.

Domnul Leon și Româniî

Amici! ac'astă lume e faptul înt'emplărei.
 Și viața este scurtă ca șiopta sărutării.
 Pe sînul națiunii făcută pentru regi,
 Ca flórea pentru-albine. Sunt ale lumii legi.
 Din sînul ei de roă, din buđele-î de miere,
 Din ale vieții bunuri, delicii, și plăcere!
 Nu v'om sorbi nectarul acestiî ț'eri, amici,
 Pe cât noi greciî singuri nu v'om domni aici.
 Pe cât va fi un singur român aici în ț'eră
 Ce ține sus el fruntea; g'ândirea-mî e amară.

Voiu face din ast popul proprietatea mea!
 Și dulcea ambrosie a țerii eă voiu bea.
 Să ucidem Români! prin a lor umilință,
 Să le uscăm în inimi și viață, și credință,
 Să desvoltăm cu lnxul nebune-ambitiuni
 Ei ca să mulțumescă aceste slăbiciuni,
 Vor vinde a lor țără, și a lor libertate,
 Și vor primi lovirea ce astăzi se combate.
 Câți nu se vor supune, sub ură vor muri.
 Amici! e timpul astăzi Români ai lovi!
 Intrați ântâiu de tôte în patul nupțial,
 Îi faceți ca să credă într'un destin fatal,
 Vă diceți fi ai țerii, îi lingusiți în față
 Dar îi loviți cu mörte, în tot ce aă eă viață!
 Tot piară, în cămine, biserici, și altare!
 Și aur, și porphiră, cu-alor neatărnare!
 Voi împărțiți averea! să hotărască sorții
 Căci bunurile țerii! nu se înturnă morții.
 Aceste mari palate să caă saă să trecă
 Avere, și fie să la națiunea grécă.
 Cu tronul, și cu sceptrul ca o proprietate,
 Cu dreptul de putere și de ereditate,
 Să piară acest nume român! și libertăți,
 Și dreptul divin aibă aici popoli, cetăți.
 Când sângele va curge, cu viața care pier
 Puneți pe țără rose, s'ascundă a sa cădere.
 Spre a ascunde crima, și ochii ai fermeca,
 Amar celui ce prada din țără va lua,
 Și victima nu-o sparge! lovesc acéstă țără
 În untru ca să-o facem supusă, sclavă afară.
 Cu dënza să se stingă mândria ce avea,
 Loviți! jurați credință în stăpânirea mea!»

El ȃice, dar boerii românii, chem nd poporul
  i armia română, puind în cap p storul
 Se duc atunci la Domnul, pe care ei îl cert
  i cer să dea afară pe greci sau jur că-  perd.
 Iar Domnul ce-'nsp im nt  ac st  via   mare
 P lesce, se înclină,  i a fugit călare.
 Pe azini pe toți grecii la Dunăre  i port,
  i-'n  erile vecine ca turme  i transport.

La o Brună

Vino, brună dr g la  
 Vin în alba ta c ma  
 Vin cu părul diademă
 N gr , în valuri c d nd;
 Pe g tul t u dulce cremă
 De lapte, vin, suri d nd!
 M ne inima i u or 
 Către altul va sbura
 Inima este o b r 
 Făcută d'a alerga.
 De mă-adori pentru-avere,
 Aurul e trecător,
 Pentru glorie? părere,
 Pentru junii ani? ei sbor.
 In schimbare ne-'ncetata
 Este al plăcerii tron,
 E o s rt  blestemata,
 Dar este s rt  de om.
 Oh! a i vrea aici în lume
 Să trăiesc atâtea ori,

Câți pe sinul teü de spume
 Vor mai înflori amorî.
 Tu esci aurora dulce
 Și eü nóptea, draga mea,
 Viața-ți vine; a mea se duce,
 Vin și gura-ți dă-mi a bea.
 Vin acuma și te-'mbată
 De nectarul cel divin
 Până mórtea nu s'arată
 Ca să-'ți dică: dragă, vin!

La musa poesii

Nu este pentru muse la noi nici un suris.
 Tot ceia ce aminte cerésca origină
 A omului, atrage al scepticilor ris.
 Așa și liliecii se speriü de lumină;
 Reptile veninóse ce se perd în pământ,
 Eșind din cuibul umed, hidósă închisóre,
 Se pun cu bucurie la rațele de sóre
 Ca să se deslipéscă de umbra de mormént.
 Noi însă de lumină, de adevër fugim.
 Nu scim să avem ură, nu scim nici să iubim,
 Ca enemic virtutea aici este privită,
 Invidia e totul ce încă noi simțim.
 De sus, de jos dreptatea cu ură e lovită.
 Legi, constituțiune, ca mari inscripțiuni
 Ce aü remas pe fruntea de templuri părăsite,
 Vestind un cult ce fuse o dată la strébunî,
 Când templul nu mai are de cât ierbe pälite!

Vin musa poesii! vin, o fermec divin!
 Ca fraged'auroră aici când suferim!
 Să verși pe dorul țării dulceața și iubirea
 Să dai la tot ce-î palid speranța și ținbirea
 Se-amesteci ca o rosă rîdîndele colori
 De fragede dorințe cu criniî-unei domniî
 Cu visele de viață înbobocind în flori
 Pe sînul în suspine al tristei Româniî!
 Dar vin ca aurora și nu ca meteorul
 Vin și amintă cerul vîrsînd aici amorul
 Divin pe fața țării ce de mult n'a cădut
 De pe tron pe poporul sub lanțuri abătut.
 O vișă când încinge pe un mîreț stejar,
 Îi dă o frăgesime suavă, rîdătore
 Prin tînăra verdeață, prin surîdînda flóre
 Și asprei lui privire dă ceva de nectar.
 Așa sî dai, o musă, la ast popor blîndețea
 Și inimă, amóre, speranța, tineretea
 Buquet din care cură lumina de măriri,
 D'o Românie mare, d'antice strîluciri,
 De viață, libertate, și pace, și iubire
 De muse, de dreptate, eternă înfrățire.
 Dar daca, din potrivă, ca meteor ce pere
 Venind tu nu vei sterge nici lacrimî, nici durere,
 Și îți vei face ție cununî de strîluciri
 Din ale țării perle, speranțe, și ținbiri,
 Și vei schimba în lacrimî, dorințele-î frumóse,
 Nu coborî aicea din domele radióse!

BARGAROLA

Veđi tu luna peste mare
 Cum se-'nalță ne-'ncetat
 Cum s'arată și dispere
 Cu discul ei aurat;
 Dar surisui teú cel dulce
 Ce gura ta poleia,
 Pentru mine nu mai luce
 De acum, o dulcea mea!
 Când sufletu meú greú geme
 De durere abătut,
 Și ale mele triste cene
 De lacrimi s'aú umplut,
 A ta mână de resure
 Nu-mi mai pórtă resfățări,
 Și buđele tele pure
 Nu mai imi daú sărutări.
 Corpul teú nu se mai varsă
 Pe peptul meú părăsit,
 Nicí pe buđa-mi de dor arsă
 Sufletuți îmbălsămit,
 Căci pe suava ta gură
 Mierea de dulci sărutări
 Un altul acum savură
 Și tu îi dai resfățări.
 Dorul inima-mi sfășie
 Sufer și aș vré sě mor;
 Inima ca vijelie
 Se revarsă-'n plâns de dor!
 — «Frumusețea este-o flóre,
 Omul este un zephir;

Îi bei mierea-'mbătătoare,
 Caută alt trandafir.
 Tu ai băut ambrosie
 Dupe sinumi răpitor,
 Cată dar cu bucurie
 Alte rose ce înflor.
 Shimbarea capricioasă
 E plăcerea in amor;
 Auror'ar fi frumoasă
 Când n'ar fi noapte și nor?
 Veî sē bei tu tōtă mierea
 Din buđa mea, o nebun?
 Nu-'nțelegi tu că plăcerea
 Este într'un noū perfum?

Un bătrân la intrarea Domnului

Paradă mare, astfel cum nu s'a mai vădut
 Din timpii mari, cu Domniî eroi ce în trecut
 Se înturnaū din lupte, veneaū cu fruntea plină
 De gloria puterii, mărire și lumină;
 Când spulberaū cu spada ne-amicele ostiri
 Venite a pune țera în lanțuri și-asupriri.
 Acum parada este ca-'n cele timpuri rari;
 Dar ea nu mai aminte acele fapte mari,
 Când tunuri de paradă făceaū sē urle cerul
 Un om bătrân din popol ce vērsta-albise pērul,
 Trecea prin aurite colonne d'oficiari
 Sub arme și costume streine, armăsari,
 Trăsuri strălucitoare cu dame, d'aur ceață
 Cu pēr strein și fardul pe rumena lor față

Spre-a repara insulta de anî și de dureri,
 Saū de deșarte urme de tinere plăceri.
 Acest bătrân presintă un veac și jumătate.
 Din cele ce vëduse, din cele depărtate
 Urmări, îi rămăsese confuse amintiri
 De timpuri de putere, d'antice străluciri.
 „Parada fu măréță. Sub domnii de demult
 Nu se făcea mai dalbă; dar preț avéu mai mult,
 N'avém armă aurite ce rađe vii resfrânge,
 Dar arme de aramă și înmuiate-'n sânge
 D'aceia ce în țéră a ne robi veneaū.
 Mâncaū și beaū în blide de lemn, ce ei puteaū
 Dar nu era nici ură nici desbinare 'n frați,
 Nici doă taberi c'astăđi: mîncători și mîncăți,
 Și popolu ce-aude și care îl pricepe,
 Respectă bătrânețea și a đice: ura! începe.
 Nu mai vëđui nemica de cât acest bătrân
 Ce-'ntre români vorbesce de un trecut român.
 Ce-adîncă cugetare! ce mare-'nțelepciune!
 Nimic nu are fermec cât aū faptele bune!
 Lumina e eternă, și trage-un curcubeū
 De glorii, radióse, și demne de un đeu,
 Pe a eternității perdută în uitare
 Figură, și ne-'nalță a nóstră cugetare
 Pe când în fii țerii cosmopolismu-antic
 Ce lumea o iubescce spre a nu iubi nimic,
 Domnesce, și-'nteresul de sine și amorul
 De sine, sacrificiul de țéră îl devor,
 Remâne sentimentul cel nobil cu poporul.
 Virtuțile în popol, nu aū murit, nu mor.
 El judecă mai bine ca cel ce tyrauesce,
 Și datoria sântă tot lucru-'nlocuesce

Nu admiră nimica de cât ce-î sacrificiū,
 Și facerea de bine nu nasce nici un viciū.
 Poporul se destéptă, târziū, dar el apare,
 In sînuî se păstrează a țerii cugetare,
 A lui nefericire și crude suferinți
 Vor întări într'insul bătrâneie credinți.
 Că suveranitatea se află 'n națiune,
 Se află unde încă remân datele bune.
 O Domni! o voi puternici copii de întemplări!
 Nu dați mult ascultare la relele-arătări.
 Vă spun lingușitorii că lumea e făcută
 A fi averea vóstră, și nația născută
 Ca vita să hrănescă pe omul sus urcat.
 Când se denégă-un popul, un tron e denegat.
 Un sceptru se sdrobescce, tron sceptru și tărie
 Făr de un popul liber, nu pot liberi să fie.
 Fiți mari, și fiți cu timpul, căci geme orî ce tron
 Sub timpul ce dărâmă pe națiuni, pe om.

A M A Z O N A

Vedeți, călare trece cu buclele cădînd
 In valuri p'ai ei umeri și-'n auri tremurînd?
 Ea dulce și suavă, și cursierul pare
 Un meteor ce trece și pere-'n depărtare.
 Cal și cu amazona defilă ca o stea
 Ce filfie și pere, iar luna-'n calea sea
 Asterne flori de aur pe care cursierul
 Le trece făr să spargă, lucesce dulce cerul
 Ai crede că ea fuge cu umbre și cu nori
 Să nu o prinďă-'n cale fugînd dulcele dorî,

Să-î ea dupe cosițe colórea sa aură
 Și după a sa față și buđă-a sa purpură.
 Ea merge la castelul ce malul mării frânge
 Și unde amantui dulce de ea cu lacrimi plânge.

LA DIGA

Amorul e un geniū, amorul e din cer
 El are trebuință atâta de myster!
 În umbră el trăiesce, în rose el ascunde
 Larcinele, suspiniī, și dalbe resfățări,
 Și ale ambrosiī îmbătătóre unde
 Protesturī, și suriderī, și lacrimi, și-'nbătări
 Tu însă dînd nitării acéstă datorie
 Tu vélui de pudóre rădicī, și îl lași nud,
 Porți în costum desordn, și urma d'ambrosie
 Și încă porți pe gură, al furii joc crud.
 Resfățurī, și suriderī, și semne amoróse
 Și vorbe-'n doă simțurī privirī ce ard în foc
 Lași fără vél să luce pe fețeleți frumoșe
 Pe ale căror rose ai lui ochi cu-amor joc.
 Nu ai de nimenī témă, d'amici, de ospī, pudórea
 Te-a părăsit, și fațați ce infloresce-amórea,
 De vélul aurorei de tot s'a desvelit?
 Brutala pasiune ce simțurīle-'mbată
 Domină sentimentul acei ceresci pudorī
 Când Dumneđu femeii suavă și curată
 A dat acea natură ca fragedelor florī.

PE MARE

Pe csta vieții nu poci o ramur-'nflorită
 S'apuc cu a mea mn i s sta un minut?
 La umbra unor arbori, sub doma-'mblsmit
 Ori pe ce am pus mna s'a rupt i am cdu
 Lucea în aer luna i resfrângea pe mare
 Cosița sa de aur, iar vasul cu lopei
 Se repedea uure pe splendida cărare
 Ca într'o plie d'aur de lănci i de sgei,
 Dar în tăcerea nopții al me vas se opresce
 i sub lopată luce o plie de phosphor,
 De rae scnteioase, pe valul ce albesce,
 Ca dulcile dorințe i vise de amor.
 Ce-'n npea vieții nóstre, apar strlucitre.
 i per fcnd mi triste riindele imbiri.
 In umbrele tăcute, abia murmurtre,
 O voce armonioasă, ca plnsul unei lyri
 Cnta: «ce este viaa? esil, de suferine,
 O cale semnat cu spini, i cu dulci flori,
 S lepădăm toți spinii i vazele credine,
 i la lumina dulce a rumenelor iori
 S savurăm nectarul plăcerilor riinde,
 Pe gura frumuseii, i apoi tu să mori!
 ntia sărutare, e dulce, e cersc,
 Ori ce nectar mi vine, se schimb în venin,
 O dată e lsat o rosă s-'nflorsc,
 Ori ce suris în lume, îl urmă un suspin.
 Iubesce-m, o dulce frums! c'auroră
 Revarsă a ta savóre din snui gracios
 i mori ca auroră ce ioa o color
 i pere-'n snu-i dulce! suav i amoros,

De n'ai iubit tu încă, nu ai trăit, iubesc,
 E tot ce ai a face în ast esil amar,
 Vai! unde tot spre mörte se nasce și-'nfloresce,
 Când bea o și din cupă delicios nectar.

O nópte pe marea de Marmura

Era frumósă nóptea și luna peste mare
 De rađe aurite trăsese o cărare
 Pe care ochi-'n lacrimi ai celor ce iubesc
 Intr'o beție dulce se duc și rătăcesc.
 Zephyrii cu prefume pe aripă încrustate
 La sînul odaliscii și-al florilor furate
 Se jócă ca o horă suavă de plăceri,
 Pe ale vieții óre ce nu cunosc dureri.
 Vedém amară viața. O mută suferire.
 Un cer în nori ce n'are nici rađe, nici đimbiră;
 Dar care înc'atrage a omului privire
 Căci este-o auroră și fragede luciri.
 Dar viața mea speranțe în viitor nu are.
 Ea fără ținerețe va trece-'n întristare.
 Aud în sînul noptii un cânt suav și dulce
 Ce zephyrii pe aripă ca un parfum aduce
 O voce amorósă și plină de durere
 Dicea: «O flóre n'are acea divină miere
 Ce are a ei gură. Iar ea frumósă mea
 Cu ochii plini de lacrimi frumósă-'mă surídea,
 Ea mă strângea pe sînu-í, o fermec! o plăcere!
 Îmi da să bea ferice a gurií sale miere,
 Cum flórea dá albinei. Cosițaí de ebin
 Fugea din sînu-í fraged și căuta plăcerea

Pe sinul meu, un dulce și drăgălaș suspin,
 O lacrimă, protestă, și plângeri ardetore,
 Mândrie, vorbe aspre precedă dulci uitări
 Resfățuri amorose ca rațele de sóre,
 O plóie parfumată de calde sărutări,
 Dar aurora dulce revarsă a sa iumină
 Și ea revarsă lacrimi pe fața sa divină.
 Așa suspină cântul. Eú dic: «nici în plăceri
 Nu sunt necunoscute amarele dureri!

La Princesa S. G.

Apropo de nunta ficii sale

O nuntă? acea fetiță ce ca o mică-albină
 În flóre la al măsii sín pur toți am vădút,
 Acum ea este mare și de virtuți e plină
 Vestind tulpina dalbă din care a născut.
 Ca rosa desvoltată ce cată đimbitóre
 La bobocelul tîner în rațele ceresci,
 Pe fața ei privirea o lași mângăitóre
 Și đile fericite cu inima-î doresci.
 Te temi tu pentru dinsa de đile reci, de cétă,
 De vânturi, și de brumă, ferice admirînd
 Buquetul ei de grácii, în dulcea diminétă
 Ghirlandă înflorită de đile ei visând:
 Cum într'o nópte-apare frumósa auroră
 Si tot ce-atinge cu-aur și purpură colóră,
 Așa ea se arată de graciî strălucind
 Și respândesce-'n juruí amorul înflorind.
 Aní juní și sănătate, surise, și lumină
 Și florí, colorí, parfume ca lunca de grădină.

Ca Edera ce-'ncinge un drăgălaș stejar
 Și-i dă a sa verdeață și dulcele-i nectar,
 Ea are a da junețe și graciî, și prefume
 Ceva de ambrosie consortelui ei june,
 Dar toate aceste graciî și sufletui frumos
 Virtuți, curată mumă, ea ție datoresce.
 Unde-o rosă-'nfloră, o rosă-'nbobocesce.

DAMA MARE

Vădutați o damă mare
 Ce-'n equipagiū aurit
 Cu doi cai ce pērul are
 Negru ca corbul de crit?
 Al ei pēr frumos lucește
 C'ambrul negru de Buđeū
 Și fericite rētăcesce
 In néoa gātului sēū.
 Sémână cu o regină
 Despletinduși ai ei perī
 Delicioși, în grădină,
 In recórea dulciî serī,
 Și din fața-i răpitoare
 Varsă o plóie de đimbirī,
 Cum o lură, cum un sóre,
 Varsă-ale lor strēlucirī.
 Ea e dulcea mea frumósă
 Fără-egală între florī,
 Rosa nu-i mai graciósă,
 Ea a desertat din đorī.
 Dulci prefume, strēlucire
 De la florī ea a răpit,

Și la dulcea sa ȃmbire
 Graciile le-a robít.
 Cerul nu mai are-azurul,
 Sórele rađe de foc,
 Apele nu aũ murmurul;
 Graciile al lor joc.
 Tóte aceste darurĩ rare
 Locul lor aũ párasít.
 Și-'n sinuĩ de desfátare
 Locașul lor aũ gásít.
 Sě-o vedeți voi amorósă
 Când se pune p'al ei pat
 Și la umbra voluptósă
 A párului resfírat
 Cum lucesc, suríđétóre
 Graciĩ, fermeci, resfátări,
 Dulci dorinți ímbátátóre,
 Și palidele-ĩ uitári,
 Amorată, 'mbátátóre,
 Ne avénd un amant divin,
 Ne avénd ce sě devóre,
 Sărută brațuși de crin.

F L O R A

Acolo sub kitriĩ și tĩnerul laur
 Visa ea frumósă cu perĩ aureĩ,
 Când luna pe mare vėrsa un pod d'aur
 Sě trécă la cerurĩ privirile ei.
 Când orele 'n nópte sburaũ cu zepirĩ
 Pe valea ín care o mare de flori

Ce fac să pălăscă pălind trandafirii
 Prin fragede graci, suave colorii,
 Și dînd lor dîmbirea-î le iaș p'aripiore
 Recore, prefume, și dulci sărutări
 Și vin și le varsă la ea sub picior
 Purtînduî plăcute și dragi resfățări.
 O dulce pălețe surisu-'nvelesce
 Cu nea amorosă tot ce-î trandafir,
 Precum aurora ce-'n noapte lugesce
 Pe purpură-'și varsă o ceață de fir.
 Cum sufletuî ce-arde de flacări divine
 Ei nu îi topise al ei corp de nea?
 Și lacrimi în ochii arđînd de lumine
 Toront cu-a lor undă nu i le stingea?
 Al ei pěr pe gâtui alb pare ca mieđul
 De aur ce rîde în tînerul crin,
 A ei frunte are albeșea ce-orezul
 Arată când nasce din vėl de rubin.
 Așa de frumosă ședea ea o dată
 Acolo. C'atuncea vęd luna lucind
 Pe valuri, și valea-î de flori prefumată
 Și zephyrul jócă pe valul d'argint;
 Dar ea nu se vede și tot 'ntristare!
 Eũ lacrimi vęrs astăđi, trecutul îl plâng.
 Vin, rađă a vieții cu-a ta resfățare,
 Oh! vino în noapte pe sîn să te strîng!
 Vedeți acea iarbă, acolo o dată
 Lăsa ea piciorul să piară în flori,
 Păstređi tu prefumũ-î, o rosă-adorată?
 Și tu păstređi, mare, al ei chip la điorî?
 Atunci când în brațumi frumosă Eloă
 Surprinsă d'auroră, în dulciî mysteri

De rosa pudórei roșeaă amândoă,
 Atunci o auroră din nópte pe ceri
 Născea, și o alta cu părul de aur
 Cu gura de rose, cu sínul de crin
 Intra pe sub kitri și rumenul laur.
 In care a le noptii umbriri se îmbin?
 O dulce visare, o tiněra rađa!
 Venivei tu încă p'ast țerm încântat
 Și ochimi în lacrimi puteavor să vadă
 Al teú chip în valuri de dulce-'ncarnat?
 Și-'n locul ce-odată frumósa-ți guriță
 Dicea vorbe-amare și mă respingea
 Dar cu-alba și dulcea a ei mânușiță
 Pe sínu-î de rose ea drag mă strângea?
 Sub plóie de ramuri, de flori ea perdută
 In brațumi, mă strânge, săruturi îmi da
 Și mierea đimdirii din gura-î plăcută
 Pe stelele d'aur din cer numěra.
 Pe pėruî, pe sínuî, pe braței ce î ploă
 Flori, rađe, prefume, și frageđi zephiri
 Și bea ea resfățuri, săruturi de roă,
 Pe buđe, pe față pe crini, trandafirî;
 Dar unde e astăđi acéstă frumósă?
 Îmi spuneți, o arbori, îmi spuneți, o flori,
 Îmi spuneț, o paseri, și tu amorósă
 Si dulce câmpie, și voi blonde đori!
 Aveți pietate de cel ce suspină,
 Chiemați-o să vie acum pe Bosphor!
 Căci față mi ca crinul ce-'n tómnă se-'nclină,
 In lacrimi se fană, de dorul ei mor!

Banquetul Hangerliului

Se-'ntinde-o masă mare; splendid, banquet ce da
 Sub domnul Hangerliu lui pacha Mustafa.
 Și turcilor cu dînsul. Acest pacha îi cere
 Să-i ducă lui cocóne, să-i fie de plăcere,
 Și domnul țerii ordonă ministrilor căduți
 S'aducă-aceste dame ce încă au virtuți,
 Să le deschidă sîni, și p'a lor pură buđă
 Tyraniî se se-'mbete de sărutări. Refusă
 Și domnul le aduce în loc de dame mari
 Un cîrd de fete publici ce au frumuseți rari,
 Dar pacha pentru dame de rangu-'ntâiu le ia,
 Cu graciósa turmă la masă se punea.
 Și domnul la banquetul la care se ucide
 Și tron și națiune, printre lumini splendide,
 Și ore prefumate, așa la toți dicea,
 Avend în mână sceptrul, pe cap coróna sa:
 Veniți, boeri, cocóne! o sută de zăvođi
 Și-o sută urși în curte au astăzi să se bată*)
 Să n'aveți niei o témă! o ceată de aprođi
 Va proteja boerii de céta cea turbată.
 Vă așezați la mese, paharele cu vin
 De rose-'ncununate sub gura de rubin
 Să verse a lor spumă! din buđa ce roșesce
 Versați đimbiri! la mórtea amară nu gîndiți!
 Să moșteniți păméntul aici voi nu veniți.
 Un om cât o đimbire p'o gură viețuiesce,

*) Până la cei din urmă domni phanarioți, se aduceau zăvođi care lup-
 ți cu urși aduși înadins în urmă din dealul Spirii, pentru plăcerea dom-
 nului și poporului, imitând pe Romani.

Femei! mergeți pe bratul acestor mari streini.
 Deschideți sinul de trandafiri și criui!
 Răpiți pe brațul vostru d'amor, beți d'ambrosie,
 Imi vor păstra și viața și dulcea mea domnie.
 Tu albă Elioră, boboc de trandafir
 Cu brațul de ninsóre, cu bucelele de fir,
 Tu Ghena cu ochi negri, cu cenele plecate
 Frumósă, tremurîndă ca dulcile păcate,
 Bălașa castanie cu ochiu lăcrimat
 Și tu frumósă Zora cu sinul profumat,
 Voi tóte drăgălașe și june frumuseți
 Ai căror ochi dau rane mai crude ca săgeți,
 Sunteți a mea ostire mai tare ca ostirea
 Menită a da țerii puterea și mărirea,
 Cu arme mai amare de cât cele de foc
 Sub care neamicii, răpiți, rămân pe loc.
 Cyprisa cea frumósă pe Marț il pune-'n héră,
 Descalecă, și-atárnă în arbori arma-amară
 Ii cade la picioré; Eroul cel trufaș
 Se îndulcesce: dea cu chipul drăgălaș
 Ii dá cu moliciune din cóma-ı aurie,
 Din gura ı înrosată, divina ambrosie
 Și face din el ceia ce ea voiesce. Voi
 Așa se-mi faceți mie p'acești illustri-eroi!
 Invingeți fără arme cohorte de barbari.
 Tu mare-al meu postelnic, voi care sunteți mari!
 A vóstră este țera! decı fără de mustrare
 Să despoiem de róde tot ce în sîn ea are,
 Căci viața este scurtă și omul are-o di
 De viață, tot se nascó spre a se vesteji.
 Și-amar aceluı care nu scie să profite
 De fermecele vieții, la cei tari preursite!

Voi frumuseți rîzînde, cu ochii dulci și dragi
 Cu gura de ivoriu· cu bușele de fragi
 Grăbiți cu-'mbătătórea și fericita miere
 De faceți dintr'o viață amară o plăcere!
 Să facă luminații, să danțe, fără briu,
 Dați bani la furii să strige: trăiască Hangerliu !!»
 El țice, tot se face ce țice, oh! dar iată
 Un Kapigiú la masă cu un arap s'arată,
 Și domnul plécă capul, s'aude un pistol
 Tunând, și Hangerliu! e mort și este gol
 Și aruncat pe stradă! apărătorii, ostire
 Pe care el pusesese a sa bună gîndire,
 Inclină a lor frunte, îndată ce-au văđut
 Firmanul, Și-n tăcere tot pare c'a trecut.
 Poporul ride, turma de sbirii și favoriți,
 Insult pe domn în fii ce lasă părăsiți.

RECIOARA

Pe pămînt de la dulci flori,
 Saú din Ether de la stele,
 A i cules, o dulci amorii,
 Florile frumoșei mele?
 Ca sórele luce ea!
 Aur arde pe cosiță,
 Rosa luce pe guriță,
 Flre d'azur per în nea.
 Auru-i e de la sóre
 Rosele-i sunt de la cer,
 Albețea de la ninsóre.
 Și azurul din Ether.

Oh! ce mână deiicată
 A-'npletit aceste flori!
 Ce suflare prefumată
 I-a dat așa dulci colorii?
 Primăvara saū plăcerea
 Saū mânele unei zei?
 Dómne! cine-o să bea mierea
 Ce luce în buđa ei?

Cu lacrimă de foc se plîng

Mână! o văslășe, dragă!
 Către stânci ce valul frîng,
 Vasul teū la mal se tragă,
 Acolo eū merg se plîng.
 Când al ȕilei ȕeū se duce
 Când în aur și purpur
 Fața mării lină, luce
 Și ascunde-al ei azur;
 Acolo pe négra stâncă
 Me duceam la dulcea mea,
 Și în nóptea cea adîncă
 Ea surîdînd apărea,
 Oh! cât ea era frumósă
 Cu-ochii dulci și-'nflăcărați
 Cu gurița sa mieroasă,
 Cu perii intunecați!
 Luna, stelele răpite
 O 'necaū de resfățări
 Și aurile 'nbălsămite
 O-'mbătaū de sărutări,

Dar acum eū merg la stîncă
 Nu în brațe sē o strîng
 Pe mormēt în nōpte adîncă
 Cu lacrimi de foc sē plîng,
 Intr'o seară visătore,
 Cu ochii plecați, ea sta,
 Umbra cenei în ninsóre
 Pe fețele ei se-'ngropa.
 De o dată ea își frînge
 Fruntea sa pe fruntea mea,
 Și pe sînul seū mă strînge,
 Și printre lacrimi plîngea !

Antoniū la Cleopatra

O dulcea mea frumósă, ce gracia coloră
 Și la a mea vedere ca frageda-auroră ;
 Cu gura ca bobocul de rosă înflorînd,
 Colorile, parfumul, lumină, frăgesime
 Ce diminéța varsă din cenele i divine
 Le-aruncî pe a mea viață cu gracie dîmbînd.
 Cu bușele de roă amorul drag adună
 Pe cómați voluptósă, pe gîtul teū de crini,
 Din ochii tei cei negri ca cerul în furtună,
 Din sînuți de zăpadă, locaș de crini divini.
 El face o ghiolandă de fermece streine
 Și suriđînd ca dioa, le-asterne 'n calea mea,
 El face-'n sînu-mi capuți ca crinul sē se-'ncline,
 Și brațuți sē mă strîngă, ca și gloria mea.
 Amorul teū e dulce ca sórele de vară,
 Dîmbirea ta ca fagul de miere 'n primăvară.

Și ca un nor de rose pe doma de azur,
 A ta guriță ploă pe gura mea purpur.
 Și spiritu-mi mă-'ncântă, mă-'nobilă, măresce,
 Și inima-ți îmi face un leagăn de amor,
 Pe a le tele brațe, m'adorme, mă răpesc,
 Să mor in acel légăn? chiar ađi ași vrea să mor!

Ce cene lungi și negre? usure refecate,
 In néoa feții tele fericite îngropate,
 Ce vii lumini aú ochii și cum lumina lor
 In lacrimi revarsă un foc desfătător.
 Cum luce, cum s'aruncă, cosița ta umbrósă
 Pe sînuți, ca amanta arđindă voluptósă
 Și cum ea îl sărută de mă face gelos!
 Cum corpul teú respiră un foc voluptuos!
 Ca sérele. Când corpuți desfătător se varsă,
 Cum ca recórea dulce de séră-'n primăveri
 Recórea ta divină asuprași se revarsă,
 Și cum in fericire trec umbre de plăceri.

Dar de un timp, o dulce, o graciósa flóre,
 Tu pari că esci cu mine puțin resfătătoare?
 Ce? ochii tei in flacări se duc p'alt dulce cer?
 In care primăvara desface al ei păr?
 Ce? mierea dupe gurăți va curge p'altă gură?
 Și purpura ei dulce trecând p'altă purpură,
 In bucleleți umbróse pe altu îi înveli?
 Și sub a lui suflare d'amor vei tresări?
 Și eú uitat de tine, privit cu nepăsare,
 Strein de a ta dulce și caldă restătare

Să mai trăiesc în lume în lacrimi și în dor,
 Oh! spune dragă, dulce, oh! spunemî ca să mor!
 Când tu ai face astfel, ce mai e astă viață?
 Amoruți și virtutea crează-a sa dulcătă?
 Dar lumea ar crede-atuncea c'acea pe pământ,
 Fidelitatea sbóră ca un parfum în vânt,
 Făr de sinceritate, ce ar fi femeia-'n lume?
 O rosă graciósă născând făr de parfume.
 Un sóre fără rađe, o nópte fără dorî,
 O viață fără vise, o vale fără flori!
 Tu mă iubesci pe mine? o dulcea mea frumósă,
 Ca-'n đioa când în lacrimi, uimită, amorósă
 Ântâia óră-'n brațemî căđuși, amor ceresc,
 Și îmi điceai perdută, Antoniü! te iubesc!

LA DUȚIGA

Tu ce esci așa frumósă
 Cât sóre, stele și cer
 Primăvara amorósă,
 Și-azurul dulcelui cer
 Ce în ochiți se resfrânge,
 Staü în loc și te admir
 Și în brațe a te strânge
 În amorosul delir;
 Când esci plină de dulceață
 Când vorbesci cu viers amar;
 Posomorâtă ca ceață,
 Când te verși ca un nectar.
 Colo dragă, đici tu mie
 Cu viersul teü cel ceresc,

O amor! o ambrosie!
 Dómnne! oh! cum îl iubesc!
 Dincolo posomorită
 Ca un munte cu păduri,
 Tu pari mie amărită,
 Sumbră în dulcii tei nuri,
 Colo-'mî ȝice ea gândită:
 — «Tu însă se nu te-'nsorî!
 Poȝi se faci nefericită
 Pe aceia ce adorî?
 Când imî ȝice: ce ferice
 De eram soaȝa ta eũ!
 Ce plăcere! ce delice!
 O amantul dulce al meũ!
 Colo cântă, colo plânge,
 Colo-'nturnă ochiĩ dulci,
 Colo pe braȝul me strânge
 Colo-'mî ȝice: „se te duci!
 Dincolo cu plânsu-'n faȝă
 Mă încarcă de muștrări,
 Cu-a sa mână me restaȝă
 Mă-'mbată de sărutări,
 Dincolo se pune-'n sóre
 Se nu pociũ se o privesc.,
 Capul inima o dóre,
 Nu pociũ se o imblinȝesc.
 O amor! o dulci capriciũ!
 Ce pe sînul ei se frîng,
 Când mă-'mbată de delicii
 Când me face ca se plâng.

AMANTUL

IDILLĂ

E podóba și mândria
 Femeilor aici jos,
 Ea dă vieții poesia
 Și fermecul ei frumos.
 Resfățarea-i e plăcută,
 Ca zephyrul delicat
 Și ca a flórii de plută,
 Savóre-al ei sărutat.
 Ca păcura pe zăpadă
 Cade pėruși gracios,
 Eū l'am vėđut în grămadă
 Inbrăcând'o până jos.
 Varsă lacrimi c'auroră
 Și ca sórele dımbiri,
 Fețele ei le coloră
 Incarnat de trandafiri.
 Spirit. inimă 'ncunună
 Fermeciı imbatători
 Ca un sóre, ca o lună
 Pe un cer ce n'are nori.
 Pe un tult ce-a mea durere
 In dulci suspinări vãrsa
 Cânturi de dor și plăcere
 Mult am sunat pentru ea.
 Ea scie cât e iubită,
 Când mă vede, plécă-'n jos
 Céna négra. și uimită
 Și roșesce gracios.

Dar de-î ȃdic că e frum s ,
 De  i ȃdic că o iubesc,
 Ea devine furiósă,
 M  opresce să vorbesc.
 Inima m -e turburată
 Ca unda-  n gr  de păr,
 Când se varsă-'nt ritat 
 Pe s nu  pur ca un cer.
 V ntul nopții ei  i duce
 Prin ar inde melodii,
 C ntecul me  trist  i dulce
 Ca gemet din vijelii.
 «Când urme i p'a-ta frum s ,
 Fuge. Când o părăsesci,
 Vine! să mi-o faci gel s 
 De alta  i ree esci!»
 Astfel un amic  i ȃdice
 Junelui  namorat.
 Iat  dulcea sa ferice
 La horă i s'arătat.
 El vorbeşte c'o femeie
 Pretutinden   i cu ea
 Graci s  ca o ȃdee
 Printre arbori se perdea.
 Ochi  ei în lacrimi str luce
 Ca luna p'un lac d'azur
 Ea închide pleopa dulce
 Cu graciosul velur.
 In  ochi  se umplură
 De lacrimi, ele curgeau
 Pe a fe ii ei purpură
 Ochi  în flacări ardeau.

Tremurînd, pe el se frînge
 Ca amoroș trandafir,
 Și pe sînul ei îl strînge
 Într'un ecces de delir.

«Vin! savură ast tesaur!
 Ale tele-aceste flori
 De purpur, azur și aur,
 Bea suflarea mea și mori!
 Bea surîșele-mî divine
 Astui boboc rîpitor
 Ce-'nfloresce pentru tine,
 O fericite muritor!»

Lumea danșă prin grădină
 Junele adorator,
 Lîngă-o lampă ce luminează
 Face vise de amor.

Dora trece lîngă sine,
 Sîniî ei frageđi bateaű.
 — «Crudule! vino cu mine!

Amîndoi se depărtaű.
 «Tu iubesci; dar nu pe mine,
 Tu esci perfid, și ingrât.

Asfel eű am făcut bine
 Cînd eű nu te-am ascultat.

Bea din cupa frumuseđii
 Pîna-'n fund dulce nectar

Bea și nu lăsa juneđii
 Nimic a bea din pahar!

Dice, palidă, nebună

Se încordă leșinînd

Din brațui face cunună

Dulcelui amant, plîngînd

Și indoit îmbătăta
 De nectar, de sărutări,
 Și de bórea prefumată
 Salută dulcile đori.

POESII ARABE

Prin suspine și dulci plângeri
 Ea murmură amoros
 Cu o voce ca de ingeri
 Ast cuplet delicios:
 «Astăđi când speranța dulce
 In al plăcerei pahar
 Pe sînul teú tinér luce,
 Și-'l ímbatá de nectar,
 Te gândesce, dragá june,
 Cât e timpul fugător
 Și-'ți ímpletesce cunune
 De florí divine d'amor.

Popolul cu aripióre
 Și cu viers melodios
 Cântă séra la recóre.
 Dintre toți privighetóre,
 Tu aí cântecu-amoros.
 Te salut cu bucurie
 Tu care cânți despre đori
 Când frumósá Eminie

Mă strânge-'n brațuî de florî.
 Și eû plec purtând cu mile
 Prefumul îmbătător
 Al sărutărei divine
 Din sînu-î desfătător.

Coperită de cunună
 De pěr lung și voluptos,
 Când tu te duci în furtună
 Prin aeru-'ntunecos,
 Cu strălucitați albețe
 Ce lumină ca o stea.
 Ce preced pe diminețe
 Dulce și frumósa mea.
 În tot ce-î frumos în viață
 Te găsec, amorul meû,
 În frumósa dimineață,
 În rîdîndul curcubeu.
 În câmpia înroată
 Unde port dulcii zephiri
 Pe aripa prefumată
 Sărutări de trandafirî.

De când frumósa mea dulce
 Nu mai vine-'n patul meû,
 Somnul el însuși se duce,
 Și lacrimi multe vërs eû.
 Aurora când s'arată
 Nu mai pórtă resfătări

P'a ei cénă-ntunecată
 Pe cóma-î de desfătări.
 Când tu vei trăi cu mine
 În locaşul meu tăcut,
 Voi stinge ori ce lumine;
 Tu vei luci mai plăcut.

I A R N A

(IDYLLA)

Vedeți cum cade néoa, ce ger se respîndesce!
 Și aerul scânteie, și tremură sclipind;
 Vin, dulcea mea Dilică, să vedeți tu cum plutesce
 În aer nisce rațe din cer senin eșind.
 Vin să le vedeți cu ochii Sunt nuri tei ceresci
 Sunt ȕimbetele tele în care strălucesci.
 Vedeți sângele ce lupul rănit ici la pădure
 Pe néoa dimineții, fugind, lăsă să cure.
 Așa pe albați față roșesc frumoși bujori.
 Pe sînuți néoa albă revarsă dulci colorî.
 Un om pe vale trece și scârțîie ninsóre.
 Vedeți colo pe ȕăpadă cum rațele de sóre
 Se varsă, vin, Dilica, să vedeți; e al teú sîn
 Pe care bucle d'aur perdute se îngân.
 E rece acest aer, lui ai împrumutat
 O crudă, acea receală ce-ochii ți-au luat
 Cu mine astă dată. Acéstă primăvară
 Trecută, erai, dragă, o frumusețe rară,
 Tu mă chemai ca șopta de ape între flori,
 Ca dulcile miróse, ca dulcile vulvori,
 Atunci păreaú roșețe pe drăgálașa-ți față

Cum rosele pe ramuri revarsă-a lor roșeață,
 Atunci l'a mea privire erai ca dulcea flóre
 Ce cu ochii în roă bea rașele de sóre,
 Și tu veneai la mine cu mica gură a ta
 Ca amorósa-albină, la flóre a săruta.
 Sorbeai cu fericire cântările-mi d'amor
 Și tremurai când lacrimi trădaū crudul meu dor,
 Mě respingeaī cu vorbe ce însociaū suspinuți,
 Și iar veneai în lacrimi și-mi deschidei tu sinuți
 Dar astăđi tu, Dilică, mai rece ca ninsóre
 Esci: o ninsóre lasă se-o calce sub picióre,
 Iar tu nici sub privirea a sînului teū nea,
 Nu lași să vađă ochimi, o frumușica mea!
 Căci đici că frunđa cade și câmpul este nins.
 Și aerul e rece și sórele e stins.
 Căci rosa nu mai este, dar, dragă, este nea,
 Și néoa strălucesce și acum pe fața ta,
 Cređi tu, Dilică dulce că faci astfel de 'nghétă
 Acele flori frumóse, ce-amorul p'a ta viața
 Revarsă, amorul nu e o rosă, ci delir,
 Și sórele de iarnă e pěrul teū de fir,
 Și ce este mai dulce de cât al erniī sóre?
 Și néoa, este, dragă, frumósa ta colóre.

ANA DOAMNA

IDILLĂ

Cât đilele riđindei și dulcei primăveri
 Sunt pline de delicii, de fermeci, de plăceri!
 Suride flórea-'n vale albinei amorósa
 Și îi promite mierea cum vergura frumósa

Amantului promite un dulce sărutat.
 Lucesce rosa pură d'un fraged incarnat.
 Al frumuseții umer strein de vël, lucesce,
 Sub azurite fire ce néoa învelesce.
 Așa un cer în iarnă dispăre între nori
 Și-'n primăvară-î splendid revarsă azur și flori,
 Dar lêngă acesti fermeci ce vin de la natură,
 Vai! omul se arméđă și sânge de om cură,
 Un om pe om ucide. Și omu-î mai feros
 De cât héra pădurei. Acest speciũ hidós
 Nu își devoră soiul feros și nu îl pradă,
 Iar omul se deșiră, se sângeră, se tradă.
 Abia frumósă țéră, acéstă Românie
 Cuib de eroi, de lupte, de dalbă bărbăție,
 Vêdu lucind pe fruntei un sóre fericind
 Și riurile sale ca briuri de argint.
 Lucind pe a sa tunică de aur și bălaș
 Smarand; în cânți de paseri ce-'ntună drăgălas,
 Și armatele lui Carol vin și se vërs pe țéră,
 Decide tot ce-î liber să trecă pe sub féră,
 Crestiniũ aveau atuncea să bată tyrania
 Turcéscă; dar căderea, și viciul, și sclavia
 Ei ce de interesul comun erau chemați
 Să apere, îi opriră, căđuți și degradați,
 Aspiră uniũ pe-alții în lanțuri a supune.
 Și din aceste certe toți per în slăbiciune.
 Maghiari ocupară Craiova, Severin,
 Și Donnul și boerii a lor frunte înclin
 Și fac tractat de pace să lase Severinul,
 Banatul Româniũ, al stăpâni streinul.
 Un gemet de durere în țéră resuna,
 Și inima d'ardóre în toți se-'nflăcára.

Era frumósă nóptea, pe munte luna plină
 Pe vârî de brađi revarsă o plóie de lumină.
 Și apele din munte se varsă și murmur
 Și stelele încécă un cer senin d'azur.
 In verdele grădine zephyrii printre florî
 Adorm, ceru-albastru străluce fără norî.
 Sub arborii grădinei se vede strălucind
 De frumusețe dómna, cu brațul de argint.
 Mari căpitanî d'armată cu Domnul o-'nconjórá,
 Dar sínul junei Dómne necazul îl devórá.
 «Nu pociu a face altfel, ȓicea domnul român;
 Sunt fără de armate, și apoi sunt bătrân!
 Mai bine se fac pacea, și când va fi armia
 In stare a se bate, voi face datoria!»
 Am dis! se plece solii! nu voi vorbi mai mult.

Așa voi eu; sunt Domnul. Pe nimeni nu ascult.
 Iar alba dómna-a țerii cu cenele ei brune,
 Nu vré d'o pace tristă ce pe români supune.
 «Măria ta, îi ȓice. Poporu-i suveran.
 «Șt tu, înalte dómne, vei se fi un tyran.
 «Să faci din țera astăđi ce faci cu o moșie.
 «Oh! țera e stăpână, ori cine domn se fie!
 «Cu sabia ta, Dómne, tu țera n'ai luat.
 «Ea te-a ales pe tine și când te-a curonat
 «Tu ai jurat pe cruce să-i faci tu fericirea
 «Să faci neatárnarea, să dai viața, mărirea.
 «Iar tu îi dai robia, și prada, și cu florî
 «In loc de arme-'ntépinî p'ai ei apăsătorî.
 «De nu esci demn de timpul cel mare de acuma
 «De îți apasă capul, o domnul meu, cununa,
 «Cobórá dupe tronuți se vie altul brav

«Ce scie ca să móră și-a nu fi un domn sclav.»
 Dar domnul cu boerii se duce supărat.
 «Nevasta mea, el ȃice, mult de gândit mi-a dat.

Pe domele azurite lumină lună plină
 Și dómna întristată, rămâne în grădină,
 Ferice cel ce póte, in sine ea ȃicea.
 Să dea viață să scape de lanțuri țera sea!
 Nu pociu să fac acésta, dar dând a mea onóre
 Voi face să lumine al seú fêrice sóre.
 Stroilă mă iubescce, să-l fac să strângă ostași
 Să spulbere aceste armate de trufași,
 Stroilă mă iubescce, să sacrific onóre,
 Ca prețul libertății acestii țeri ce móre,
 O crimă; dar ea scapă o țără! să pălěscă
 Onórea mea! dar țera, ferice să-'nflorěscă!
 Ea chiamă pe Stroilă, îl ține lêngă ea,
 Și cu aceste vorbe coquete îi ȃicea:
 „Tu mă iubesci. Mi ai spus'o, tu scii, d'atâtea ori,
 Mi-ai ȃis că sunt ȃimbirea frumoșei aurori,
 Mirosul primăverii, și drăgălașă roă
 Ce diminéța-'n rose ne-'mbată ochii noă,
 O mie d'aste vorbe plăcute ș'amoróse
 Ce perd aici în lume femeile frumoșe
 Pe tóte-acele tonuri ce sună când dureri,
 Când lacrimi, când resfățuri, când dulcile plăceri.
 E timpul ca amorul ce eú ți-am insuflat,
 Să-l dovedesci prin fapte! pământul e călcat
 De unguri. Țera pere sub lanțuri de robie
 Și Domnul face pace, rușine! infamie!
 Tu poți ne-ascultând domnul, să sfărami pe maghiar,
 Să scapi acéstă țără de jugul cel amar.

Și când vei face-acésta, ori și ce tu adori
 În sînumi, voi da ție-'nainte ca să mori,
 Stroilă. Ai credință când tu cu a ta spadă
 Îmi vei scăpa pământul de mórte și de pradă.
 Voi face ca Cyprisa cu Marț, erou trufaș
 El își depune lancea p'altarul drăgălaș
 Și beat de voluptate, el cântă, danță, -adóră
 Suride, uită arma uneltă ce omóră,
 Și stégurile sale, și gemetul amar
 Și p'al ei sîn de rose bea un ceresc nectar.
 Stroilă îi răspunde: „O dulce seraphim!
 Voi îneca eū țera cu sângele strein!»
 El plécă, strânge ostire, și dupe negre stânci
 Trei țile omor maghiarii, în ripele adînci,
 Abia trufașul rege cu câți-va și rănit
 Mai scapă, să trăiască în lume umilit.

E ora când amorul și muma lui frumósă
 În aer printre umbre și unda radiósă
 De rađe se arată pe auritul car
 Și varsă peste lîme cosița în nectar.
 Când fetele viseadă că-amorul le resfață
 Cosițele de aur și rumena lor față,
 Și ele înecate de un ceresc amor,
 Îi lasă să sărute pěr și gurița lor,
 Și apăr sînul fraged strîngându-l cu alba mână
 Pe care cu crini rosa coloră și îngână
 Și tînăra socie pe brațul ce o strânge
 Viseadă că e rosă ce drăgălaș se frînge
 Pe brațul unui june ce nóptea de ebin
 Ascunde-'n a sa cómă ca un odor divin;

Când ea sărută dulce pe sociu cu resfățare
 Și către-amantui sboră arđinda cugetare.
 O lună ca o spheră de aur pe pădurī
 Se-'naltă, și piriul cu dulcile-ī murmurī
 Ingână philomela ce cântă-al seū amor,
 Și florile revarsă parfumul dulce-al lor
 În aer, cum plăcerea pe țilele 'ntristate
 Revarsă ore d'aur suave, prefnmate.
 Colo pare-o femeie, ea cu surisul plin
 De fermece ce-'n umbră ca rađele lumin
 Strângea pe sinu-ī fraged amantul seū cel june.
 Ea țice aceste vorbe: „Iubescī pe Ana, spune ?
 — „Intrébă-acele stele, și fragedele țori
 „De dorm eū tótă nóptea, o fermeci răpitori !
 O voce amorosă și dulce îi respunde,
 — „Al teū pat de plăcere în sinu-mī il ascunde !
 Și îmbătat de fumul unei ceresci beții
 Bea frageda savóre a dulciī ambrosiī.
 Săruturille tele alerge rătăcite
 Pe câmpul ce dispare sub flori îmbălsămite,
 Ori ce-ī găsi, culege, spre a nu mai lăsa
 Căci vine altu-'n urmă și póte-a le-ăduna !
 Respiră tu parfumul ce varsă a mea costiță
 Și mierea-'mbătătoare din rumena-mī guriță.
 Căci orele gelóse de fericirea ta
 Aduc țorile d'aur spre a ne depărta !
 O cer! ce fericite sunt țilele juneții,
 Si ce ferici aceia ce-'n sinul frumuseții
 Respir nectarul dulce ca fragedii zephiri
 Ce-'n sinii serii sórbe parfumul-'n trandafirī,
 Vin! sinumī c'aurora îmbată de recóre
 De dulcea frăgesime, prefume, și savóre.

Te bucură de viață când ea-'n al ei pahar
 Cu mânele de rose te umple de nectar,
 Nu amâna a sôrbe din cupa de plăcere,
 Ea un minut străluce, și-'n aburî d'aer pere,
 Căci mórtea pretutindenî aruncă ai sêi norî
 Și mai ales pe ceia, ce-î rose, ce e florî.
 — „Delicii și plăcere! amantul îi dîcea.
 Tu ce faci să pâlăscă, a noptîi dulce stea!
 Și rosa dimineții. Vin, ca o auroră
 Sub cóma ta, sub crinii, și roși ce te coloră
 Cu ochii dulci ce cene corónă cu ebin,
 Fă-'n sînuți trandafirii să riđă între crini.
 Și ceneleți să cađă pe ochii ca séră brună
 Cu ochii tu mă arde, cu brațul mă-'ncunună
 Și lasă a ta suare cu-al seũ nectar ceresc
 Să mă îmbete dulce și viața să sfârșesc!

Nu mai este

IDYLLA

Vreți să sciți acéstă flóre
 Ce-'n lanț de florî m'a legatü?
 O iubeam, era un sóre,
 Si de ea stam depărtatü.
 Eũ fugeam d'a sa vedere,
 Ea 'nțelese. Intr'o dî,
 Ea imî dîce cu durere
 „Eũ te fac dar a fugi?
 Dîce. Și părea uimită,
 Plină de plâns și de dor
 Plécă ceana încrețită.

Sufletuî arde d'amor.
 — „Dici că fug? e adevărul
 Însă nu te îngriji!
 Iaă de martur mie cerul
 Tremur de a te iubi!
 Privirea ta mă răpesc
 Varsă un fermec ceresc
 Ea printre lacrimi dîmbesce,
 Ca dorî ce din nôpte cresc
 Astfel rosa fugătore
 Rîde prin dulcele-î plâns,
 Şi cu braţuî de ninsore
 Ea pe sînul ei m'a strâns.
 O dulcî fermeci! o minune,
 Di şi nôpte eram cu ea
 Nôptea sórele apune,
 Ea cu mine rămânea.
 Dioă, nôpte, séră, amiađa
 Nu eram de cât la dorî;
 Pe gura ce riureađa
 Ea avea dulcile florî.
 Astăđi nu mai este-'n lume!
 Şi eă vegheđ, sufer, plâng,
 Şi-a ei umbră o sânt nume!
 Pe sînul meu încă o strâng.
 Ca un crin ce se înclină,
 Şi móre, şi încă bea
 Roa care-î dă lumină
 Şi viađa, suflarea mea
 Cânturî dulcî şi-amoróse
 Drăgălaşe resfătări
 Lacrimî şi vorbirî trumóse

Și suave sărutări.
 Tu ce strălucești ca viața
 Tu ce gurați este-un frag,
 Și ȃmbirea e dulceața,
 Văd cu dor că nu-ți sunt drag.
 Spini-aă ruje,-albina miere,
 Noptea rađe, nori, senin,
 Tu nu ai de cât durere,
 Să-mi dai mie, o vis divin!
 Când plăcerile ușore
 P'ale nopții aripă sbor,
 Și ȃmbiri îmbătătoare
 Ne 'mbată de dulce dor;
 Eă nu beă de cât durere,
 Eă vegheđ, gândesc, și plâng,
 Al teă corp, vis de plăcere
 P'al meă sin cređ că îl strîng.
 Sunt vederi triste, nebune,
 Eă singur, tot singur sunt,
 N'am pe nimeni doru-ai spune
 Și voiă să fiă în mormânt.
 Ină eă simț o durere
 Care pe tóte le-'ntrec
 Și a mea tristă vedere
 Lacrime de foc o-'nec.
 Este când tu plecă privirea
 Cu céna ochiului teă,
 Ca să resfețe ȃmbirea
 Astui june nătărăă.
 Oh! atunci ce suferire!
 Ce sfâsiere, ce dor!
 Nu voi altă fericire

Mai dulce de cât sã mor.
 Ruja care mã rãnesce
 Varsã pe rãni sãrutãri,
 Tu-'mã faci rana ce sdrobese,
 Și nu-'mã dai dulcã resfãțãri.
 Tu ai țimbiri mai frumõse
 De cât ruja, și n'ai spini,
 Pe rujele amorõse
 Ce porti în sinuți de crini.

BARGAROLA

„Sõrtã dulce, favorõsã ;
 Inã ea m'a aruncat
 La o femeie frumõsã
 Pe brațul ei delicat ;
 Dar crud care mã devorã !
 Tot ce-i crin, și trandafir
 Ce ea are c'aurorã,
 Mã transport, dar mã deșir,
 Ea cu spini ei mã picã
 Și sufer, suspin și mor ;
 Prin coquetãrii despicã
 Inima-mã ce-ãrde d'amor,
 O amarã gelosie
 In curãnd va devora
 Dulce-amor și ambrosie
 Și jugul va scutura.»
 Astfel cântã pasagerul
 Pe canalul de azur
 Unde-și mõiã fruntea cerul

Și-ochiul Veneției pur.
 Când o voce armonioasă
 De la un negru palat,
 O femeie graciosă
 Aste vorbe a cântat:
 „Amoru-'n nefericire
 Póte să fie fidel,
 In plăcere, în ținbire
 Este capricios el.
 Cată tot plăcere noă.
 Spre a ne face-a o dori.
 Florei îi trebue roă
 Noă, ea spre a-'nflori.
 Lacrimi, plângeră, întristare
 In amor sunt rătăciră,
 Cată numai resfățare
 Delicii, fermeci, deliri.
 Cum o amorosă flóre
 Își deschide al ei sin
 La oră ce suavă bóre
 Ce-î beaă lacrimele lin.“

Române mórte în Streinătate

Ce s'aă făcut acele floră dulci și radióse
 Din arborele țerii căđute pe pământ?
 Mai multe-eraă suave, și pure și frumoșe.
 Ce le-ai făcut, o mórte? ce le-ai făcut mormânt?
 Era una din ele cu cóma negurosă
 Și pelița sa albă. era așa frumoșă!

Pălețea graciosă a dulcii ei ȃimbiri
 Îi poleia pe față ȃpada-'n trandafir,
 Și pe ȃpada dulce a le ei cene sũmbre
 Vãrsaũ cu resfățare a le lor pure umbre.
 Era o alta, însă un diamant sublim,
 Frumósă și candidă cum este-un seraphim,
 Junie, graciũ, farmeci, blãndețe și pudóre
 Formaũ pe a sa frunte ghirlanda lucitóre.
 Speranțe și ilusii în sufletul ei par
 Luceaũ cu strãlucire p'al vieții dulce-azur.
 Când morții trebuise cununi de sãrbãtóre,
 Rãpi acéstã viațã, suavã dulce flóre.
 A treia-'nflãcãratã ca a focului parã,
 Perdu pe socinĩ june, și cum în primãvarã
 In aurora vieții un crin s'abate-'n vânt,
 Ea plãnge, lãnceȃdesce, se-'nclinã pe mormânt.
 Cu sociul ei îi móre tot pentru ea în viațã.
 Se stinge frumusețe, delicii și ducetã,
 Un lucru nu se stinse, cu dragii ei prefumi,
 Sunt lacrimile-eterne ale bãtrãniĩ mumĩ.
 Oh; cãte flori suave pe mórte nu se-'nclin
 Când vântul le aruncã pe solul cel strein?

La D-na Elena Theodori

Pe fața vóstrã dulce de nea și de resuri
 In care cerul mirã suavele-ĩ purpuri,
 Virtutea, castitatea, și tĩnerã pudóre
 Fac o ghirlandã dulce, ce pare ca un sóre,
 Ce varsã raȃe d'aur, p'al vieții dulce drum,
 Și respãndesce-'n viațã, lumini, colorĩ, parfum

Ferice de consortul și pruncii ce l'ast sóre
 Curat, în castitate, amor sânt și pudóre,
 Admiră, puritatea, ce nici o gelosie
 Nu vine să umbréscă divinaî-ambrosie.

La fina mea Jenița

Esci brună, brună este și dulcea viorea
 Dar care flóre este mai dulce de cât ea?
 Mai candidă, mai pură? în nóptea cea mai brună
 Lucesce mai plăcută strélucitórea lună.
 În nóptea négră-'i dulce framósa auroră,
 Și negrul nor de plóie un câmp de flori coloră,
 Când anii tei cei tineri formavor o cunună,
 De vergură pe frunteți rîdînd sub negruți pěr,
 Ca dorile în nópte, curată, dulce, brună
 Să-aducă a lor pudóre și frăgeđimî din cer.

ION FOLCOIANU

Mort în închisórea de la Dobrovățu

Poporul capitalii cu aerul amar
 Urma-'n tăcere-adîncă convoiul mormîntar.
 Guvernul îl privesce tăcut; dar cu teróre,
 În astă mórte iute era un myster óre?
 Plîngea amicii; trece convoiul sub palat,
 În care un domn nobil era neconsolat;
 O graciósă soră ce-al seú convoi asistă
 Revarsă-un țipet mare, și dame, amici vin

Și cu o aerósă și splendidă batistă
 Acoperă-a sa gură suavă de rubin.
 Oh! dacă-acéstă mână nu iar fi fost amică
 O noă Desdemonă aici am fi vëdut!
 Blasphemul se-'nterupe, sub mână mititică
 Cu alba sa batistă: e tot ce ea a vrut.
 Blasphemul se-'nterupe; atuncea senatorii
 Părură pe acolo, se duc toți la palat,
 Inconjurați d'armată cum trec învingătorii
 La națiunii supuse; dar ei în ioc aũ stat.
 Căci în acest imperiũ domnesce legea sortiĩ
 Și mórtea-'ĩ maestate mai mare ca un tron
 Tot nasce ca să móră, pe sînul negru-al morțiĩ.
 În fața morțiĩ-un rege se recunósce om.
 Nu póte se-o conrupă nici un favor, ori care
 De spaimă și de aur ea rîde cu dispreț.
 E mai onestă mórtea, de cât un popul care,
 Iși vinde consciința pe aur saũ alt preț!
 O vise de speranțe, frăție, libertate,
 Putere și virtute! voi unde ați sburat?
 Acel ce făcu starea cea noă, se combate
 De sbiri, și se retrage ca vechiul Cincinnati
 Iar alții cu urgie se persecut, se-'nchide,
 Și se lovesc la sóre și-'n umbră de mormânt,
 O vise de speranțe! o fericiri splendide!
 Ca un parfum de rose periveți voi în vînt?
 Vai! trebuia areste și trebuia martiri
 Spre a da dinastii mărire, străluciri?
 Spre a mișca un popul și-al face să se scie
 Ce este, ce voiesce, ce trebuie să fie,
 A trebuit tyranii, martyrii, și loviri,
 Ministrii ce guvernă cu bandele de sbiri?

Tot ce-î minciună, mórte sê vie la putere
 Și tot ce e virtute și viață, sê dispere!
 Dar unde-î acel geniü ce dă la națiuni
 Lumina, și puterea, și nalte misiuni?
 Ce-'mbrățișadă totul, și ca un dulce sóre
 El pentru toți revarsă lumina lucitóre,
 Se cere pentru geniü un spaciü a se 'ntinde,
 O nație măreață și demnă a se-aprinde
 La fapte mari, acolo el póte sê lucéscă,
 Sê-'nalțe la tron viața și mórtea sê lovéseă,
 Furtuna sê respingă prin a le lui lumini!
 Istoria ne spune mărire lêngă crimă,
 Acele nații care aü strêlucit n'ainte
 Și aü perit în viciü, tyrani, sclavi, în morminte,
 Lăsară dupe dînșii priu crime, fapte mari,
 Acestor fapte triste, mesquine, fără nume;
 Noi ce splendóre óre avem a lăsa-'n lume?
 Dar sê lăsăm cei secolî de crime și barbari
 Ce aü pe lêngă crime și faptele lor mari,
 Presentul este mare în crime; dar deșert
 În fapte de virtute, și viitoru-umbros
 E umbra ce presentul resfrânge vicios.
 Din crimele, din nóptea acelor ce se cert.

Insola Verde de la Veneția

Spre insola Verde gondole plutesc,
 Gondolele negre în care lucesc
 Cu ochii albastri, cu negrele cene,
 Cu cene de aur, cu ochi de ebin,

Vedîndule gura de sânge la bele,
 Ai crede că-amorul 'l mâncaseră ele;
 Cu cómele de aur, cu brațul de crin,
 Cu-amanții lor tineri, cânt dragi barcarole
 În rațele lunei, în aurî frivole,
 Atâta de dragi,

Și pân ce pe ceruri cu sinuî de fragi
 S'arată frumoșa și dulce-auroră
 Și rosa suavă plăcut se coloră.
 O séră senină în insolă eă
 Ședeam și pe mare las sufletul meă.

Plin de întristare.
 Privat de delicii și de resfațare,
 Gîndind cu durere că toți bunii-amici
 Sburară la ceruri din lume d'aici

Și orî ce plăcere
 Fusesse schimbată în négră durere.
 Și orî ce femeie, ce-amor îmi jurase
 Pe loc mă trădase,

Și ea cea din urmă, ca un Seraphim,
 Ce-avea originea din cerul divin,
 Ea care-adorasem, poetică flóre
 Ca dulcea onóre,

Orî ca fericire în viață născută,
 Îmi pare-o speranță. deșartă, perdată,
 Dar glorie-putere, și vane măriri
 Se nasc din loviri,

Din crime! ș'amorul, și stimă, iubire
 A lumei din fapte ce nu aă mărire,
 Ce nu aă onóre, căci cel reū aici
 În lume își are pe toți lui amici.

D'odată în nópte o voce resună
 În aerul dulce, la focul de lună,
 Ce aură valul bătut de siroc,
 Și lasă aceste cuvinte de foc:
 „De ce când eū ochii îi trec p'a ta față
 Pudórea inrosă al teū chip frumos?
 Când ȕic că a ȕilei dilectă dulceață
 În fața ta luce, tu pleci ochi-'n jos?“
 — „Căci inima-mi este vergină și pură
 De astfel de vorbe plăcute d'amor;
 Amorul nu suflă cu dulcea sa gură
 Bobocii de rose, ce anii mi conjor.
 Acum a ta gură urechia-mi resfață;
 Dar nu o cred încă. Mă tem să te ascult,
 Căci vorba-are fermeci, delicii, dulceață,
 Și cât mi-ai spus încă îmi pare pré mult.
 Și scii de ce astfel, gândesc eū, o june?
 De ce sunt severă, cu tine acum?
 Căci tu-'mi esci drag mie ca sóre ce-apune,
 Tu care din ceruri conservi un prefum?
 Promiți tu amoruți să nu se rebose?
 În tótă-a ta viață pe cât vei trăi?
 Să-mi faci tu din brațeți un leagăn de rose
 Și până la mórte tu a mă iubi!“
 El jură sármanul, și nu se gândesce
 Ce este femeia ce noi o iubim,
 Amorul ei móre pe când înfloreasce
 Și pentru nici una nu deosebim.

L U I S A

Am vădut ast tînăr crin!
 Dulce și melancolică,
 Suavă și angelică,
 Ca un vis fraged divin.
 Cómele-î sunt curonate
 De colórea ce un crin
 Ne presintă al lui sín.
 Sta cu cenele plecate,
 Aure pe ochi d'azur
 Cenele și aure frângerî
 Revărsaū jur în prejur
 Ca ale rađelor resfrângerî,
 Spre cenele arcuite
 Perđind fragedul lor fir,
 In conture ăpădite,
 Gura tînăr trandafir,
 Și lăsând ca să se vadă
 Șire de mărgăritar
 Prin purpură și o rađa
 De suris, divin nectar!
 Respîndind din resuflare,
 Aur, purpur, și azur
 Și ninsóre se îngănă,
 Are ca de copil mână,
 Și brațul alb, rotund, pur.
 Ea asupra mea rădică
 Un ochiū dulce, plin de foc,
 Când degetelei despică
 Perul buclelor ce joc.
 A sa tînără vedere

Intêlnind privirea mea,
 Revârsa o dulce miere,
 Și în pleopși se resfrângea,
 De atunci eă ard d'amor,
 Somnul fuge de la mine,
 Mi se urasce, de mor!
 Cerul cade! de suspine
 Sinul meă e înecat!
 Și amare grijă și chine
 Viața mea aă întristat,
 Lumea mie îmi vorbește,
 Ce vorbește nu-nțeleg
 Urechile-'mă vâjiesce,
 Ce-am să fac nu știă s'aleg.
 Es și umblu, arđ în foc,
 Tremur, mâna ochimă sterge,
 Voi să umblu, staă în loc,
 Staă, simt trebuința merge,
 Sufletu-î, vocea, privirea,
 Graciósele î mișcări,
 Aerul ei și đimbirea
 Sinuî roiă de desfătări.
 Ea are ceva ceresc
 Ce n'are altă femeie
 Este sufletu-unei đee,
 Ce-are corpul femeiesc.
 Ea vėdu că mor, și'mă đice,
 Cu vocea sa într'o đi:
 Tu suspini, esci neferice?
 Asta nu voi suferi.
 Vin, bea dulcele-mă đimbiri!
 Nu e o femeie-'n viață

La atâtea suferiri,
 Să rămâie ca o ghiață.»
 Intre doi adoratori
 Ea era strălucitoare
 L'amândoi suridătoare,
 Cu surisul ei de flori;
 Nu sunt în ceruri luminii
 Cum aș ochii ei lumină,
 Lângă flacăra divină
 Ei de amor dulce-plini,
 P'unul arde cu priviri,
 Din ochi, de foc și de miere,
 Pe cel alt cu dulci țimbiri,
 Îl îmbată de plăcere.
 Amândoi sunt încântați,
 Și-unul d'altul crede-a rîde,
 Dar ea mie îmi surîde,
 Și-mă dice: «sunt fermecați!»

O seară pe mare

Pe valul ce sub unde de flacăra străluce
 Auzi, frumoasă doamnă, un cânt suav și dulce?
 Diceam eu unei dame cu ochi-ardînd în foc.
 Cu bucele pe care zephyrii serei joc.
 O voce depărtată, suavă, armonioasă
 Resună-aceste vorbe în noptea recoroasă:
 „Voi ore, ce gelose d'a noastră fericire
 Pe aripele vóstre răpiți dulcea țimbire,
 Plăcerile rîdînde, și dulci delicii d'amor.
 Și dulcea frumusețe cu buțe de bujor!»

Când lacrimile noastre, durerile amare,
 Suspinele, tristețea lăsați cu nepăsare.
 De ce n'ați luat viața? ce trebuia ființa?
 Când iați luat junețea, speranțele, credința?
 În frumusețea dulce? când voi ați vestejit
 Acele fermeci dalbe, acel sin înflorit,
 Acea gură de miere, acele dulci suspine,
 Acea roă de lacrimi ce luce în lumină?
 Resfățuri amorose, și tinere complângeri,
 Uitări, răpiri, și calde și-mbătătoare străngeri;
 Tăceri elocuinte, nesinceri protestări,
 Și lacrimi urmate de risuri, sărutări,
 Și toate aceste fermeci ce viața mea rîdindă
 Incununau ca stele o domă încă-arzindă,
 Ca flori desfătătoare cu-o mie de colorii,
 O mie de prefume și fermeci răpitori,
 Le smulgeți una dată, și lăsați trista viață
 Intunecată, fără o floare, o verdețură!
 Vă duceți la acela ce trece în durere
 Și numai când el mure e pentru el plăcere.
 La cel ce se devoră de cruda ambițiune,
 De tronuri, de corone idei, vane, nebune,
 De resbunări amare, de ură, de venin,
 Și punețile-un termin la crudul lor suspin
 Să profităm de viață! să nu lăsăm să sbore
 Plăceri, delicii, fermeci și desfătări pe ore!
 Auzi, frumoasă dulce? o viață este-o di,
 Ați esci ca anoră; esci sigură, ca-î fi?
 Oh! câte rose dalbe aveam în frăgesime,
 Și-a două di, se fană? gândescete la tine,
 O dulce frumusețe tu care rosă esci,
 Di sorței să verși fermeci! apoi să vestejesci.

Al unei zile spaciū trăiesce dulcea rosă,
 De câte ori nu móre îndată ce-î eclosă?
 E altfel o femeie? grăbesce-a respindi
 Prefumul, frăgesimea, recórea de o zi,
 Căci séra vine, iată, aici, umbra se vede,
 Vin vorbile-mi ascultă, și lacrimile-mi crede!
 Lumina frumuseței dîmbiri și resfătări.
 Căci fericirea nu e de cât în dulci uitări,
 Ca dulcea auroră cu bușele ecloze,
 Ce pare-'n sinul nopții, vin și revarsă rose,
 Și frăgesimi din ceruri, și termeci răpitori,
 Căci ca o auroră tu strălucesci și mori.
 Femeia trece-'n lume ca dulcea sărutare,
 Și frumusețea roei durată scurtă are;
 Amorul ca o rosă, în sinul unui crin,
 Plăcerea e urmată de un regres, suspin;
 Aști ochi plini de langóre, lumină și amor,
 O dată aū sē pérđă al lor foc arđător,
 Acea frumósă frunte, suava ei parură
 Și a ta frumósă gură surísul și purpură
 Oh! lasă flórea dulce zephirul se-o resfete
 Cât are frăgesime, prefum și frumusețe,
 Și roa se-o savure, și 'n nóptea de amor
 Sē đică am făcut cursul, acuma pociū sē mor!

LA EA

O dulcea mea frumósă! o candid seraphim!
 Ce arđi în strălucire ca diamant sublim!
 În dulcea-ți frumusețe și graciī și dîmbire
 S'avintă a mea viață, speranță, fericire.

În tine, idol dulce, al sufletului meu
 Eū am făcut un templu și al meu Dumnezeu.
 D'avem eū o dorință era să se unescă.
 Cu sufletuți ce arde, snflare ingerescă,
 Și sângele în sânge-mi să fie întrunit
 Când tu vei fi ferice, să fiū eū fericit;
 Să fi tristă, tristețea se-o simt însumi în mine,
 Să suferi, eū să sufer, să mori, să mor cu tine,
 Din ale mele brațe se-ți fac leagăn d'amor.
 Și tu din sinuți fraged, un pat desfătător,
 De crini și de dulci rose. cerescă ambrosie!
 Și vocea-ți să mă-nbete cu dulce armonie,
 Prin vorbe răpitoare, și ochiū prin uitări
 Și gurați prin surisuri, prefume, sărutări,
 Să staū dioa și noptea a săruta tot firul
 De păr, din dalbați comă ce-a nebunit zephyrul
 Și tu să ți registru de număr, ceresc dar!
 Și să le scrii pe fața-mi cu buđa în nectar.
 Oh! te iubesc ca viața, lumină, sănătatea,
 Tu ce-ai pudorea-'n față, și-'n suflet puritatea,
 În comeleți dulci fermeci și graciū și dîmbiri
 D'amor, de voluptate, și dalbe străluciri.
 Să nu-ți vedă ochi-'n lacrimi și fața în tristețe!
 Să fugă umbra grijii din rosele din fețe!
 Căci daca-aceste lacrimi îți dau fermec divin,
 Fac ochiū mei să plângă, mă fac ca să suspin
 Când dulcile-ți surideri ar înceta în viață
 Și a le tele rose delicii și dulceață
 Acestă lume astădi cu fermeci răpitori
 Ar perde a le sale riđinde aurori,
 Și cer, azur și stele, și valea 'nfrăgesime,
 Colóre și prefume, și sórele lumine;

Tot s'ar schimba în mórte și-ar fi întristător,
 O singură plăcere ași mai găsi: să mor!»
 Așa o barcarolă cânta un pasager
 La cheiul Țis *Schivoni*, când luna ardea-'n cer
 Și o figură dulce, de damă își resfață
 Privirea sa în lacrimi p'a mării lină față
 Ședînd la o feréstră, de marmur înscrustat,
 Cu capul p'a sa mână, cu përuî resfațat.

BLUGIIE

E ora când stéoa de nópte-amorósă
 De fermece luce, pe cerul d'azur
 Că dulce fecióră, suavă, frumósă;
 E ora când cerul e splendid și pur,
 Și-amanții suspină și lacrimi revarsă;
 E ora când totul în lume reposă
 Și ȡioa surprinde plăceri de amor
 Și dulcea-auroră roșind ca o rosă,
 Când vedè la ómenî mysterele lor.
 Al ei spirit însă de fermece dalbe
 Se-'mbracă și vine de graciî lucind,
 Cu pletele negre pe umere albe,
 Cu ochiî în lacrimi d'amor strélucind.

Din amorul care pere
 Tu în viață n'ai băut
 De cât lacrimi și durere
 Și nu fermecul plăcut.
 Deci durerea și suspinul
 Mè turbur în al meü cer,

Sub forma ce are crinul
 Și rosa, sub al meu păr,
 Viu se te 'mbăt de divinul
 Amor aduc din cer.
 Dice, amorul o conduce,
 Către patu-mi întristat
 Șade lângă draga dulce,
 Și prin casă a suflat
 Și în suflui înfloresce
 Rose, crini, și dulci plăceri;
 Ca dioa el respândește
 Fermecei, graci, dupe ceri.
 Dulce, pură și frumósă
 Capul pe mine plecând
 Din cóma sa voluptósă
 M'acoperea palpitând.
 Cu brațele ei de rose
 Ea mă strânge p'al ei sín
 Și buđele Ei eclose
 Mě-'mbăt de nectar divin.
 Sunt suspine, sunt capricii,
 Plângeră și dorinți d'amor,
 Săruturi, uitări; delicii,
 Și fermec îmbătător.
 Cu suflarea-î prefumată
 Din gura sa de rubin
 Mě fermecă, mă îmbată
 Și mă strânge p'al seú sín.
 Ea îmi đice: graciósă,
 „Mě resvață de amor!
 Gura-mi, cóma-mi voluptósă

Sărutăle unda lor!
 Ea-'mî respăndesce pe faţă
 Recórea dulcilor đori
 Măna-î ca đori îmi resfaţă
 Umbra negrilor mei đori.

EA

Cum đina de pădure desface a sa pură
 Cosiţă de pěr negru ca păcura pe nea,
 Ea e mai strălucită ca néoa ce-'nconjură
 Purpura graciósă din gura mică-a sa;
 Ce purpură mai dulce luci în auroră
 Saű pe un nor, când sóre la nópte lasă pas?
 Ce sânge vreodată ca néoa o coloră?
 Lucesce ca guriţa-î şi al eî alb obraz?
 Modelul ce natura avu-'n a sa vedere
 Când ea 'î formă-al eî suflet şi formele ceresci,
 Şi gura-î unde luce a sufletului miere
 Era în cerul splendid sub garde ingeresci.
 P'acel model ii face frumósa sa figură.
 La templul lui Oziris ca urechi de amphoră
 De marmură mai pură sunt braţele-î de nea,
 Şi cu o rotunjire ce rosa o coloră,
 Mai dulce este braţul ce ne presintă ea.
 A aurorei rosă e mai suriđátóre?
 Şi pe azurul mării purpurul delicat?
 Pe crini un sânge trurme lasă mai roşióre
 De cât al feţii sale ceresc, drag incarnat!

Și valea-'n primăvară de flori acoperită
 În roă, dimineața pe malul unui riū
 Nu are-acea recóre, pălețe aurită
 Și dulce frăgesime ce perde ori ce friū.
 O dulce chip pe care amorul cu suflare
 Făcu să înfloréscă atâta viū color.
 O suflet pur și candid, Suris de resfățare!
 Mă stränge-'n brațuți fraged și apoi eū sē mor!

În malul cu grădine bătea lacul d'azur,
 Și unda-î strălucisce la razele de lună
 Era senină séra și p'a sa față brună
 Lucea stele de aur, cu gracios contur.
 O barcă sē repose lopețile le lasă;
 Pe unde-un drum de aur, a nopții stea trăgea
 O voce printre auri s'aude, apoi pasă
 Și-'ntónă acest cântec ce vântul îl rēpea:
 «De ce plângi tot d'auna și blestemi astă viață?
 Dar viața un dar este! un bine e plăcut!
 Acela ce ne-o nede, o fermec de dulceață,
 Nimic nu ne datórá de ce el a făcut.
 De sunt nopți neguróse sunt și fermecátóre,
 În vijelie luce un splendid curcubeū.
 Alături c'un scaete sunt flori desfătátóre,
 Albina are ace și miere-'n sínul seū.
 P'ast lac de desfățare pe care nasc capriciū
 Prin țile neguróse, sunt țile de plăceri
 Oh! câte graciū încá, și fermece, deliciū
 Nu se unesc pe chipuți cu umbre de dureri?

De ce plângi dar? o dragă și veđi cu întristare
 Aceste triste umbre din negrele dureri?
 Uitați! uitați durerea! o vis de desfătare!
 Imbatăte d'amorui, căci viața-are plăceri!
 Grăbesce, căci durerea are curînd să vie,
 O dulcea mea frumósă, cât pentru dulci delicii
 Ce-amorul ne dă noă în dulce ambrosie
 Va đice, târđiú este. tot a trecut p'aici!
 Vin dar, o dulce ínger! vin dulcea mea frumósă
 Tu care stergí lumina de sóre radios,
 Și lêngă auroră și rosa graciósă
 Pălesc a le lor gracií, colorul gracios,
 Ímí lasă a mea privire pe dulcea ta cosiță
 Ce cade peste úmeri de crini și de bujor
 Căci astă frumusețe pe față, sín, guriță.
 Și gracií se vor duce în nóptea cea de dor
 Inclină céna neagră, pe ochii plini de roă,
 Și lasă a mea mână pe rosele din sín
 Pe gura-mí tipăresce o sărutare noă,
 Căci timpul fuge iute, amorul e divin!
 Dă-mí gura ta suavă, și dulce c'auroră
 In primăvară, timpul se duce, pe plăceri
 Și inimile nóstre ce-amorul le coloră,
 N'aú fost născute-'u lume să sufere dureri.

Femeia perfidă

Tu mă iubeaí ca viața! vorbeaí de sacrifice
 Și eú eram ferice,
 Tu ímí eraí iubită cum este Dumneđeú
 Inlocuiseși cerul. In tine credeam eú.

Acéstă lume vană părea atât de bună
 Sub verdea sa cunună,
 Sub fermecele sale. Sincerităţi ceresci,
 Credinţe fără margini, virtuţi Dumneşeesci.
 Dar dulcile speranţe în urmă sunt perdute.

Şi suflete căđute

În astă lume crudă ne spun că înfloresc,
 Şi nu-î nimica, mare, nimic frumos, ceresc.
 Acéstă frumuseţe ca ăioa ce albesce

Pe altul ea iubesc,

Mai june de cât dēnsa, în dalbe primăveri;
 Ei îi promite póte zoi şi arđinđi plăceri.

El nu are în fată vr'o rară strălucire,

Şi nume, şi mărire,

Nu póte ca să spuie ce are el divin,
 De cât aceia care îl leagănă pe sîn.

DALIA

În unda azurită în care se reposă
 Al ei corp dulce, fraged ca graciósa rosă,
 Ea n'avea alt vél încă de cât acel azur
 Acea spumă ce pórtă ael val alb şi pur.
 Aşa-'n cristal apare un crin ce se înclină
 Înconjurat de rose, veđi colo-'n unda lină
 O statue de ăee ce secolii ascund
 În al acestor unde înfricoşat profund,
 Formeađă-a ta ideie de rara-î frumuseţe
 A blondei scăldătóre în serî de tinereţe,
 Dar iarna neumană în patul seŭ o ţine
 Că flórea-aici ea şade, şi gura de rubine

Lucesce c'aurora în cerul cel umbros
 Speranța o consolă plăcut și amoroș.
 Aștepți tu primăvara și dorile frumoșe
 Ca să culegeți flórea și rosele-amoroșe?
 Dar iată primăvara, și paseri dulci suspin
 Cântări armonioșe ce turbară pe crin.
 Albinele-atacă cu gurile ecloșe
 Corónele de macuri și rumenele rose;
 Și sărutarea dulce a aurei din seri
 Se jócă voluptóșă în negri și finí perí.
 Saraiul negru lasă și vine către mare
 Și ca o spheră d'aur frumoșa lună pare
 În spaciú strălucindă de fermece ce-a strâns,
 Ea sémănă cu tine, când vii cu ochi-'n plâns.

MISALINA

Pălețea-ți gracióșă acoperind ȓimbirea
 A unei dulci ȓăpede ce luce într'o ȓi,
 Ca focul unui sóre mi-a turburat privirea,
 Și m'a făcut a geme, a plânge-a lánceȓi
 Dar vėlul dupe suflet lucind de dulci delice
 Ascunde-'n frumusete un suflet cu venin
 Cuib de trădări, femeie perfidă, neferice!
 Un demon ce s'ascunde sub vėl de foc divin.
 Sub ast vėl ce-'nvelesce și crima și-adulterul
 Și o plăcere noă deschide pórtă sa
 La cel ce vine-'n urmă, și ea-í deschide cerul
 Și rosele și crinií oferă al cununa.

ODE

ODA I.

La turnul de la Koltza

MONUMENTELE

Atena are templuri, Egyptul pyramide
Frumoasa Ionie derămături splendide
Ce-arată îndestulare și-o mare avuție,
Dar a le tele urme, o dulce Românie,
Acele monumente numite monastiri
Sunt urme de mărire, de dalbe străluciri.

Tu turn maiestos!

Esprimi un fapt istoric, un rege glorios
In luptă cu Rusia, a vrut să te ridici,
Să mărturesci venirea și gloria aici.
Iubesc eu mult acele cădute monuminte
Din munții României ce ne aduc aminte
De fapte mari, de domni eroi ce au trecut,
Și nu cunosc României ce-'n lanțuri s'au născut.
Din aste monuminte ori care mânăstire
S'a rădicat ș'amintă o mare strălucire
In lupte cu streinul, atâtea mânăstiri
Atâtea mari învingeri, și dalbe străluciri,
Nu este nici o urmă care nu ne aminte,
Sublime sacrificii. Aceste monuminte

E tot ce România mai are. Ea sciea
 Cu armele în mână fapți mari din viața sa
 Pe frunte de popóre și p'aste mari ȃdirii
 Acolo vę vor spune aceste stręlcirii
 De arme, cęnd vulturii arętau la eroi
 Al gloriiei sânt sore ce resarea la noi,
 O monumente spuneți acestor fię cęduți
 De vechea stręlcire, de marele virtuți.
 D'acele sacrifice, spuneți acele nume,
 Ce sunt pe suvenire, luceafere în lume,
 Ađi enimicii țerii nu ne atac d'afarę,
 Ei sunt în sînul nostru, ei sunt aici în țerę,
 Aici sunt enimicii męrirei stręmoșesci,
 Și gloriiei, puterii și vieții romęnesci,
 D'aceia ei vę lasę, o monuminte pline
 De viață, sę vę faceți țeręnă și ruine!

 ODA II.

LA ION GHIGA

Atętea valuri crude ce tu ai încercat
 Trei-đeci de ani de lupte în contra tyraniiei
 Vędind cęnd edificiul bętręn fu dęręmat,
 Cum legile se schimbę aici în acest stat.
 Nu ai perdut credința de un triumph ce vine.
 Din contra energia mai mult s'a desvoltat,
 Ne-amicii calomnię și ómenii de bine
 Te laudę în timpul cęnd cei mai mulți sunt ręi.
 Orę ce virtute face sę strige pe cęlái
 Precum în nópte furiiei blestęmę acele phare

Ce servă să nu-î lase a unelti prădare,
 Ferice este-acela ce p'a sa consciință
 O face al său jude, când într'un timp perdut
 Tot e confusinne, tot e rău și cădut.
 Și pere-orî ce credință.
 Lucreață pentru bine și pentru-acéstă țeră,
 Cu-acéstă energie cu care-ai început!
 Năuntru răul crește, prin răul de afară,
 Speranțele în inimî slăbite s'aũ perdut.
 Dar tu ai dat dovadă când ai fost la putere
 Că constituțiunea în libertatea sa
 E încă putinciosă de a se desvolta,
 De-a întări aceia ce s'a numitũ putere.
 Ne trebuie un haos spre a crea o lume.
 Așa ni se esplică, ast haos fără nume
 În care România trăiesce; trebuia
 O mare încercare, să fie țera mea?
 Istoria-î o carte de mórte și de viață
 De umbre și de rađe de ură, de dulcēja,
 Ca valurile mării pe care se rădic
 Stânci verđi și înflorite, sub splendidul tropic,
 Și piscurî îpetrite, născute în beție
 De cataclisme, și ómnei și mândre națiunî
 Ca vase aruncate de negrele furtunî
 Pe țermul lor, ferice acele vase care
 Nu este cârma dată la mână de nebunî,
 Și vasul își dá cursul spre stânca de scăpare,
 Orî care-ar fi voința unui măreț popor
 Nu este de guvern-u-î el mult respunďător,
 Când valul se-'ntărită se cere bun pilot
 Ca să-'ndreptețe valul, aicea este tot.
 Se đice că un popol ce se gândește rău

Nu dă guverne bune, când dă din sînul sîu.
 In Equinox chiar este o zi de timpîu frumos,
 Un secol nu aruncă p'un tron un om virtos?
 Acest om cine este? E a înțelepciunei
 Creație saü este fruct al confusiunei?
 In gufrul turburării din patimî ce mugesc
 Se nasc monstri ce sînger chiar sînul care-l cresc.

ODA III.

LA CUZA YODA

Făcuși fapte pe care Mihaî și chiar Stefan
 Ar fi fost mândri-a face,
 Unirea, libertatea poporului țeran,
 Sunt fapți de care-'n secolî ce vin nu se va tace.
 Dar cum, înalte dómne, făcând tu fapte mari
 Te surpă dupe tronuți ca-'n timpîi cei barbarî.
 Era o crimă astăzi a libera o țera
 De jugul tyranii prin *calea cea amară*
De a unii Români și-a face o Românie;
 In ochii naținnei era o infamie?
 Să nu diceți că țera nu s'a amestecat
 Și că o mână d'ómeni în nópte l'a călcat!
 Căci este națiunea când faptul se-'nplinesc,
 Ce vede realizate a le ei însuși vise,
 Prin camerile sale, cum și prin plebiscit
 Acéstă națiune căderea i-a primit.

II.

Să întrebăm trecutul, acéstă crudă carte
 In care strălucirea în crime are parte,

Să deşteptăm din noapte acei mari suverani
 Asti popoli, turme sclave făcuți pentru tyrani.
 Ori unde, peste tronuri, apar luciind în crime
 Acele diademe ce le numeau sublime
 P'ast orizonte negru în care se ăresc
 Aceste tronuri care credea că se-ntăresc,
 În astă eternitate în care tot se strânge
 Și crime și virtute, e un ocean de sânge
 Prin care trei sau patru Cesari, în urma lor
 Lăsară încă fapte ce-admiră-al lor popor,
 De unde-acéstă sórtă fatală? umanitate
 Tron, legi, sunt atribuții vestind fatalitate?
 Nu! tot ce are puterea aicea pe pământ
 De la Cesari și până l'atomele din vânt.
 De patimi se îmbată, abus de libertate
 Ce omul de la ceruri avu, patimi turbate
 Cărmue ast. vas p'unde, și marele cuvânt
 Prin cărmă nu mai pôte să ducă vasu-'n vânt.

III.

La fapte mari ce face se chiamă ómenii mari,
 Un tron nu se-ntăresce cu bande de tâlhari.
 Nu veți fi tari pe tronuri, o domni, pe cât veți face
 Din sceptru o doctrină ce voi numiți dibace.
 Oh! domni! alegeți ómenii cu care guvernați
 Din ómenii cu virtute, din ómenii luminați!
 Un edificiu ce șade pe slabe fundamente
 Nu pôte să reziste la crude-eveneminte.
 Un tron se perde daca el chiamă s'e-l ajute
 Acele elemente sărace de virtute.
 Prin ómenii de principii se întăresce-un tron,
 Prin ómenii de favorii, se perde orii ce domn,

Acela ce pe aur al seŭ sprijin îl vinde,
 La cel ce îi oferă mai mult, el mâna-'ntinde.
 Vai! ómeni fără datinî și fără de virtuți
 Ce spre-a păta ce este pur, par că sunt născuți,
 Inconjurară tronul, și faptele lor rele
 Treceaŭ ca nisce negurî ce pasă peste stele,
 Pe tot ce face domnul, de bun, de iubitor,
 Așa se isoleadă un domn d'al seŭ popor,
 Cei ce surpară tronul prin a lor tyranie
 Scutiți de pedepsire, trec la noa domnie
 Cu-aceiași misiune fatală-a vesteji
 Speranțele umane n'ainte d'n-'nflori.

ODA IV.

La Nicolae Bălcescu

A lui voce perdută, d'atunci tot e tăcere.
 Și nimeni nu mai spune a patrii durere.
 În cânturi înfocate d'amor, de energie
 Cum într'o nópte-adîncă suspină-o vijelie,
 El pare; însă lanțul tyranului nu póte
 Șe plece al lui suflet, și lyra-î so esplóte.
 A sa liră-'nceteadă de a mai resuna
 Dar aerul suspiniî defoc încă-î păstra.
 «O copîi ai Româniî, striga el desesperat,
 La robie și la mórte Dumneđeŭ v'a blestemat,
 Auđiți gemetul țerii, sub lovirile amare
 Și la vocea-î de durere voi đimbiți cu nepăsare!»

Al teŭ cânt de durere și mare energie
 Nu-'l câștigă cu aur amara tyranie,
 Acordurile tele nu fură pentru sclavi
 Nici pentrn ca să-'ncânte tyranii cei mârșavi.

ODA V.

Lui Aman Pictorul

Tu ai dat artii țerii un gracios bouquet
 Trăsuri din istorie, al lui Mihaï banquet.
 Ai deșteptat din mórte și faptele mărețe
 Și domniî mari, heroii și-acele doă fețe
 De rađe și umbrire, cădere și mărire
 Din timpuri risipite în négra suvenire.
 Onóre penei tele! ce face a re'nvia
 Aceste suvenire, cu viața ce erea
 Cu forme, cu colóre, cu stréluciri pe față
 Ai crede că se mișcă, în nópte-'n dimineață
 Armatele strébune, cu armele lucind
 Le veđi și caii în spume, în flacări nicheđind
 Auđi, și enemicu cum furii se frânge
 Sub sabia română, genuchiî plécă-'n sânge,
 Grecia e datóre splendidele stréluciri
 L'ai muselor discipoli, ei dulcile đimbiri
 A le umanității din timpiî de uitare
 Le-a scos. le-a dat lucirea și nemurirea mare.

Fine.

OCA VI.

La Ion Brătianu

Când astfel ca stejarul ce își alină-o viață
 Ce-î dă lui frăgesime, al țării noastre domn
 S'unesce c'o princesă, cu purpur pe guriță,
 L'a națiunii voce se dăse de la tron:
 «A voastră salutare mai mult mă încurajează
 Să-mplinesc menirea ce patria mi-a dat!»
 Ce este-acea menire? ce țera adoreață,
 Acea menire este să dea țării-armonie
 Făcând guvernul țării guvernul tuturilor
 Și pentru toți dreptatea egală ca să fie,
 A onora dreptatea, și-a da mării sbor.
 P'acastă națiune trecură suferințe.
 Ea fu proprietatea acelor răpitori,
 Ce fără de principii și fără de credințe
 Făcură două taberi, prădați și prădători,
 D'aici acele schimburi de domni, neîncetate,
 D'aici acea idee s'aducă strein domn.
 Să urce-'n tron morala și dulcea libertate,
 Să-î facă apăsagiul și gloria la tron.
 Să spargă nepotismul și certele nebune
 Și fără de principii, funeste facțiuni!
 Ce nu ved în guverne o altă misiune
 De cât ași satisface cădute pasiuni!
 Acésta e menirea orî cărui domn ce-î mare.
 Acésta-î misiunea de care s'a vorbit
 Ce se'nplinesce numai când la guverne-apare
 Bărbați a căror frunte de crime n'a roșit.
 Onóre dinastii ce va putea a spune

Când dupe împlinirea d'o mare misiune
 Și fapte strălucite, și-nvingeri ce au avut,
 In contra tyraniî și a omului cădută,
 Ca pura Corneliu, privind a sa mlăstară
 Va dice, iată odrasla cea mai curată-n țeră.
 Când tronul pur se pune a face alianță
 Cu cei ce se degradă prin crime ce-n trecut
 Erau virtuți și asădi sunt crime ce-au trecut
 In timpul cel de astădi, e o mesalianță.
 Poporul se destéptă, și-ntrébă, ce suntem?
 Când legile se calcă, o misie mai avem?
 Și cine e stăpânul prin hérele turbate
 De prin păduri sêlbateci nu e tyran, și scav,
 Vor fi ei între ómeni, ființe-nnobilate
 Prin rațiune? omul sê fie mai mârșav?
 Un drept ce e din ceruri apare in gândirea
 Mărinimósă fără de patimi ce cobor.
 Ferice tronul care își caută întărirea
 Nu 'n favoriți, în bande; dar pe al țerii amor.

ODA VII.

LA ROMANIA

Vai! o sârmană țeră, mândria ți-a cădută,
 Curagiul d'altă dată acum s'a abătut,
 La starea de putere, mărire. ne-atárnare
 Oh! nimeni nu gândesce, cădere, nepăsare!
 De tot ce fu virtute, de tot ce fu român!
 Ađi are brațu-n lanțuri acel ce fu stăpân.
 Copii Româniî lăsați făr de lumină,
 Făgăduiesc dreptatea și facla ce declină

Pe calea lor în lume, în rolul ce-î coprind,
 La buherul de mórte al patrii aprind.
 O Românie, óre natura te-a făcut
 Atâta de frumósă, prin solul teú avut
 Prin munții tei cei frageđi, prin văile frumóse
 Prin rîuri de cristale, păduri verđi și umbróse
 Ca să fii tu-'n genuche, în lacrimi, d'atâți ani
 La cruđii tei tyraní!
 Nu perí tu libertate! Românií adormiră
 La sunete molatecí ce o streină lyră
 Suna ca se-í moleđe, la masa de plăceri
 Perdură energia și a le lor puteri
 Corupțiunea, spaima, tyranii născocesc
 Și fac un sex mai móle de cât cel femeiesc.
 Beția se risipă, și ochii tuturilor
 Spre Olt se-'ntorc să vadă un sóre de ámor,
 De viață, de putere, și de ne-atárnare,
 Acolo România a sa inimă are.
 Acolo e ud solul de sânge românesc,
 Acolo în ast sânge sclavi nu nasc, nu trăiesc,
 Dincolo se rădică stindardul ne-atárnărei
 Când grecii pe morminte plecaú genuchií țerei.
 D'acolo libertatea în cei din urmă ani
 Se scólă și gonesce pe domnií cei tyraní.
 Dar ale-acelor fapte se stinge suverirea,
 Și țera dupe față își perde iar đimbirea.
 Oh! daca al nostru suflet atât s'a înjosit
 Și ale nóstre brațe atât s'aú moleșit,
 Cel mai puțin atuncea să plângă fie care
 Ca auđind streinii atâta întristare.
 Cu lacrimele țerei, și cu suspinií grei
 Pe hérele sclavii să plângă însuși ei.

